

Michael Scott

ALCHIMISTUL

Secretul nemuritorului
NICHOLAS FLATTEL

– Suntem legendă, spuse el simplu.

Odată, cu mult timp în urmă, eram oameni obișnuiți, dar apoi am cumpărat o carte, *Cartea Profetului Avraam Magul*, numită pe scurt *Codexul*. Din acel moment lucrurile s-au schimbat. Perenelle s-a schimbat. Eu m-am schimbat.

Am devenit Alchimistul. Eram cel mai bun alchimist dintre toți, căutat de regi și de principii, de împărați și de Papa însuși. Am descoperit secretul pietrei filozofale, adânc tăinuit în paginile acelei cărți de magie străveche: am învățat cum să scot aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în nestemate. Dar, mai presus de toate astea, mult mai presus, am descoperit o rețetă bazată pe îmbinarea dintre ierburi și vrăji, care ține la distanță boala și moartea. Eu și Perenelle am devenit astfel nemuritori.

(...)

Fără Carte, eu și Perenelle vom îmbătrâni.

Formula magică a nemuririi trebuie reînnoită în fiecare lună. În decursul unui ciclu complet al lunii, ne vom ofili și vom muri. Și, dacă noi murim, atunci răul, căruia i-am ținut piept atâta vreme, va triumfa.

biblioteca rao

Michael Scott

ALCHIMISTUL

{ Secretul nemuritorului }
NICHOLAS FLATTEL

Traducere din limba engleză

EMANUELA ȘOIMARU

Pentru Claudette, desigur
iamque opus exegi

MULȚUMIRI

De obicei, doar un nume apare pe coperta unei cărți, dar adevărul este că în spatele lui se află multe altele care au contribuit la nașterea acelei opere. În egală măsură, dar nu neapărat într-o anumită ordine, trebuie să-mi exprim gratitudinea față de...

Krista Marino, cea mai răbdătoare cu puțință dintre editori, care a sugerat „o perspectivă mai amplă...”

Frank Weimann, de la Library Group, care a declarat: „Pot să vând asta“. Ceea ce a și făcut.

Michael Carroll, care a fost primul și ultimul cititor al cărții și care m-a anunțat: „Trebuie să mai discutăm despre...”

O.R. Melling, care m-a pistonat mereu cu: „N-ai terminat-o încă?”

Claudette Sutherland, care m-a atenționat: „Ai face bine să mai cugeți la...”

Și, în cele din urmă, firește: Barry Krost, de la BKM, care-i cu siguranță bunicul *Alchimistului* și care și-l va lua probabil de nepot pe John Sobanski!

Sunt o legendă.

Moartea n-are drept de stăpânire asupra mea, boala nu mă poate atinge. După felul în care arăt, e greu de spus ce vârstă am și totuși m-am născut în anul Domnului 1330, cu mai mult de șase sute șaptezeci de ani în urmă.

Am fost în multe ipostaze la vremea mea: doctor și bucătar, librar și soldat, profesor de limbi străine și de chimie, atât hoț, cât și apărător al legii.

Dar, dincolo de toate, am fost alchimist. De fapt, am fost *Alchimistul*.

Eram recunoscut drept cel mai mare alchimist al tuturor timpurilor, căutat de regi și de principii, de împărați și de însuși Papa. Puteam scoate aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în pietre prețioase. Mai mult de atât: am descoperit secretul Vieții Veșnice, tăinuit adânc într-o carte de magie străveche.

Acum, soața, Perenelle, mi-a fost răpită, iar Cartea, furată.

Fără Carte, și eu, și ea vom îmbătrâni. În cuprinsul unui ciclu complet al lunii, ne vom veșteji și ne vom stinge. Și, dacă murim, atunci răul, împotriva căruia am luptat atâta timp, va triumfa. Nemuritorii premergători nouă ca vârstă vor pretinde din nou stăpânirea asupra bătrânei planete și vor șterge omenirea de pe fața pământului.

Dar n-o să mă dau bătut fără luptă.

Pentru că eu sunt nemuritorul Nicholas Flamel.

*Din Cartea Zilei a lui Nicholas Flamel, Alchimist
Consemnarea acestei zile, joi, 31 mai,
În San Francisco, orașul de adopție.*

JOI, 31 mai

CAPITOLUL UNU

- OK, răspunde-mi și mie: De ce-ar umbla cineva în palton în mijlocul verii, în San Francisco?

Sophie Newman își apăsa cu degetele în ureche dispozitivul Bluetooth în timp ce vorbea.

Din partea opusă a continentului, prietena ei Elle, înnebunită după modă, întrebă direct:

- Ce fel de palton?

Ștergându-și mâinile de cârpa prinsă în cordonul șorțului, Sophie Newman ieși de după teigheaua din cafeneaua goală și păși spre ferastră, privind bărbații care coborau din mașina parcată peste drum.

- Paltoane negre, groase, din lână. Ba mai mult, poartă și mănuși negre și pălării. Și ochelari de soare. Își lipi fața de geam. Chiar și pentru orașul ăsta, ținuta lor este puțin cam prea bizară.

- Or fi cumva antreprenori de pompe funebre? sugeră Elle, cu vocea pocnindu-i și păcănindu-i în celular.

Sophie putu să distingă în fundal o muzică deprimantă dată tare - poate Lacrimosa sau Amorphis. Elle nu reușise niciodată să-și depășească etapa gotică.

- Poate, răspunse Sophie, destul de neconvingător de altfel.

Cu câteva minute mai devreme, sporovăind cu prietena ei la telefon, zărise mașina cu un aspect neobișnuit. Era lungă și lucioasă și arăta ca scoasă din filmele alb-negru de odinioară. Când trecuse prin dreptul ferestrei, soarele se reflectase în geamurile ei fumurii,

scăldând prăvălia într-o lumină aurie și caldă care o orbise pe Sophie. Clipind ca să alunge punctele negre care-i jucau dinaintea ochilor, Sophie văzuse cum mașina virase la poalele dealului și se înapoiase cu viteză redusă. Fără să semnalizeze, se oprise direct în fața Librăriei Mici de peste stradă.

- Poate că-s mafioți, sugeră Elle sumbru. Taică-miu cunoaște pe cineva care face parte din mafie. Dar conduce un Prius, preciză ea.

- E clar că asta nu-i un Prius, spuse Sophie, privind din nou mașina și pe cei doi bărbați solizi care stăteau în stradă înfofoliți în paltoanele lor grele, cu mănuși și pălării și cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare imenși.

- Poate că doar le e frig, sugeră Elle. Nu s-a făcut frig în San Francisco?

Sophie Newman aruncă o privire la ceasul și la termometrul de pe perete, deasupra teighelei din spatele ei.

- E două și un sfert aici... și 29° C, spuse ea. Crede-mă, nu are cum să le fie frig. Oamenii ăștia trebuie că mor de cald. Așteaptă, zise ea, întrerupându-și singură șirul, se întâmplă ceva.

Se deschise și portiera din spate și un alt bărbat, încă mai solid decât primii doi, păși afară țepăn. În timp ce închidea portiera, soarele se reflectă o clipă pe chipul lui, și Sophie zări o piele albă-cenușie, cu un aspect nesănătos. Reglă volumul în cască.

- OK, ar trebui să-l vezi pe cel care tocmai s-a dat jos din mașină. Un uriaș cu pielea cenușie. Cenușie, înțelegi? Poate că asta explică totul; poate că indivizii ăștia au un fel de boală de piele.

- Am văzut eu un documentar pe National Geographic despre oameni care nu se pot expune la soare... începu Elle, dar Sophie deja nu o mai asculta.

Din mașină coborî un al patrulea.

Era un omuleț agitat, îmbrăcat într-un costum îngrijit gri-închis, din trei piese, care părea oarecum demodat, însă, după cum își dădu ea seama imediat, fusese croit special pe mărimea lui. Părul cărunt era pieptănat pe spate, prins într-o coadă de cal, lăsând descoperită fața cu oase ascuțite, și o barbă îngrijită, tunsă în formă de triunghi, neagră, dar împestrițată cu fire albe, îi acoperea gura și bărbia. Se

îndepărtă de mașină și pași sub cortul vârgat care acoperea rândurile de cărți expuse afară. Când puse mâna pe un volum broșat, viu colorat, pentru a-l răsfoi, Sophie observă că purta mănuși gri. Un buton de perla la încheietura mâinii sclipi în soare.

– Au de gând să intre în librărie, spuse ea în cască.

– Josh încă mai lucrează acolo? întrebă Elle imediat.

Sophie ignoră interesul subit pe care-l trăda vocea prietenei sale. Faptul că prietena sa cea mai bună îl plăcea pe fratele ei geamăn i se păruse mereu cam aiurea.

– Mda. Am de gând să-l sun, să văd ce se întâmplă. Revin eu mai târziu c-un telefon.

Închise, își scoase casca și-și frecă urechea cu un aer absent, în timp ce se holba, fascinată, la omulețul acela.

Era ceva cu el... ceva bizar. Poate că era creator de modă, gândi fata, sau producător de filme, sau poate că era scriitor: observase ea că unora dintre scriitorii le place să se îmbrace într-un mod mai ostentativ. O să-i lase câteva minute să intre în prăvălie, apoi o să-l sune pe frate-său geamăn pentru o dare de seamă detaliată.

Sophie fu cât pe ce să se întoarcă cu spatele, când bărbatul cărunt se răsuci pe călcâie și păru s-o pironască cu privirea. Pe când stătea sub cort, fața lui era în umbră și totuși, pentru o clipită, ochii îi străluciră puternic.

Sophie a știut, pur și simplu, a știut că bărbatul scund și cenușiu nu avea cum s-o vadă: ea se afla de cealaltă parte a străzii, în spatele unui geam de sticlă care strălucea în lumina după-amiezii. Practic, era invizibilă în întunericul din spatele sticlei.

Și totuși...

Și totuși, în clipa în care ochii lor se întâlniră, Sophie simți cum i se zburlesc firele de păr de pe dosul mâinii și de-a lungul brațelor și cum o adiere rece îi învăluie brusc ceafa. Scutură din umeri, întorcând încet capul când într-o parte, când în alta, iar pe obraz i se răsuciră câteva șuvițe din părul său blond și lung. Interacțiunea dură doar o secundă, după care bărbatul își întoarse privirea, dar Sophie avu impresia că se uitase direct spre ea.

Cu o clipă înainte ca bărbatul, împreună cu cei trei însoțitori ai săi, îmbrăcați prea elegant, să dispară în librărie, Sophie hotărî că nu-l place deloc.

Mentă.

Și ouă clocite.

Era chiar scârbos. Josh Newman stătea în mijlocul pivniței de sub librărie și respira adânc. De unde veneau mirosurile astea? Se uită în jur la rafturile ticsite până sus cu cărți și se întrebă dacă nu se strecurase ceva în spatele lor și murise acolo. Ce altceva putea explica duhoarea aceea respingătoare? Pivnița micuță și înghesuită mirosise întotdeauna a uscat și a praf, aerul impregnat de mireasma hârtiei scorojite se amesteca cu aroma mai bogată a cărților vechi, legate în piele, și a pânzelor de păianjen colbuite. Îi plăcea damful ăsta; îl găsisese întotdeauna plăcut și reconfortant, ca miresmele de scorțișoară și de mirodenii, care-i aminteau de Crăciun.

Mentă.

Înțepător și răcoros, mirosul pătrunse în aerul închis al încăperii. Era parfumul pastei de dinți proaspăt desfăcute sau al ceaiurilor de ierburi pe care le servea sora lui în cafeneaua de peste drum. Anihila efectiv mirosurile mai grele ale pielii și hârtiei și era atât de puternic, încât sinusurile lui fremătară; simți că era pe punctul de-a strănuta în orice moment. Își scoase repede căștile de la iPod. Să strănuți cu ele pe urechi nu era deloc o idee bună; puteau să-ți pocnească timpanele.

Ouă.

Respingător și împuțit, recunosc mirosul sulfuros al ouălor clocite. Acoperi aroma răcoroasă de mentă... și era dezgustător. Simțea cum duhoarea îi acoperă limba și buzele și cum îl mănâncă pielea capului de parcă o gânganie i s-ar fi târât prin păr. Josh își trecu degetele prin părul blond și zburlit și se înfioră. Poate că era înfundată canalizarea.

Cu căștile atârându-i în jos pe umeri, verifică lista de cărți din mână, apoi se uită iar spre rafturi: *Operele complete* ale lui Charles

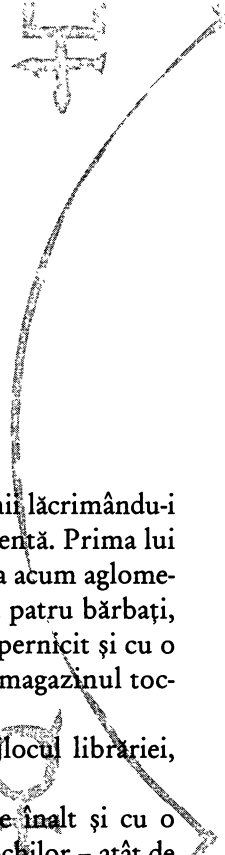
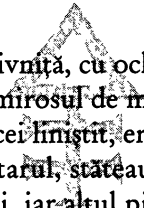
Dickens, douăzeci și șapte de volume, legate în piele roșie. Oare pe unde putea să le găsească?

Josh lucra în librărie de aproape două luni de acum, dar nu-și făcuse încă nici cea mai vagă idee despre cum erau aranjate lucrurile. Nu funcționa vreun sistem de fișare anume... sau, mai degrabă, dacă exista, acesta le era cunoscut doar lui Nick și lui Perry Fleming, proprietarii Librăriei Mici. Nick și soția lui puteau găsi orice carte în câteva minute, fie în prăvălia de sus, fie în pivniță.

Un val de mentă, urmat de aceeași duhoare de ouă clocite umplu din nou aerul; Josh tuși, simțind cum îi lăcrimează ochii. Era insuportabil! Îndesând lista într-unul din buzunarele din spate al jeansilor și căștile în celălalt, tânărul își făcu drum printre stivele de cărți și mormanele de cutii, căutând scările. Nu mai suporta să stea nici două minute acolo jos, cu tot mirosul ăla. Își frecă ochii cu podul palmelor pentru că-l usturau enervant. Apucându-se de balustradă, merse mai departe. Avea urgent nevoie de o gură de aer proaspăt ca să nu vomite, dar, în chip straniu, cu cât se apropia mai mult de capătul scărilor, cu atât duhoarea devenea mai pregnantă.

Își scoase capul pe ușa pivniței și privi în jur.

Și, exact în momentul acela, Josh Newman intui că lumea n-avea să mai fie niciodată la fel.

CAPITOLUL DOI

Josh se iți prin deschizătura de la pivniță, cu ochii lăcrimându-i de la duhoarea de sulf, amestecată cu mirosul de mentă. Prima lui impresie fu aceea că magazinul, de obicei liniștit, era acum aglomerat: în fața lui Nick Fleming, proprietarul, stăteau patru bărbați, dintre care trei solizi, chiar mătăhăloși, iar altul pipernicit și cu o înfățișare feroasă. Josh își dădu imediat seama că magazinul tocmai era jefuit.

Șeful lui, Nick Fleming, stătea proțăpît în mijlocul librăriei, înfruntându-i pe ceilalți.

Era un bărbat mai degrabă oarecare, nu foarte înalt și cu o constituție medie, fără trăsături aparte, cu excepția ochilor – atât de spălăciți, că păreau aproape lipsiți de culoare. Părul negru îi era tuns scurt și părea mereu să aibă barba nerasă, de parcă nu se mai bărbierise de câteva zile. Era îmbrăcat ca de obicei, în blugi negri, purta un tricou negru lălău cu o reclamă la un concert rock care avusese loc cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă și în picioare avea o pereche de cizme ponsite de cowboy. La mîna stîngă purta un ceas digital simplu, iar la cea dreaptă, o brățară masivă din zale de argint. Tot de încheietura dreaptă îi atârnavă alte două brățări ale prieteniei, pestrițe și vechi.

În fața lui stătea un omuleț cărunt, într-un costum elegant.

Josh pricepu îndată că, deși nu-și vorbeau, ceva se întîmpla între ei. Amândoi păstrau tăcerea, își țineau brațele pe lângă corp,

cu coatele îndoite, cu palmele desfăcute și îndreptate în sus. Nick era în mijlocul prăvăliei, în timp ce căruntul stătea mai aproape de ușă, cu cei trei însoțitori ai săi, îmbrăcați în negru, roată în jurul lui. În chip straniu, degetele celor doi bărbați se mișcau, crispându-se, dansând, ca și cum ar fi bătut cu furie la mașină, cu degetul mare atingând arătătorul, cu degetul mic atingându-l pe cel mare, cu arătătorul și degetul mic întinse. Vălătuci și smocuri de fum verde se adunau în palmele lui Fleming, apoi se răsuceau în modele înflorite și alunecau spre podea, unde se încolăceau ca șerpii. Un fum gălbui, respingător șerpuia și ieșea din mânușile bărbatului cărunt, prelingându-se pe podeaua de lemn, asemenea unui lichid murdar.

Fumul emana o duhoare care încărcă atmosfera de mirosurile amestecate de mentă și sulf. Josh simți că i se întoarce stomacul pe dos și înghiți cu greutate; mirosul ouălor clocite era de ajuns pentru a-l face să se sufoce.

Aerul dintre cei doi bărbați strălucea din cauza valurilor de fum verde și galben și, când ele se întâlneau, trosneau și sfârâiau scânteii. Degetele lui Fleming se mișcă, și în palmă i se ivi un rotocol, gros cât pumnul, de fum verde. Suflă asupra lui, cu respirația scurtă, șuierată, și fumul se răsuci în aer, încolăcindu-se și desfăcându-se, cât un stat de om, între cei doi. Degetele noduroase și boante ale bărbatului cărunt pocniră în ritmul lor și o minge de energie galbenă se desfăcu din mâinile lui și săltă în aer. Atinse vălătucul de fum verde, care se răsuci imediat în jurul mingii. Urmă un pocnet însoțit de scânteii și explozia invizibilă îi aruncă pe amândoi pe spate în încăpere, făcându-i să se lovească de mesele pline de cărți. Becurile pocniră, și lămpile fluorescente săriră în aer, aruncând pe podea o ploaie de sticlă. Două dintre geamuri se sparseră, în timp ce o sumedenie de ochiuri mici de geam explodară și se făcură țandări în aer.

Nick Fleming se rostogoli pe podea, aproape de intrarea în pivniță, aproape aterizând peste Josh, care stătea ca paralizat pe trepte, cu ochii larg deschiși de uimire și de panică. Ridicându-se anevoie în picioare, îl împinse pe Josh pe scări în jos.

– Stai jos, orice s-ar întâmpla, stai jos, îi șuieră în ureche Fleming, engleza lui căpătând un accent de nerecunoscut.

Întorcându-se, își redresă poziția, și Josh îl văzu cum își răsucește în sus palma de la mâna dreaptă, apoi cum și-o apropie de chip și suflă peste ea. Apoi schiță o mișcare de aruncare spre centrul camerei, ca și cum ar fi lansat o minge.

Josh întinse gâtul pentru a-i urmări mișcarea. Pe moment, nu se întâmplă nimic: imediat însă, aerul păru evacuat brusc din încăpere. Cărțile de pe rafturile învecinate fură smulse, îngrămădite într-un morman în mijlocul podelei, tablourile înrămate coborâte de pe pereți, un covor greu de lână luat pe sus, apoi târât și răsucit în mijlocul camerei.

Pe urmă mormanul explodă.

Doi dintre bărbații solizi, cu paltoane groase de lână neagră, simțiră din plin violența exploziei. Josh văzu cum cărțile, unele grele și voluminoase, altele ușoare și subțiri, se năpustiră peste ei ca niște păsări furioase. Nu-și putu reține o tresărire de compasiune când unul dintre ei încasă în plină figură un dicționar. Pălăria și ochelarii îi zburară cât colo... dând la iveală o piele ca de mort, de un cenușiu noroios, și ochii ca pietrele șlefuite. Un raft întreg de romane de dragoste se prăvăli drept în figura însoțitorului său, făcând ca ochelarii ieftini să-i plesnească exact în două. Josh văzu că și acel bărbat avea ochii asemenea pietrelor.

Și înțelese deodată că aceștia chiar *erau* pietre.

Vru să se întoarcă spre Nick Fleming cu o întrebare pe buze, când șeful îi aruncă o privire.

– Stai jos, îi porunci. A adus golemi.

Se aplecă iute când bărbatul cărunt lansă trei raze ca niște sulițe de energie galbenă de-a lungul camerei. Acestea despicară rafturile de cărți și se înfipseră în podeaua de lemn. Tot ceea ce atinseră începu instantaneu să putrezească și să se descompună. Legăturile din piele plesniră și se sfărâmară, hârtia se înnegri, podeaua din scânduri și rafturile se uscară și se transformară în pulbere.

Fleming azvârli o altă minge invizibilă în colțul camerei. Josh Newman îi urmări mișcarea brațului. În timp ce mingea invizibilă

pluti prin aer, o rază de soare o străpunse și, pentru o clipă, străluci verde și luminoasă, ca un glob de smarald. Ieși apoi din conul de lumină și se făcu iar nevăzută. Când de data aceasta lovi podeaua, efectul fu încă și mai puternic. Nu se auzi nici un zgomot, dar întreaga clădire se zgudui. Mesele cu cărți broșate ieftine se transformară în așchii și fâșii de hârtie umplură aerul, fluturând ca niște confetti bizare. Doi dintre bărbații în negru – golemii – fură trântiți pe spate, oprindu-se în rafturi, îngropându-se sub un morman de cărți prăbușite peste ei, în timp ce al treilea, cel mai solid, se izbi atât de tare de ușă, încât fu catapultat în stradă.

Și tăcerea care urmă fu curmată de zgomotul mâinilor înmănușate lovite una de alta.

– Ți-ai perfecționat tehnica, Nicholas, după câte văd.

Bărbatul cărunt vorbea engleză cu o cadență stranie.

– Am mai exersat, John, replică Nick Fleming, strecurându-se către ușa deschisă de la pivniță, îmbrâncindu-l pe Josh Newman în jos pe scări. Știam că o să mă ajungi din urmă, mai devreme sau mai târziu.

– Te caut de foarte mult timp, Nicholas. Ai ceva ce ne aparține. Și am venit să luăm înapoi ce-i al nostru.

Un fuior de fum galben invadează pivnița deasupra capetelor lui Josh și Fleming. Bucăți umflăte și mâncate de vreme din tencuiala neagră căzură asemenea unor aspri fulgi de zăpadă.

– Am ars-o, spuse Fleming, am ars-o cu mult timp în urmă. Îl împinse pe Josh în pivniță, apoi închise ușa glisantă, încuindu-se amândoi înăuntru. Nu întreba nimic, îl avertiză pe Josh, ochii săi spălăciți arzând în întuneric. Nu acum.

Prinzându-l pe Josh de braț, Nick îl împinse către colțul cel mai întunecat al pivniței cu cărți, apucă cu ambele mâini un corp de rafturi și-l dădu la o parte. Se auzi un pocnet scurt, și rafturile alunecară într-o parte, ca o ușă, dând la iveală un șir de trepte. Fleming îl forță pe Josh să coboare în beznă.

– Repede, acum, repede și în liniște, îi zise precaut. Îl urmă pe Josh prin deschizătură, trăgând înapoi rafturile după el, chiar în

clipa în care ușa pivniței se înnegri și se lichefie într-o duhoare îngrozitoare de sulf, care se prelinse pe scări. Sus!

Josh simți în ureche vocea caldă a lui Fleming.

– Asta iese în magazinul gol care se învecinează cu al nostru. Trebuie să ne grăbim. Dee nu are nevoie decât de câteva minute ca să priceapă ce s-a întâmplat.

Josh Newman încuviință; cunoștea magazinul. Curățătoria stătuse goală peste vară. Se simțea asaltat de o mulțime de întrebări și nici unul dintre răspunsurile care i se învârteau prin cap nu era mulțumitor, atâta timp cât toate conțineau în sine lor acel cuvânt înspăimântător: *magie*.

Tocmai văzuse cum doi bărbați își aruncau unul spre altul mingi și sulite de *energie*. Asistase neputincios la distrugerile produse de aceste energii.

Josh tocmai fusese martorul dezlănțuirii forțelor oculte.

Dar toată lumea știa, firește, că magia, pur și simplu, nu există, nu poate să existe.

CAPITOLUL TREI

Ce era cu mirosul ăla dezgustător?

Sophie Newman era pe punctul de a-și îndesa din nou în ureche dispozitivul de Bluetooth, când inspiră profund și se opri, cu nările fremătându-i. Tocmai mirosise ceva îngrozitor. Închizându-și telefonul și vârându-și căștile într-unul din buzunare, se aplecă spre cutia deschisă cu frunze de ceai negru și îi inspiră mireasma.

Lucra la Ceștea de Cafea de când ea și frate-său sosiseră în San Francisco pentru perioada de vară. Era o slujbă OK, nimic special. Majoritatea clienților erau drăguți, alții erau bătărași sau proști, dar programul de lucru era bun, leaful îndestulător, bacșișurile și mai și, iar magazinul prezenta avantajul de a fi situat chiar peste drum de librăria în care lucra fratele ei geamăn. Abia împliniseră cincisprezece ani în decembrie trecut și începuseră deja să strângă bani pentru propria mașină. După calculele lor, le trebuiau cel puțin doi ani – asta dacă nu își cumpărau CD-uri, DVD-uri, jocuri, haine sau pantofi, care erau marile slăbiciuni ale lui Sophie, firește.

De obicei, mai erau încă două fete pe tură cu ea, dar în acea zi una plecase acasă mai devreme fiindcă se simțea rău, iar Bernice, proprietara magazinului, plecase după forfota de la prânz la angroșiști să-și reînnoiască proviziile de ceai și cafea. Promisese că se întoarce într-o oră; Sophie știa însă că îi va lua cel puțin de două ori mai mult.

Peste vară, Sophie se obișnuise cu aromele diferitelor sortimente exotice de ceai și de cafea, vândute în magazin. Putea deosebi ceaiul Earl Grey de marca Darjeeling și făcea diferența dintre cafeaua din Java și cea din Kenya. Îi plăcea mirosul de cafea, deși nu suporta gustul ei amarui. Dar îi plăcea ceaiul. În ultimele săptămâni încercase pe rând toate sortimentele de ceai, mai ales pe cele din ierburi, cu gusturile lor de fructe și aromele nemaipomenite.

Dar acum ceva mirosea dezgustător și scârbos.

Ca ouăle clocite.

Sophie apropie de nas o cutie deschisă de ceai și inspiră profund. Simți în gât mirosul înțepător al ceaiului negru de Assam; duhoarea nu venea de acolo.

- E făcut să-l bei, nu să-l miroși.

Sophie se întoarse și văzu cum Perry Fleming tocmai intra în magazin. Perry Fleming era o femeie înaltă și elegantă, care putea foarte bine să aibă orice vârstă între patruzeci și șaiszeci de ani. Frumusețea sa de altădată încă mai impresionava privirea. Ochii îi erau de un verde strălucitor și limpede, cum Sophie nu mai văzuse niciodată. Multă vreme Sophie se întrebese dacă nu cumva femeia mai în vârstă folosea lentile de contact pentru culoare. Părul lui Perry fusese odinioară negru ca smoala, dar acum era înspicat cu fire argintii și ea îl purta într-o coadă măiestrit împletită, care i se odihnea pe spate până aproape de talie. Dinții îi era mici și perfect sănătoși, iar chipul îi era brăzdat cu riduri fine de expresie, adunate în jurul ochilor. Era întotdeauna mult mai elegant îmbrăcată decât soțul ei și în acea zi, de pildă, purta o rochie de vară fără mâneci, de un verde crud, care se asorta cu ochii, făcută din ceea ce Sophie socotea a fi mătasea cea mai fină.

- Credeam doar că miroase ciudat, spuse Sophie. Adulmecă iar ceaiul. Miroase bine acum, adăugă ea, dar pentru un moment, adineauri, mi s-a părut că duhnește a... a... a ouă clocite.

Privi spre Perry Fleming în timp ce vorbea. Fu uluită când ochii verzi și strălucitori ai acesteia se măriră brusc și ea se răsuci în loc ca să se uite de partea cealaltă a străzii... chiar în momentul în care, peste drum, toate gemulețele pătrate ale librăriei se făcură țândări și

două dintre ele se prefăcură în praf și pulbere. În stradă apărură vălătuci de fum verde și galben, care formau rotocoale, iar aerul se umplu dintr-odată de duhoarea ouălor clocite. Sophie simți și un alt miros, unul mai pătrunzător și mai proaspăt, de mentă.

Femeia mai în vârstă își mișcă buzele pentru a șopti:

- O, nu... nu acum... nu aici.

- Doamnă Fleming... Perry?

Femeia se întoarse către Sophie. Ochii îi erau măriți de spaimă și engleza ei de obicei impecabilă căpătă un accent străin.

- Stai aici; orice s-ar întâmpla, stai înăuntru, la pământ.

Sophie deschise gura pentru a pune o întrebare, când simți că-i pocnesc urechile. Înghiți cu greu... apoi ușa librăriei căzu la pământ și unul dintre bărbații aceia solizi, pe care Sophie îi văzuse cu câteva clipe în urmă, fu aruncat în stradă. Îi lipseau acum pălăria și ochelarii, și tânăra îi zări pielea ca de mort și ochii săi negri, ca de marmură. Se rostogoli în stradă pentru o clipă, apoi ridică mâna pentru a-și proteja fața de soare.

Și Sophie simți cum în stomac îi freamătă ceva rece și dur.

Pielea de pe mâna bărbatului se mișcă. Curse încet, prelingându-i-se vâcos în mânecă: arăta de parcă i se topeau degetele. Un bulgăre de ceea ce părea a fi noroi cenușiu se împrăstie pe trotuar.

- Golemi, suspină Perry. Dumnezeule, a creat golemi.

- Golumi? întrebă Sophie, cu buzele subțiate și uscate, simțindu-și dintr-odată limba mult prea mare în gură. Pe Golum, din *Stăpânul inelelor*?

Perry se îndrepta spre ușă.

- Nu, golemi, răspunse ea absent. Oameni din lut.

Numele în sine nu avea nici un sens pentru Sophie, dar aceasta privea, cu un amestec de teroare și nedumerire, cum creatura aceea - golemul - din stradă se târî din bătaia soarelui până sub adăpostul cortului. Asemenea unei moluște uriașe, lăsă după el o dâră udă de noroi, care se uscă imediat în arșița soarelui. Sophie apucă să-i mai zărească o dată chipul înainte ca el să intre în librărie. Trăsăturile îi dispăruseră ca ceara topită și pielea îi era acoperită de o rețea fină de crăpături. Sophie se gândi la întinderea unui deșert.

Perry năvăli în stradă. Sophie văzu cum femeia își desface părul prins până atunci într-o coadă sofisticată, dându-i drumul pe spate. Dar, în loc să-i atârne drept pe spate, părul începu să fluture pe umeri, ca și cum s-ar fi aflat în bătaia unei brize ușoare. Doar că nu era nici urmă de așa ceva.

Sophie ezită un moment, pe urmă, înhățând o mătură, se năpusti în drum după Perry. Josh se afla în librăria aceea!

În librărie era un haos total.

Rafturile odinioară în ordine și mesele stivuite cu cărți erau împrăștiate și aruncate prin cameră în maldăre alandala. Mobila era făcută bucăți, rafturile – crăpate în două, tipăriturile rafinate și hărțile zăceau sfărtecate pe podea. Duhoarea de putreziciune și moarte plutea în prăvălie: hârtia era topită, iar lemnul – uscat și mucegăit, chiar și plafonul era zgâriat și scorojit, tencuiala atârna de tavan dând la iveală grinzile de lemn și firele care se legănau pe dedesubt.

Omulețul cenușiu stătea chiar în mijlocul încăperii. Își îndepărta meticolos praful de pe mânecile hainei, în timp ce doi dintre golemii săi inspectau pivnița. Cel de-al treilea, nenorocit și țeapăn din pricina expunerii la soare, zăcea stingher peste un raft făcut zob. Fâșii din pielea lui cenușie ca noroiul atârnav de pe mâinile rămase ca niște cioturi.

Bărbatul cărunț se întoarse când Perry, urmată de Sophie, dădu buzna în prăvălie. Se înclină reverențios.

– A, stimata doamnă Perenelle. Chiar mă întrebam pe unde sunteți.

– Unde-i Nicholas? Întrebă Perry.

Pronunță însă „Nicola“. Sophie văzu cum o undă statică de energie îi ondulează părul, făcând să pocnească scânteii albe și albastre.

– Jos, bănuiesc. Făpturile mele îl caută.

Strângând mătura cu amândouă mâinile, Sophie se strecură pe lângă Perry, târându-se către cealaltă parte a camerei. Josh. Unde era Josh? N-avea idee ce se întâmpla acolo și nici că-i păsa. Voia doar să-și găsească fratele.

- Sunteți la fel de fermecătoare ca întotdeauna, spuse omul cenușiu, cu ochii ațintiți asupra femeii. Nu ați îmbătrânit nici măcar cu o zi.

Făcu iarăși o plecăciune curtenitoare, înclinându-se cu o mișcare de modă veche, fără efort.

- Întotdeauna a fost o bucurie pentru mine să vă întâlnesc.

- Aș vrea să pot spune același lucru despre tine, Dee. Perry se mișca în continuare prin cameră, cu ochii săgetând în toate ungherele. Ți-am recunoscut duhoarea scârboasă.

Dee închise ochii și răsuflă adânc.

- Îmi place să-i spun mai degrabă miros de pucioasă. E atât de... făcu o pauză, atât de spectaculos. Ochii săi cenușii se deschiseră brusc și zâmbetul îi pieri. Am venit după Carte, Perenelle. Și nu-mi spune c-ați distrus-o, adăugă el. Sănătatea deplină de care vă bucurați amândoi este dovada grăitoare a existenței sale.

„Care carte?“, se întrebă Sophie; încăperea aia era *plină* de cărți.

- Noi suntem adevărații paznici ai Cărții, spuse Perry, și ceva din vocea ei o făcu pe Sophie să se răsucească pe loc și s-o privească.

Fata rămase ținută locului, cu gura căscată și cu ochii măriți de spaimă. Perry Fleming plutea într-un soi de ceață argintie, făcând să-i unduiască pielea în valuri fine ca borangicul. Albă și translucidă pe alocuri, se aduna îngroșată și întărită în jurul mâinilor, făcând-o să arate de parcă ar fi purtat mănuși de metal.

- N-o să pui niciodată mâna pe ea, tună Perry.

- Ba da, răspunse Dee. Pe parcursul anilor am adunat toate celelalte comori. Doar Cartea ne-a mai rămas. Acum, ușurează-ți situația și spune-mi unde este...

- Niciodată!

- Știam că asta o să răspunzi, spuse Dee, apoi golemul uriaș se năpusti la Perry. Oamenii sunt așa de previzibili.

Nick Fleming și Josh tocmai deschideau ușa curățătoriei, când o văzură pe Perry, urmată de Sophie, cum traversează strada în fugă, dând buzna în librărie.

- Deschide ușa! se răsti Nick la Josh, în vreme ce-și băgă mâna sub tricou căutând ceva.

Dintr-o geantă simplă și pătrătoasă din pânză care-i atârna de gât scoase ceea ce părea a fi o carte mică, legată într-o copertă de metal de culoarea cuprului.

Josh trânti zăvorul și trase de ușă s-o deschidă, iar Nick dădu buzna afară, răsfoind grăbit paginile cu margine groasă, căutând ceva. Tânărul zări un scris înflorit și niște schițe geometrice pe paginile groase îngălbenite, în timp ce se înapoia în librărie pe urmele lui Nick.

Sosiră la timp ca să vadă cum golemul o atinge pe Perry. Și apoi explodează.

O pulbere ușoară, fină, umplu aerul și paltonul negru și gros căzu mototolindu-se pe podea. Pentru o clipă, o trombă micuță de aer se răsuci în încăpere, amestecându-se cu praful, apoi se risipi.

Intrarea lui Nick și a lui Josh distrase însă atenția lui Perry. Se întoarse pe jumătate... și în clipa aceea Dee își acoperi ochii cu brațul stâng, aruncând pe podea un glob mic de cristal.

A fost ca și cum soarele ar fi explodat în magazin.

Lumina era incredibilă. Orbitoare și puternică, învălui camera într-o vâlvătaie înfricoșătoare și odată cu ea veni și mirosul: duhoarea părului ars și a mâncării afumate, a frunzelor arzând mocnit și a metalului topit, amestecate cu mirosul înțepător de gaze.

Josh își zări sora chiar atunci când Dee azvârli cristalul. El era oarecum adăpostit între Nick și Perry, ambii fiind prăvăliți la podea din cauza luminii. Josh avu viziunea unui caleidoscop de imagini statice negre și albe, în timp ce lumina îi pârjolea privirea.

Îl văzu pe Nick scăpând pe podea cartea cu coperte de metal... văzu două siluete negre cum o înșfacă pe femeie și, vag, îi auzi gemătul... îl zări pe Dee înhățând Cartea cu un mormăit victorios, în vreme ce Nick băjbăia orbește pe podea după ea.

– Ai pierdut de data asta, Nicholas, șuieră Dee, și întotdeauna a fost la fel. Acum, voi lua cu mine ceea ce prețuiești tu mai mult: pe draga ta Perenelle și Cartea.

Josh se mișcă chiar înainte să-și dea seama ce face. Se năpusti la Dee, luându-l pe omuleț prin surprindere. Deși avea doar cincisprezece ani, Josh era înalt pentru vârsta lui și bine legat: era destul de

solid ca să fie fundaș și cel mai mic din echipa de fotbal a liceului. Îl izbi la pământ pe Dee, făcând să-i scape Cartea din strânsoare. Josh simți sub degete legătura grea de metal și o prinse – chiar când era pur și simplu ridicat de pe podea și aruncat într-un colț. Ateriză pe un vraf de cărți care-i amortizară căderea. Puncte negre și săgeți multicolore ca un curcubeu i se mișcau dinaintea ochilor de câte ori clipea.

Corpul cenușiu al lui Dee se profilă deasupra lui, apoi mâna bărbatului înhăță Cartea.

– E a mea, cred.

Strânsoarea lui Josh deveni mai puternică, dar apoi Dee îi smulse pur și simplu Cartea din mână.

– *Tu. Lasă-l. Pe fratele meu. În pace.*

Sophie Newman îl izbi pe Dee cu mătura în spate – câte-o lovitură pentru fiecare cuvânt.

Dee abia de se uită spre ea. Strângând Cartea cu una din mâinile sale înmănușate, prinse de mătură cu cealaltă, mormăi un singur cuvânt, după care mătura se uscă și se făcu așchii în mâinile fetei.

– Ai noroc că-s într-o dispoziție de zile mari astăzi, șuieră el, altfel ți-aș fi aplicat același tratament.

Apoi Dee, urmat de cei doi golemi rămași întregi, se strecură afară din librăria devastată, luând-o cu ei pe soția lui Nick și trântind ușa la plecare. Urmă un lung moment de tăcere, după care ultimul raft de cărți rămas întreg căzu și el pe podea.

CAPITOLUL PATRU

- Bănuiesc că te-ai împotrivi sugestiei de a chema poliția. Sophie Newman se rezema de un raft de cărți aflat în echilibru precar, strângându-și brațele în jurul corpului pentru a se opri din tremurat. Era surprinsă de cât de calmă și liniștită îi părea vocea. Trebuie să le spunem că Perry a fost răpită...

- Perry nu-i încă în pericol. Nick Fleming stătea pe treapta de jos a unei scări scurte. Își ținea capul spijinit în mâini și respira profund, tușind din când în când în încercarea de a-și curăți plămânii de praf și de nisip. Dar da, ai dreptate, nu mergem la poliție. Reuși să zâmbească șters. Nu prea știi ce le-am putea spune polițiștilor ca să-i facem să înțeleagă.

- Păi cred că nici noi nu vedem vreo noimă în toate astea, spuse Josh.

Stătea pe singurul scaun rămas întreg din toată librăria. Deși nu avea nici un os rupt, era plin de vânătăi din cap până-n picioare și știa că îi vor apărea câteva pete purpurii interesante în următoarele câteva zile. Ultima dată se simțise astfel când fusese izbit de trei băieți din echipa de fotbal a școlii. De fapt, acum se simțea mai rău. Cel puțin atunci știa despre ce era vorba.

- Cred de fapt că gazul s-a infiltrat în prăvălie, înaintă Nick o sugestie precaută, și că tot ceea ce am trăit cu toții nu-i nimic altceva decât o serie de halucinații.

Se opri, uitându-se pe rând la Sophie și la Josh.

Gemenii își ridicară capetele ca să-l privească, cu aceeași expresie de neîncredere întipărită pe chipuri, cu ochii de un albastru strălucitor încă măriți de spaimă.

- Teoria ta șchioapătă, spuse Josh în cele din urmă.

- Chiar așa, întări Sophie.

Nick ridică din umeri.

- De fapt, eu credeam că-i o explicație destul de bună. Credeam că asta va explica mirosurile, explozia din magazin și... ciudățeniile la care credeți că ați fost martori, încheie el repede.

Așa cum decretase Sophie cu multă vreme în urmă, adulții erau foarte nepricepuți când erau nevoiți să găsească scuze pertinente.

- Doar nu ne-am imaginat noi toate astea, spuse ea cu hotărâre.

Nu ne-am imaginat noi golemii.

- Ce anume? întrebă Josh.

- Tipii solizi erau golemi, oameni din lut, îi explică soră-sa. Mi-a spus mie Perry.

- A, ți-a spus, nu-i așa? murmură Fleming.

Aruncă o privire de jur împrejurul magazinului devastat și clătină amărât din cap. Fusesse nevoie de mai puțin de patru minute ca să ajungă o ruină.

- Sunt uimit că a adus golemi. De obicei, sunt atât de rari în țările cu climă caldă. Dar l-au ajutat să-și atingă scopul. A pus mâna pe ceea ce urmărea să ia.

- Cartea? îl întrebă Sophie.

Apucase s-o zărească în mâinile lui Josh, înainte să i-o smulgă omulețul acela. Deși se afla într-un magazin plin de cărți, iar tatăl lor era proprietarul unui anticariat imens, Sophie nu mai văzuse până acum o asemenea carte. Arăta de parcă era legată în metal oxidat.

Fleming încuviință.

- O caută de mult timp, spuse șoptit, ochii săi deschiși la culoare privind pierduți în depărtare, de foarte mult timp.

Josh se ridică încet în picioare, cu dureri ascuțite în spate și în umeri. Îi întinse lui Nick două foi rupte.

- Ei bine, n-a luat chiar tot. Când mi-a smuls Cartea din mână, cred că le țineam strâns pe astea.

Fleming înșfăcă paginile de la Josh cu un strigăt nearticulat. Aruncându-se pe podea, dădu la o parte cărțile sfâșiate și rafturile distruse și așeză cele două pagini pe jos, una lângă alta. Mâinile cu degete lungi îi tremurau ușor în vreme ce încerca să le netezească. Gemenii se așezară și ei în genunchi, de-o parte și de alta, uitându-se foarte concentrați la paginile acelea și încercând să priceapă ceva din ceea ce vedeau.

– Și cu siguranță nu ne imaginăm *asta*, șopti Sophie, lovind paginile cu arătătorul.

Paginile groase erau de doisprezece centimetri lățime pe douăzeci de centimetri lungime și alcătuite din ceea ce părea a fi scoarță presată. Urme de fibre și frunze erau vizibile la suprafață și fiecare pagină era acoperită cu un scris ascuțit, unghiular. Prima literă din colțul din stânga sus era frumos ornamentată cu miniaturi aurite și purpurii, în timp ce restul literelor erau trasate cu un negru cu tentă roșiatică.

Și cuvintele se mișcau.

Sophie și Josh se uitau cum literele săreau pe pagină asemenea unor găze minuscule, schimbându-și mereu forma, devenind pentru scurt timp aproape lizibile, în limbi ce puteau fi recunoscute ca latina și engleza veche, pentru ca apoi să se dizolve și să se transforme în simboluri ale scrierilor antice, nu cu mult diferite de hieroglifele egiptene sau de alfabetul celtic Ogham.

Fleming suspină.

– Nu, nu, asta nu-i o născocire a închipuirii voastre, spuse el în cele din urmă.

Își trase în jos gulerul tricoului și scoase un pince-nez legat cu un șnur negru. Pince-nezul era ca o pereche de ochelari de modă veche, fără brațe, care stătea pe vârful nasului. Folosind acești ochelari ca lentile de mărire, Nick îi plimba de-a lungul literelor răsucite și schimbătoare.

– Ha!

– Vești bune? vru Josh să știe.

– Grozave. Îi lipsește Invocarea Finală. Scutură umărul învinețit al lui Josh, făcându-l pe băiat să se strâmbe de durere. Dacă ar fi

trebuie să rupi două pagini din Carte, pentru a nu mai putea fi folosită, nu puteai face o alegere mai bună decât asta. Zâmbetul larg i se șterse însă de pe chip. Și când Dee o să-și dea seama, se va întoarce, și-ți garantez că data viitoare n-o să ia cu el doar golemi.

– Cine era bărbatul cărunt? întrebă Sophie. Și Perry tot Dee i-a spus.

Adunând paginile, Nick se ridică. Sophie se întoarse să-l privească și își dădu seama că el părea dintr-odată bătrân și obosit, incredibil de obosit.

– Bărbatul cărunt era doctorul John Dee, unul dintre cei mai puternici și mai periculoși oameni din lume.

– N-am auzit niciodată de el, spuse Josh.

– A rămâne necunoscut lumii moderne: asta înseamnă, într-adevăr, să deții puterea. Dee este alchimist, magician, vrăjitor și necromant, și toate acestea sunt tare diferite între ele.

– Magie? întrebă Sophie.

– Nu cred în magie, asta nu există, decretă Josh sarcastic, dar se simți imediat ridicol, amintindu-și ceea ce tocmai văzuse și trăise.

– Totuși, tocmai te-ai luptat cu plăsmuiri ale magiei: golemii sunt oameni creați din lut și argilă, cărora li se insuflă viață printr-un singur cuvânt plin de forță. În secolul în care ne aflăm, pun pariu că nu-s decât vreo șase, șapte oameni care să fi văzut vreodată un golem, dar să mai și supraviețuiască întâlnirii cu el.

– Vrei să spui că Dee este magicianul care a dat viață acestor creaturi? întrebă Sophie.

– Să creezi golemi e simplu; vraja e la fel de veche ca omenirea însăși. Să le dai viață e puțin mai dificil și să preiei controlul asupra lor e practic imposibil. Suspină. Dar nu și pentru doctorul John Dee.

– Cine-i ăsta? insistă Sophie.

– Doctorul John Dee a fost magicianul Curții în vremea domniei reginei Elisabeta I a Angliei.

Sophie râse șovăielnic, nedându-și încă seama dacă trebuia să-l creadă sau nu pe Nick Fleming.

- Dar asta a fost cu peste cinci sute de ani în urmă; iar căruntul nu părea să aibă mai mult de cincizeci.

Nick Fleming scotoci pe podea, dând la o parte cărțile, până o găsi pe cea pe care o căuta. *Anglia în vremea domniei reginei Elisabeta*. O deschise cu un bobârnac: pe pagina alăturată celei cu imaginea reginei Elisabeta I se afla și o gravură veche a unui bărbat cu fața ascuțită și cu o barbă triunghiulară. Doar hainele îi erau diferite, dar nu mai era nici o îndoială că era bărbatul cu care se întâlneră.

Sophie luă cartea din mâinile lui Nick.

- Zice aici că Dee s-a născut în 1527, spusé ea foarte încet. Asta înseamnă că are în jur de cinci sute de ani.

Josh se opri în spatele surorii lui. Se holbă la imagine, apoi se uită de jur împrejurul camerei. Dacă inspira mai adânc, mai putea încă simți miresmele ciudate ale... magiei. Deci asta miroșise el cu puțin timp în urmă - nu mentă și ouă clocite, ci miroșul magiei.

- Dee părea să te cunoască, spusé el în cele din urmă, părea să te cunoască chiar foarte bine, adăugă.

Fleming dădea raite prin magazin, ridicând obiecte ciudate și dându-le iar drumul pe podea.

- O, da, mă cunoaște, zise el. Nici Perry nu-i este străină. Suntem cunoștințe vechi cu toții... ne știm de mult timp... de foarte mult timp. Se uită îngrijorat la gemeni, ochii săi aproape lipsiți de culoare părând acum foarte întunecați și îngrijorați. Sunteți implicați și voi acum, cu atât mai rău, deci vremea minciunilor și a dedesubturilor a cam trecut. Dacă vreți să supraviețuiți, trebuie să cunoașteți adevărul...

Josh și Sophie se uitară unul la altul. Amândoi prinseră din zbor expresia „dacă vreți să supraviețuiți...”

- Numele meu adevărat este Nicholas Flamel. M-am născut în Franța, în anul 1330. Numele adevărat al lui Perry este Perenelle: ea este cu zece ani mai în vârstă ca mine. Dar să nu-i spuneți niciodată că v-am dezvăluit asta! adăugă el în grabă.

Josh simți cum i se strânge și-i chiorăie stomacul. Era pe punctul de-a exclama ceva gen „imposibil“, îi venea să izbucnească în râs

și să se supere pe Nick că le toarnă o poveste așa gogonată. Dar era plin de vânătași și îl durea tot corpul fiindcă fusese catapultat pe podea de... de ce? Apoi își aminti de golemul care pusese mâna pe soția lui Nick, Perry – sau Perenelle – și cum se transformase în pulbere la atingerea ei.

– Ce... ce ești tu? Sophie pusese întrebarea care stătea și pe buzele fratelui ei. Ce sunteți amândoi, tu și Perenelle?

Nick zâmbi, dar era un zâmbet rece și fără haz, iar pentru o clipă aproape că semănă cu Dee.

– Suntem legendă, spuse el simplu. Odată, cu mult timp în urmă, eram oameni obișnuiți, dar apoi am cumpărat o carte, *Cartea Profetului Avraam Magul*, numită pe scurt *Codexul*. Din acel moment lucrurile s-au schimbat. Perenelle s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Am devenit Alchimistul. Eram cel mai bun alchimist dintre toți, căutat de regi și de principi, de împărați și de Papa însuși. Am descoperit secretul pietrei filozofale, adânc tănuit în paginile acelei cărți de magie străveche: am învățat cum să scot aur din metalul cel mai comun, puteam transforma banalele pietre în nestemate. Dar, mai presus de toate astea, mult mai presus, am descoperit o rețetă bazată pe îmbinarea dintre ierburi și vrăji, care ține la distanță boala și moartea. Eu și Perenelle am devenit astfel nemuritori. Luă în mână paginile smulse. Acum, doar atât mi-a mai rămas din *Codex*. Dee și cei ca el au căutat *Cartea Profetului* timp de secole. Acum e în mâna lor. Și Perenelle așijderea, adăugă el cu amărăciune.

– Dar cartea aceea e inutilă fără foile astea, îi reaminti Josh repede.

– Există destul material în Carte care să-l țină pe Dee ocupat timp de sute de ani. Dar aceste foi sunt vitale, încuviință Nick. Iar Dee se va întoarce după ele.

– Mai este ceva, nu-i așa? Întrebă Sophie la repezeală. Ceva mai mult.

Știa ea că mai ascunde ceva: adulții fac asta mereu. Durase câteva luni până ca părinții lor să le spună, ei și lui Josh, că urmează să petreacă vara în San Francisco.

Nick o scrută pătrunzător cu privirea și ea își aminti încă o dată de căutătura pe care i-o aruncase Dee mai devreme: avea ceva rece și inuman.

- Da, mai este ceva, răspunse el ezitant. Fără Carte, eu și Perenelle vom îmbătrâni. Formula magică a nemuririi trebuie reînnoită în fiecare lună. În decursul unui ciclu complet al lunii, ne vom ofili și vom muri. Și, dacă noi murim, atunci răul, căruia i-am ținut piept atâta vreme, va triumfa. Seminția Străbunilor va pretinde iar supremația asupra pământului.

- Seminția Străbunilor? Întrebă Josh, cu vocea înălțându-i-se și curmându-se brusc. Înghiți greu, conștient acum de inima care bătea să-i spargă pieptul. Ceea ce începuse ca orice altă după-amiază de joi se transformase în ceva ciudat și înfricoșător. Își pierdea vremea cu o sumedenie de jocuri pe calculator, citea și unele romane fantastice, iar în toate astea Străbunul era întotdeauna cineva de-o vârstă cu lumea și foarte periculos. Străbun, adică foarte în vârstă?

- Foarte, foarte în vârstă, îl aprobă Flamel.

- Vrei să spui că mai sunt și alții ca tine, ca Dee? Întrebă Josh, apoi se strâmbă de durere când Sophie îl lovi în fluierul piciorului.

Flamel se întoarse să-l privească, cu ochii săi decolorați, umbriți acum de furie.

- Da, mai sunt și alții ca Dee, și mai sunt și unii ca mine, dar eu și cu Dee nu suntem la fel. Nu am fost niciodată la fel, adăugă Flamel cu amărăciune. Am ales să urmăm drumuri diferite și al lui l-a dus pe cărări foarte întunecate. Și el e nemuritor, deși niciodată n-am știut prea bine cum face să se păstreze tânăr. Dar suntem amândoi oameni.

Se întoarse către casa de marcat, care zăcea spartă pe podea, și începu să adune banii în timp ce vorbea. Când se răsuci să-i privească pe gemeni, amândoi fură uimiți de expresia lui întunecată.

- Cei pe care-i slujește Dee nu au aparținut și nu vor aparține niciodată rasei umane. Îndesându-și banii în buzunare, luă de pe jos o geacă ponosită din piele. Trebuie să ieșim de aici.

- Unde vrei să mergi? Ce vei face acum? Întrebă Sophie.

- Și cu noi cum rămâne?

Josh îi duse gândul până la capăt, așa cum și ea făcea adesea pentru el.

- Mai întâi, trebuie să vă duc pe voi într-un loc sigur, înainte ca Dee să-și dea seama că lipsesc foile astea. Apoi voi porni în căutarea lui Perenelle.

Gemenii se priviră unul pe altul.

- De ce trebuie să ne duci într-un loc sigur... se nedumeri Sophie.

- Noi nu știm nimic, spuse Josh.

- Când Dee va descoperi că lipsesc paginile din Carte, se va întoarce după ele. Și, vă garantez, nu va lăsa nici un martor în viață pe fața pământului.

Josh începu să râdă, dar sunetul i se stinse în gâtlee când își dădu seama că soră-sa nici măcar nu zâmbise.

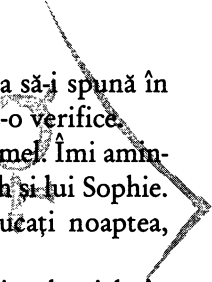
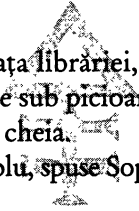
- Vrei... își umezi dintr-odată buzele uscate. Vrei să spui că va căuta să ne omoare?

Nick Fleming își înclină capul, gândindu-se.

- Nu, spuse în cele din urmă, n-o să vă omoare.

Josh răsufă ușurat.

- Credeți-mă, continuă Fleming, Dee vă poate face lucruri mult mai rele. Mult, mult mai rele.

CAPITOLUL CINCI

Gemenii stăteau pe trotuarul din fața librăriei, cu cioburile de sticlă de la ferestrele sparte scrâșnindu-le sub picioare, privindu-l pe Nick în timp ce-și căuta prin buzunare cheia.

- Dar nu putem pleca așa, pur și simplu, spuse Sophie cu hotărâre. Josh o aprobă dând din cap.
- Nu plecăm nicăieri.

Nick Fleming - sau Flamel, cum începuseră deja să-i spună în sinea lor - răsuci cheia în broască și trase de clanță, s-o verifice.

- Chiar mi-a plăcut magazinul ăsta, murmură Flamel. Îmi amintește de prima mea slujbă. Le aruncă o privire lui Josh și lui Sophie. Mă tem că n-avem încotro. Dacă vreți să mai apucați noaptea, trebuie să plecați chiar acum.

Apoi se întoarse, trăgându-și pe el geaca ponosită de piele în timp ce traversa grăbit strada în direcția Ceștii de Cafea. Gemenii se uitară unul la altul, apoi se grăbiră să-l urmeze.

- Ai cheie ca să încui aici?

Sophie dădu aprobator din cap. Scoase la iveală cele două chei agățate pe inelul brelocului cu Golden Gate Bridge.

- Auzi, dacă se întoarce Bernice și găsește cafeneaua închisă, cred c-o să sune la poliție sau ceva de genu' ăsta...
- Bine zis, spuse Flamel. Lăsați un bilet, îi sugeră fetei, unul scurt - ați fost nevoiți să plecați brusc, ați avut o urgență, chestii de felul ăsta. Spuneți-i că sunteți cu mine. Mâzgăliți-l pe fugă, ca și

cum ați fi plecat în mare grabă. Părinții voștri sunt tot pe șantierul ăla din Utah?

Părinții gemenilor erau arheologi și lucrau acum pentru Universitatea din San Francisco.

Sophie dădu din cap.

– Pentru încă șase săptămâni, cel puțin.

– Încă locuim cu mătușa Agnes în Pacific Heights, adăugă Josh.

Mătușica Disperare.

– Nu putem să dispărem, pur și simplu. Ne așteaptă acasă la cină, spuse Sophie. E de-ajuns să întârziem cinci minute și intră în panică. Săptămâna trecută, când s-a defectat troleibuzul și am întârziat o oră, îi sunase deja pe ai noștri când am ajuns noi.

Mătușa Agnes avea optzeci și patru de ani și, deși îi adusesese pe gemeni în pragul disperării cu agitația ei perpetuă, copiii țineau foarte mult la ea.

– Atunci, trebuie să-i oferim și ei o explicație, spuse Flamel rapid, strecurându-se în cafenea, cu Sophie ținându-se scai de el.

Josh avu un moment de ezitare înainte de a păși în obscuritatea răcoroasă, dulce-mirositoare de la Ceașca de Cafea. Stătea pe trotuar, cu rucsacul atârându-i pe umăr, uitându-se în susul și-n josul străzii. Cu excepția cioburilor strălucitoare de sticlă de pe asfaltul din fața librăriei, totul părea absolut normal, ca orice după-amiază din cursul săptămânii. Strada era liniștită și tăcută, în aer se simțea briza ușoară a oceanului. De partea cealaltă a golfului, lângă Debarcaderul Pescarului, se auzi sirena unui vapor, ca un sunet răzleț și singuratic în depărtare. Mai mult sau mai puțin, totul părea la fel de neschimbat ca în urmă cu jumătate de oră.

Și totuși...

Și totuși, nimic nu mai era la fel. Și nici nu avea să mai fie. În ultimele treizeci de minute, lumea perfect ordonată a lui Josh se clătina și se transformase ireversibil. Era un elev din a doua clasă de liceu absolut normal, nu prea strălucit, dar nici bătut în cap. Juca fotbal, cânta, prost, în trupa unor prieteni, se simțea atras de vreo câteva fete, dar n-avea încă o prietenă. Juca jocurile pe calculator la modă, le prefera pe cele în care îi putea împușca pe alții,

precum Cutremurul, Blestemul sau Turnirul Fantastic, nu se descurca la jocurile cu mașini și se rătăcea în Ceața. Se dădea în vânt după *Familia Simpson* și știa pe de rost fragmente ample din diverse episoade, îi plăcea mult *Shrek*, deși n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului, credea că noul Batman era OK și că X-Men era nemai-pomenit. Îi plăcea chiar și noul *Superman*, indiferent ce ar fi crezut ceilalți despre el. Pe scurt, Josh era un tip obișnuit.

Totuși, adolescenții obișnuiți nu prea nimeresc în mijlocul unei confruntări dintre doi magicieni incredibil de bătrâni.

În lume nu există magie. Ea apare doar în filme, ca rezultat al efectelor speciale. Magia însemna spectacole la scenă deschisă cu iepuri și porumbei ieșind din pălării, uneori cu tigri, cu David Copperfield care taie oamenii în două cu fierăstrăul și levitează peste capetele audienței. Dar în lume nu există magie.

Dar cum să-și explice, atunci, ceea ce tocmai se întâmplase în librărie? Fusesse martorul transformării rafturilor în lemn putred, al topirii cărților în pastă de hârtie, mirosise duhoarea ouălor clocite emanată de vrăjitoriile lui Dee și mireasma răcoroasă de mentă când Fleming – Flamel – își săvârșea magia.

Josh Newman se pomeni dârdâind în lumina orbitoare a soarelui de după-amiază și se adăposti în cafenea, unde își deschise rucsacul pentru a-și scoate laptopul uzat. Trebuia să se conecteze la rețeaua de internet wireless de la Ceașca de Cafea; voia să verifice o serie de nume: pe al doctorului John Dee, al lui Perenelle și, mai ales, pe cel al lui Nicholas Flamel.

Sophie mângăli în grabă câteva rânduri pe spatele unui șervețel, apoi le reciti ronțâind capătul creionului.

Doamna Fleming bolnavă. Scurgeri de gaz în magazin. Plecată la spital. Domnul Fleming e cu noi. În rest, totu-i OK.
Telefonăm mai târziu.

Când o să se întoarcă Bernice și o să găsească prăvălia închisă chiar înaintea orelor de vârf de după-amiază, n-o să fie deloc mulțumită. Sophie se gândea că și-ar putea pierde slujba. Oftând, semnă

biletul cu o înfloritură din condei care rupse hârtia subțire a șervețelului și îl prinse de registrul de casă.

Nicholas Flamel își aruncă privirea peste umărul fetei și-l citi.

- E bine, foarte bine, mai ales că explică de ce-i închisă și librăria.

Flamel își întoarse privirea spre colțul unde Josh lovea surescitat tastatura.

- Să mergem!

- Îmi verificam doar mailul, murmură băiatul, dând *shut down* și închizându-și apoi laptopul.

- Fix acum? întrebă Sophie neîncrezătoare.

- Viața merge mai departe. Serviciul de e-mail nu se oprește de dragul nimănui.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși.

Sophie își înșfăcă geanta și jacheta prespălată de blugi, aruncând o ultimă privire de jur împrejurul cafenelei. Îi trecu brusc prin minte că n-o să mai vadă spațiul acela pentru mult timp de-acum încolo, dar asta era o prostie, desigur. Stinse luminile, îi lăsă pe fratele ei și pe Nick Fleming - Flamel - să iasă înaintea ei pe ușa deschisă și activă alarma. Închise apoi ușa, o încuie și dădu drumul lanțului de chei în cutia de scrisori.

- Și acum? întrebă ea.

- Acum o să cerem ajutor și o să ne ascundem până mă gândesc ce să fac cu voi doi.

Flamel zâmbi.

- Știm bine să ne ascundem; Perry și cu mine ne-am tot ascuns timp de mai bine de jumătate de mileniu.

- Ce-i cu Perry? întrebă fata. Nu cumva Dee... îi va face rău?

Ajunsese s-o cunoască și s-o îndrăgească pe femeia aceea înaltă, elegantă, și asta în ultimele săptămâni, de când ea venea la cafenea. Nu voia să pățească nimic rău.

Flamel tăgădui.

- Nu poate. Perry e prea puternică. Eu nu m-am îndeletnicit niciodată cu arta vrăjitoriei, dar ea, da. Tot ce poate face acum Dee este s-o țină sub puterea lui și s-o împiedice să acționeze. Dar în următoarele câteva zile, ea va începe să îmbătrânească, iar puterile

Îi vor slăbi. Poate că într-o săptămână, maxim două, el va putea să-și folosească propriile forțe împotriva ei. Cu prudență, totuși. O va ține prizonieră după ziduri și peceți... Flamel observă expresia nedumerită de pe chipul lui Sophie. Bariere magice, preciză el. Va ataca doar când va fi sigur de victorie. Dar va încerca mai întâi să cunoască amploarea înzestrărilor ei secrete. Setea de cunoaștere a lui Dee a fost întotdeauna cea mai mare putere a lui... și slăbiciune totodată. Își pipăi absent buzunarele, căutând ceva. Perry a mea poate să-și poarte singură de grijă. Amintiți-mi să vă istorisesc odată cum a ținut piept unei perechi de lamii¹ grecești.

Sophie aprobă din cap, deși nu înțelegea ce aveau așa de special lamiile din Grecia.

În timp ce Flamel mergea în josul străzii, găsi ceea ce căuta: o pereche de ochelari de soare mici și rotunzi. Și-i puse la ochi, își îndesă mâinile în buzunarele jachetei de piele și începu să fluiera la întâmplare, ca și cum ar fi fost omul cel mai lipsit de griji din lume. Își aruncă privirea peste umăr.

– OK, haideți.

Gemenii se uitară stupefiați unul la altul, apoi iuțiră pasul după el.

– I-am verificat identitatea pe net, murmură Josh, aruncându-i soră-sii o privire grăbită.

– Deci asta făceai acolo. Nici n-am crezut că e-mailul era așa de important atunci.

– E adevărat tot ce zice: profilul lui există pe Wikipedia, iar pe Google am găsit peste două sute de mii de trimiteri la numele lui. Ca să nu mai zic de John Dee: peste zece milioane de rezultate. Și Perenelle este acolo, la fel și Cartea și toate celelalte. Se zice că, atunci când, chipurile, ar fi murit, unii i-au profanat mormântul în căutarea unei comori, dar acesta era gol – nu tu cadavru, nici comoară. Se pare că mai există încă în Paris casa în care a locuit.

¹ În mitologia antică, lamiile sunt spirite cu chip de femeie care îi ispiteau pe tineri cu înfățișarea lor pentru a le suga sângele. (n.red.)

- Pe bune că nu arată deloc ca un magician nemuritor, șopti Sophie.

- Nu prea cred că știu cum arată un magician adevărat, îi răspunse Josh încetșor. Singurii magicieni pe care-i cunosc sunt Penn și Teller.

- Nu sunt magician, spuse Flamel, fără să se uite la ei. Sunt alchimist, un om de știință, deși nu în sensul în care sunteți voi obișnuiți cu termenul.

Sophie se grăbi să-l ajungă din urmă. Reuși să-l prindă de braț ca să-l facă să meargă mai încet, dar o scânteie, un soi de electricitate statică, îi înțepă degetele.

- Au! Își trase repede mâna, cu furnicături în vârful degetelor. Acum ce mai e?

- Scuze, zise Flamel. Țsta-i un efect post-... mă rog, un efect ulterior magiei, cum tot ziceți voi. Aura mea, câmpul de electricitate care-mi înconjoară corpul, a rămas încărcată cu energie. Reacționează fiindcă a intrat în contact cu aura ta. Zâmbi, dezvelind o dantură perfectă. Dar asta mai înseamnă că și aura ta e puternică.

- Ce-i aia o aură?

Fără să răspundă, Flamel coborî câteva trepte de pe trotuar, apoi se întoarse, arătând cu degetul spre o fereastră. Cuvântul „Tatuaj“ era înscris cu litere fluorescente.

- Uitați-vă aici. Vedeți că fiecare cuvânt e înconjurat de o anume strălucire?

- Da, văd.

Sophie aprobă din cap, clipind des. Fiecare literă era înscrisă cu litere galbene care păreau să joace în fața ochilor.

- Trupul fiecărei persoane este înconjurat de o strălucire asemănătoare. În trecutul îndepărtat, oamenii vedeau asta cu ochiul liber și tot atunci au și numit-o *aură*. Termenul vine dintr-un cuvânt grecesc care înseamnă „respirație“. Pe măsura trecerii timpului, cei mai mulți și-au pierdut capacitatea de a percepe aura. Unii încă mai pot, desigur.

Josh pufni disprețuitor.

Flamel îl privi peste umăr.

- E adevărat, să știi. O familie de ruși, Kirilian, a reușit s-o fotografieze. Câmpul electric de care v-am vorbit înconjoară fiecare organism viu.

- Și cum arată? Întrebă Sophie.

Flamel lovi cu degetul în geamul prăvăliei.

- Chiar așa: ca un nor strălucitor în jurul corpului. Aura fiecăruia este unică - diverse culori, forțe electrice diferite. Unele au o consistență solidă, altele pulsează. Unele apar pe marginea corpului, alte aure înconjoară corpul ca într-o folie. Aura unei persoane îți dezvăluie multe: dacă e bolnavă sau nefericită, supărată sau înspăimântată, de pildă.

- Și tu poți să vezi aceste aure? se interesă Sophie.

Spre surprinderea lor, Flamel dădu din cap a tăgadă.

- Nu, eu nu pot. Perry da, uneori. Dar eu nu. Dar știu cum să canalizez și să direcționez această energie. Asta ați văzut azi, mai devreme: pura energie a aurei.

- Cred că mi-ar plăcea să pot face la fel, spuse Sophie.

Flamel îi aruncă o privire rapidă.

- Fii atentă, poate nu știi ce-ți dorești. Fiecare folosire a acestor puteri are prețul ei.

Își întinse mâna. Sophie și Josh veniră în jurul lui, pe strada pustie. Mâna lui Flamel tremura vizibil. Iar când Sophie se uită la chipul lui, văzu că ochii îi erau injectați.

- Când faci apel la energia aurei, arzi la fel de multe calorii ca atunci când alergi la maraton. Gândește-te că e ca și cum ai încărca o baterie. Mă îndoiesc că i-aș mai fi putut ține piept lui Dee în librărie pentru multă vreme.

- Adică el e mai puternic decât tine?

Flamel zâmbi mohorât.

- Infinit mai puternic.

Îndesându-și din nou mâinile în buzunarele hainei de piele, continuă să meargă în josul străzii, cu Sophie și Josh de-o parte și de alta. În depărtare, Golden Gate prinse a se contura peste acoperișuri.

- Dee și-a dedicat ultimele cinci veacuri dezvoltării puterilor sale; mie mi-a trebuit tot atâta timp ca să le ascund pe ale mele,

concentrându-mă doar asupra acelor câteva lucruri de care era nevoie pentru ca eu și Perenelle să rămânem în viață. Dee a fost întotdeauna puternic și mi-e și frică să mă gândesc de ce e acum în stare.

La poalele dealului se opri, privind în dreapta și-n stânga, apoi se întoarse brusc la stânga și o apucă pe California Street.

- O să avem timp mai târziu pentru întrebări. Acum trebuie doar să ne grăbim.

- Îl cunoști de mult pe Dee? insistă Josh, hotărât să capete pe loc niște răspunsuri.

Nicholas Flamel zâmbi cu amărăciune.

- John Dee era deja adult când l-am acceptat ca ucenic. În vremea aceea încă mai primeam ucenici, dintre care mulți au evoluat astfel încât să fiu mândru de ei. Am avut viziunea formării viitoarei generații de alchimiști, astronomi, astrologi și matematicieni: o lume viitoare mai bună nu putea fi construită decât de astfel de bărbați și femei. Cred că Dee a fost cel mai bun discipol pe care l-am avut vreodată. Așa că presupun că puteți spune că-l cunosc de aproape cinci sute de ani, deși e clar că întâlnirile noastre au fost cât se poate de sporadice pe parcursul ultimelor decenii.

- De ce ți-a devenit dușman? se interesă Sophie.

- Lăcomia, invidia... și *Codexul, Cartea Profetului Avraam Magul*, răspunse Flamel. Râvnește de mult să pună mâna pe ea și uite, acum e-a lui.

- Nu toată, îi aminti Josh.

- Nu, într-adevăr, nu toată.

Flamel zâmbi. Continuă să meargă, flancat încă de gemeni.

- Când Dee a fost ucenicul meu la Paris, a aflat de *Codex*. Într-o zi l-am prins încercând să-l fure și atunci mi-am dat seama că încheiase alianță cu Străbunii Întunecați. Am refuzat să-i împărtășesc secretele Cărții și din cauza asta ne-am certat destul de dur. În noaptea aceea a trimis primii asasini pe urmele mele și ale lui Perry. Nu erau decât oameni, deci ne-a fost ușor să le ținem piept. În noaptea următoare, era clar că ucigașii erau ființe inferioare speciei umane. Așa se face că eu și Perry am luat Cartea, ne-am

strâns puținele noastre lucruri și am părăsit Parisul. De atunci, e mereu pe urmele noastre.

Se opriră la un semafor. Trei turiști englezi așteptau să se facă verde, iar Flamel tăcu, aruncându-le copiilor o privire scurtă care-i avertiza să-și țină gura. Traversară când se schimbă culoarea semaforului, turiștii luând-o la dreapta, Nicholas Flamel și gemenii, la stânga.

- Unde ați plecat când ați părăsit Parisul? Întrebă Josh.

- La Londra, urmă răspunsul sec al lui Flamel. Dee aproape că ne-a dibuit acolo în 1666, continuă el. A trimis după noi o stihie de foc, o creatură sălbatică și irațională care aproape că a devorat orașul. În istorie a rămas sub denumirea de Marele Incendiu.

Sophie aruncă o privire către fratele ei. Auziseră amândoi de Marele Incendiu; învățaseră despre el la lecțiile de istorie universală. Era și ea surprinsă de calmul care-o stăpânea: iat-o aici, ascultându-l pe unul care pretindea să aibă mai mult de cincisute de ani, povestind evenimente istorice ca și cum el s-ar fi aflat acolo când au avut loc. Și culmea, îl mai și credea!

- Dee a fost cât pe ce să ne prindă din nou în Paris, în 1763, continuă Flamel, și iarăși în 1835, când ne aflam la Roma și lucram ca librari, ca acum. Asta a fost mereu ocupația mea preferată, adăugă el.

Tăcu când se apropiară de un grup de turiști japonezi, foarte atenți la ceea ce le spunea ghidul, care stătea sub o umbrelă de un galben viu. După ce se îndepărtară destul de mult, el povesti mai departe lucruri care, deși întâmplate cu un secol și jumătate în urmă, erau încă vii și dureroase în amintirea sa.

- Ne-am refugiat în Irlanda, crezând că n-o să ne găsească nicio dată pe insula aceea de la marginea Europei. Dar ne-a urmărit și acolo. Reușise între timp să preia controlul asupra duhurilor și luase cu el pe două dintre ele: pe duhul bolii și pe cel al foametei, intenționând fără doar și poate să le pună pe urmele noastre. La un moment dat însă, creaturile astea i-au scăpat de sub control. Foametea și boala au făcut ravagii în ținutul acela sărman: un milion de oameni au murit în timpul Marii Foamete din Irlanda, din anii 1840.

Fața lui Nicholas Flamel căpătă rigiditatea unei măști.

- Mă îndoiesc că Dee a renunțat vreodată la ideea de a ne hăitui. Pentru rasa umană n-a avut altceva decât dispreț, și asta de când se știe.

Sophie se uită din nou la frate-său. Expresia feței lui o făcu să-și dea seama că acesta făcea un efort uriaș de concentrare, încercând să țină pasul cu noianul acela de informații. Știa că el o să intre pe net pentru a verifica unele amănunte.

- Dar n-a reușit să pună mâna pe voi, îi spuse ea lui Flamel.

- Până azi, nu. Ridică din umeri și zâmbi cu tristețe. A fost inevitabil, cred. Pe parcursul secolului XX, s-a apropiat din ce în ce mai mult de noi. A devenit tot mai puternic, organizația lui îmbină practicile străvechi de magie cu elementele tehnicii moderne. Pentru multă vreme, Perry și cu mine am găsit adăpost în Newfoundland, până ce a slobozit Lupii Cumpliți pe urmele noastre, și prin urmare am peregrinat dintr-un oraș în altul, începând cu New York, pe Coasta de Est, în 1901 și deplasându-ne treptat spre vest. Cred că a fost doar o chestiune de timp până ne-a dat de urmă, adăugă el. Camerele de luat vederi, aparatura video, celularele și internetul îngreunează din ce în ce mai mult orice încercare de a-ți pierde urmele.

- Cartea asta... *Codexul* ăsta pe care-l căuta... începu Josh.

- *Cartea Profetului Avraam*, Magul sau Profetul, lămurii Flamel.

- Ce-are așa de extraordinar?

Nicholas Flamel se opri deodată în mijlocul străzii, astfel încât gemenii se ciocniră de el. Se întoarseră și priviră înapoi. Bărbatul cu înfățișare mai curând obișnuită își desfăcu brațele, ca și cum ar fi fost gata să facă o plecăciune.

- Uitați-vă bine la mine! Priviți încoace! Sunt mai bătrân decât America. Asta-i atât de extraordinar la Carte. Flamel își coborî vocea și urmă: Dar să știți - secretul Vieții Veșnice e poate unul dintre cele mai neînsemnate din *Codex*.

Sophie se pomeni că-și strecoară mâna în palma fratelui ei. Băiatul tremura încetișor și soră-sa înțelese, fără ca el s-o spună, că era la fel de înspăimântat ca ea.

- Cu *Codexul* în stăpânire, Dee poate începe să întoarcă lumea cu susu-n jos.

- S-o transforme, adică?

Vocea lui Sophie era mai curând o șoaptă firavă și deodată aerul de mai se răci.

- Cum s-o schimbe? întrebă Josh.

- S-o recreeze, rosti rar Flamel. Dee și Străbunii Întunecați pe care îi slujește vor recrea această lume așa cum era în trecutul neînchipuit de îndepărtat. Iar oamenii în această lume nu vor putea fi decât sclavi. Sau sursă de hrană.

CAPITOLUL ȘASE

Deși existau și alte căi de comunicare, doctorul John Dee optase pentru metoda la modă în acest secol: telefonul mobil. Așezându-se confortabil în interiorul îmbrăcat în piele și răcoros al limuzinei, deschise clapeta mobilului, îl orientă spre locul în care Perenelle Flamel zăcea inconștientă între doi golemi în descompunere și făcu rapid o fotografie.

Doamna Perenelle Flamel. Prizoniera lui. Firește, *asta* chiar că era o poză pentru albumul său foto.

Dee formă un număr, dădu *Send*, apoi își înclină capul, uitându-se la femeia frumoasă din fața lui. Capturarea lui Perenelle fusese un noroc nesperat, dar era conștient că pusese mâna pe ea doar pentru că femeia folosise prea multă energie ca să-i distrugă golemii. Își scărpină bărbuța triunghiulară. Intenționa să creeze mai mulți golemi. Își privi pe cei de vizavi: într-un timp scurt, stătuseră afară, în soarele de după-amiază și începuseră să crape și să se topească. Vlăjganul din stânga lui Perenelle lăsase o dâră uriașă și neagră de noroi pe scaunul din piele.

Poate că data viitoare va opta pentru altă variantă, nu neapărat golemi. Creaturile astea brute se descurcau de minune într-un climat umed, dar erau cu totul nepotrivite pentru arșița verii de pe Coasta de Vest. Se întrebă dacă mai avea rețeta de făcut vârcolaci.

Singura lui problemă acum era Perenelle – o problemă serioasă: nu-și putea da seama cât de puternică era.

Dee nutrise tot timpul un soi de teamă față de franțuzoaica înaltă și frumoasă. Când intrase inițial ca ucenic la Nicholas Flamel, Alchimistul, făcuse greșeala de a o subestima. În curând însă avea să afle că Perenelle Flamel era cel puțin la fel de înzestrată ca soțul ei – de fapt, în unele aspecte, îl depășea, fără doar și poate. Acele calități care făcuseră din Flamel un alchimist de excepție – atenția pentru detaliu, cunoașterea limbilor vechi, răbdarea sa nesfârșită – îl transformaseră însă și într-un vrăjitor de duzină și un necromant. Îi lipsea, pur și simplu, acea scânteie de imaginație a purei vizualizări de care era nevoie pentru genul acesta de îndeletnicire. Pe de altă parte, Perenelle era una dintre cele mai puternice vrăjitoare pe care le cunoscuse vreodată.

Dee își scoase o mânășă din piele gri și o aruncă pe scaunul din față. Aplecându-se spre femeie, își înmuie degetul în dâra vâscoasă de noroi lăsată de unul din golemi și desenă un simbol rotunjit pe dosul mâinii stângi a prizonierei. Desenă apoi imaginea în oglindă a simbolului și pe mâna ei dreaptă. Își înmuie iar mâna în noroiul lipicios și negru și trase trei linii șerpuite pe fruntea ei, când aceasta își deschise deodată ochii de un verde strălucitor. Dee se retrase brusc la locul său.

– *Madame Perenelle*, nu vă pot spune ce plăcere este pentru mine să vă reîntâlnesc.

Perry deschise gura vrând să spună ceva, dar nu reuși. Încercă să se miște, dar mușchii refuzau s-o asculte, pe lângă faptul că golemii lipicioși o țineau destul de strâns.

– Ah, îmi cer scuze, dar mi-am permis să pun asupra ta o vrajă de întemnițare. Una simplă, dar suficientă până voi proiecta ceva mai substanțial.

Dee zâmbi, dar expresia feței lui n-avea nimic vesel. Îi sună celularul, pe muzica din *Dosarele X*, și-l deschise ridicându-i clapeta.

– Scuză-mă un moment, îi spuse lui Perenelle. Ai primit poza? întrebă Dee. Da, m-am gândit eu c-o să te amuze: legendara Perenelle Flamel în mâinile noastre. A, sigur, sunt absolut convins că Nicholas va veni după ea. Și noi vom fi gata. De data asta nu ne mai scapă.

Perenelle distinsese clar hohotul de râs de la capătul celălalt al firului.

– Da, sigur. Dee se căută într-un buzunar interior și scoase Cartea legată în cupru. Avem și *Codexul*. În sfârșit. Începu să întoarcă

paginile cu margini aspre și groase în timp ce vorbea. Vocea i se stinse brusc și nu era clar dacă vorbea cu interlocutorul sau cu el însuși. Zece mii de ani de cunoaștere secretă la un loc...

Apoi vocea îi pieri. Celularul îi căzu din mână și se rostogoli pe podeaua mașinii.

La urma Cărții lipseau două foi, rupte cu brutalitate.

Dee închise ochii, apoi își umezi buzele cu o mișcare rapidă a limbii sale subțiri.

- Băiatul, șuieră el, băiatul, când i-am smuls-o din mână. Își deschise ochii și începu să cerceteze atent paginile anterioare. Poate că nu-s așa de importante... murmură el, cu buzele mișcându-i-se în timp ce rostea sacadat cuvintele. Se concentrează asupra literelor luminoase de la începutul fiecărei pagini, care-i dădeau un indiciu asupra subiectului care urma. Apoi se opri deodată, apucând strâns Cartea cu degetele tremurânde. Când înălță capul, ochii îi scăpărau. Îmi lipsește tocmai Invocația Finală! zberă el.

Scânteii galbene începură să-i joace în jurul capului, iar geamul din spate se sparse într-o sumedenie de cioburi albe. Vălătuci de energie albi-gălbui i se revărsau printre dinți, asemenea salivei.

- Întoarce! îi porunci șoferului. Întoarce acum! Ba nu, oprește-te, anulez ordinul. Flamel nu-i prost. Cred c-au șters-o de mult.

Înșfăcă telefonul de pe podea și, evitând privirea lui Perenelle, stătu un moment să-și revină. Răsufală adânc, se liniști, apoi apelă un număr.

- Avem o mică problemă, spuse degajat la telefon, pe un ton calm și neutru. Se pare că ne lipsesc câteva pagini de la sfârșitul Cărții. Nimic important, sunt convins. Poate că-mi faci o favoare, spuse foarte politicos. Transmite-i, te rog, lui Morrigan că am nevoie de ajutorul ei. Dee observă că Perenelle deschise ochii șocată, la simpla rostire a numelui. Rânji satisfăcut. Spune-i că voi apela la înzestrările și la calitățile ei deosebite. Apoi închise telefonul cu un pocnet și privi către Perenelle Flamel. Ar fi fost mult mai ușor dacă mi-ar fi dat *Codexul* pur și simplu. Acum, Morrigan e gata de acțiune. Și cred că știi ce-nseamnă asta.

CAPITOLUL ȘAPTE

Sophie zări prima șobolanul.

Gemenii crescuseră în New York și-și petrecuseră majoritatea verilor în California, astfel că vederea unui șobolan nu era o noutate pentru ei. Dacă trăiești în San Francisco, oraș portuar, te obișnuiești repede să vezi asemenea lighioane, mai ales dimineața devreme și seara târziu, când ei apar din umbre și păcle. Lui Sophie nu prea îi era teamă de ei, deși auzise, ca mulți alții, poveștile de groază, legendele urbane și relatările de tip PUP – prietenul unui prieten¹ – despre animalele astea care se hrănesc cu leșuri. Știa că erau inofensivi dacă nu-i provocai; își amintea să fi citit undeva că puteau face salturi nemaivăzut de înalte. Citise și un articol în ediția de duminică a lui *New York Times* potrivit căruia în Statele Unite existau tot atâția șobolani câți oameni.

Dar asta de acum era diferit.

Mai degrabă lucios și negru decât de culoare gri murdar, se ghemuise nemișcat la capătul aleii, și fata putea să jure că ochii îi erau de un roșu aprins. Și îi țintuiau pe ei.

– Poate era un animal de companie rătăcit?

– A, deci ai observat și tu, murmură Flamel, luând-o de braț și împingând-o înainte. Suntem urmăriți.

---

¹ FOAF – *friend of a friend* (n.tr.)

- De cine? Întrebă Josh nedumerit, răsucindu-se pe loc și așteptându-se să vadă mașina neagră a lui Dee gonind pe stradă.

Dar nu era nici urmă de mașină și nimeni nu părea să le dea atenție.

- Unde?

- Șobolanul. Pe alee, spuse Nicholas repede. Nu te uita.

Dar deja era târziu. Josh se întoarse s-arunce o privire.

- De un șobolan? Ne urmărește un șobolan - doar nu vorbești serios!

Se holbă la animal, presupunând c-o s-o ia din loc, dar acesta doar se ridică și îl privi, cu botul deschis dezvelind un șir de dinți ascuțiți. Josh se cutremură. Șerpi și șobolani: îi ura la fel de mult... deși nu la fel de tare ca pe păianjeni. Și pe scorpioni.

- Șobolanii n-au ochii roșii, nu-i așa? Întrebă el, privind spre soră-sa care, din câte știa el, nu prea se temea de ceva.

- De obicei nu, răspuse fata.

Când băiatul se întoarse iar, observă că acum erau doi șobolani negri ca smoala stând nemișcați în capătul aleii. Un al treilea apără din întuneric și se opri să-i privească.

- OK, spuse Josh detașat, dacă am văzut fapte din lut, de ce să nu accept că există și șobolani spioni? Nu vorbesc? se întrebă cu voce tare.

- Nu fi ridicol, îi răspuse Flamel. Sunt șobolani, ce naiba!

Lui Josh nu i se părea că sugestia lui fusese chiar atât de ridicolă.

- I-a trimis Dee? Întrebă Sophie.

- Încearcă să ne ia urma. Șobolanii ne-au adulmecat mirosul din magazin. O vrajă simplă de detectare îi permite lui Dee să vadă ceea ce văd și ei. Sunt un instrument feroce, dar simplu de folosit și, odată ce ne-au găsit după miros, se vor ține după noi până traversăm o apă. Însă mai mult mă îngrijorează cei de-acolo.

Și își înălță capul.

Sophie și Josh ridicară ochii. Pe acoperișurile clădirilor din jur se adunaseră stoluri întregi, foarte numeroase, de păsări cu penajul negru.

- Corbi, rosti Flamel sec.

– Și asta-i rău? se interesă Sophie.

Din momentul în care Dee intrase în librărie, nu se întâmplaseră prea multe lucruri bune.

– Ar putea fi foarte rău. Dar cred că ne vom descurca. Aproape am ajuns acolo.

Coti la stânga și-i direcționează pe gemeni către exoticul Chinatown, inima orașului San Francisco. Trecură pe lângă hotelul Sam Wong, făcură la dreapta pe o străduță lăturalnică aglomerată, apoi intrară pe o alee și mai îngustă. Pe lângă străzile principale relativ curate, aleile erau înșesate de cutii și de conserve desfăcute, care umpleau aerul cu mirosul specific, acru-dulceag, de mâncare stricată. Pe aleea îngustă pe care tocmai apucaseră, duhoarea era mai puternică decât în rest, aerul era plin de muște, iar clădirile care se înălțau de o parte și de alta erau așa de înalte, încât pasajul era învăluit într-un con sinistru de umbră.

– Simt cum mi se face rău, murmură Sophie.

Doar cu o zi înainte îi spunea lui frate-său că săptămânile în care lucrase în cafenea îi ascuțiseră simțul mirosului. Se lăuda că poate deosebi mirosuri pe care nu le cunoscuse până atunci. Acum ajunsese să regrete: aerul era irespirabil din cauza duhoriilor de fructe stricate și de pește putred.

Josh se mulțumi doar să dea din cap. Se străduia să respire pe gură, deși își închipuia că fiecare suflare de aer putred îi infecta limba.

– Pe undeva pe-acolo, spuse Flamel.

Părea să nu se sinchisească din cauza miasmelor râncede care roiau în jurul lor. Gemenii auziră ceva ca un fâșâit sau chițait și se întoarseră la timp pentru a vedea cinci șobolani negri ca smoala care scotoceau prin maldărul de conserve desfăcute din spatele lor. Un corb uriaș se așezase pe unul dintre firele care traversau aleea.

Nicholas Flamel se opri brusc lângă o ușă simplă din lemn, atât de acoperită de funingine, încât ajunsese practic una cu peretele. Nu avea clanță sau încuietore. Desfăcându-și palma dreaptă, Flamel își așeză buricele degetelor în anumite puncte și *împinse*. Ușa se deschise cu un pocnet. Înșfăcându-i pe Sophie și pe Josh, le făcu vânt în umbră și trânti ușa după ei.

După duhoarea insuportabilă a străduței pe care merseseră, holul acela mirosea de-a dreptul minunat: un miros dulce de iasomie, împletit cu alte miresme exotice fine. Gemenii respirară adânc.

- Bergamotă, spuse Sophie, portocale, ylang-ylang și paciuli, cred.

- M-ai dat gata, spuse Flamel.

- M-am obișnuit cu mirosul diferitelor plante de la cafenea. Îmi plăceau mai ales miresmele ceaiurilor exotice.

Se opri, dându-și seama că vorbea ca și cum nu s-ar mai fi întors niciodată în locul acela, pentru a se delecta iar cu mirosurile sale nemaipomenite. Chiar acum, primul val de clienți de după-amiază a și intrat deja, comandând cappuccino și frapeuri, ceai cu gheață sau infuzii de plante. Clipi ca să înlăture lacrimile fugare care-i apărră în colțul ochilor. Ducea dorul Ceștii de Cafea pentru că era un loc normal, banal și *real*.

- Unde suntem? întrebă Josh, privind de jur împrejur, acum, că ochii lui se obișnuiseră cu lumina slabă de acolo.

Se aflau într-un hol lung, îngust și impecabil de curat. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn deschis la culoare, iar pe podea erau aruncate ici și colo covorașe din trestie albă împletită. O ușă simplă, acoperită cu ceva ce semăna a hârtie se vedea la capătul opus al coridorului. Josh tocmai voia să se îndrepte către ușa aceea, când strânsoarea ca de oțel a mâinii lui Flamel îi țintui umărul.

- Nu te mișca, îi șopti el. Așteaptă. Privește. Observă. Dacă-ți bagi bine în cap aceste trei cuvinte, s-ar putea să ai șanse de supraviețuire pe parcursul următoarelor câteva zile.

Scotocindu-se adânc în buzunare, scoase un bănuț. Punându-l pe degetul mare, îl aruncă în aer. Acesta se roti de câteva ori prin aer apoi începu să coboare către mijlocul holului...

Se auzi un șuierat abia perceptibil și o săgeată cu vârful ascuțit ca acul străpunse moneda de metal, oprindu-i mișcarea prin aer și fixând-o în peretele opus.

- Ați părăsit lumea aceea obișnuită și sigură cu care erați obișnuiți, spuse Nicholas Flamel cu seriozitate, uitându-se pe rând la fiecare dintre gemeni. Nimic nu este așa cum pare. Trebuie să învățați să fiți foarte circumspecți în toate privințele. Să așteptați

înainte de a vă mișca, să vă uitați atent pe unde călcați și să cercetați totul. Pe mine, alchimia m-a învățat toate astea, dar veți descoperi că sunt de mare folos în lumea nouă în care ați început să vă mișcați fără voia voastră. Arată cu degetul spre hol. Priviți și cercetați! Spuneți-mi, vedeți ceva?

Josh observă prima gaură micuță din perete. Era camuflată să arate ca un nod de lemn. Odată ce o găsi pe prima, își dădu seama că pereții erau plini de nenumărate asemenea găuri. Se întrebă dacă fiecare dintre ele ascundea câte o săgeată mică, dar suficient de puternică pentru a străpunge metalul.

Sophie observă că podeaua nu se îmbina perfect cu zidul. În trei locuri diferite – atât pe dreapta, cât și pe stânga, aproape de șipca de pe margine – era un spațiu destul de vizibil.

Flamel aprobă dând din cap.

– Foarte bine. Acum fiți atenți. Am văzut de ce sunt în stare săgețile, dar mai există și alt mijloc de apărare...

Scoase din buzunar o bucată de pânză și o aruncă pe podea, aproape de una din deschizăturile acelea subțiri. Se auzi doar un clinchet metalic; apoi o sabie în formă de semilună se desprinsese de pe perete, despică pânza în fâșii ca de confetti și se întoarse în ascunzătoarea ei.

– Așa deci, dacă nu te ajung săgețile... încep Josh.

– O vor face săbiile, încheie Sophie. Ei bine, cum mergem până la ușă?

– Nu vom merge, spuse Flamel și se întoarse să împingă zidul din stânga.

Un panou întreg execută o mișcare de glisare, permițându-le celor trei să pătrundă într-o încăpere imensă și aerisită.

Gemenii recunoscuseră imediat spațiul: era un *dojo*, o școală de arte marțiale. În copilărie studiaseră tae kwon do în *dojo*-uri ca asta, în lungul și-n latul Statelor Unite, deoarece părinții lor se tot mutau dintr-o universitate în alta. Multe școli aveau în campus cluburi de arte marțiale, iar părinții lor îi înscriaseră întotdeauna la

cele mai bune *dojo* pe care le găsiseră. Și Sophie, și Josh aveau centura roșie, cu un grad mai mică decât centura neagră.

Oricum, spre deosebire de alte săli de acest fel, cea de aici era simplă și neornamentată, zugrăvită în tonuri de alb și de crem, cu pereții albi și cu covorașe negre împrăștiate pe jos. Dar ceea ce le atrăsese imediat atenția fu singurul personaj de acolo, îmbrăcat în tricou și în blugi de culoare albă, care stătea cu spatele la ei, în mijlocul camerei. Părul său țepos, de un roșu aprins, era singura pată de culoare din tot *dojo*-ul.

– Avem o problemă, spuse Flamel cu simplitate, adresându-se personajului în cauză.

– Vrei să spui că voi aveți o problemă; asta n-are nimic de-a face cu mine.

Nu se întoarse cu fața spre ei, dar vocea îi trăda un amestec surprinzător de feminitate și de tinerețe, laolaltă cu un accent vag celtic: irlandez sau scoțian, se gândi Sophie.

– Dee a dat de mine astăzi.

– Era doar o chestiune de timp.

– A venit după mine însoțit de golemi.

Urmă o pauză. Totuși, personajul nu se întoarse.

– A fost întotdeauna un prost, ce să zic. Nu folosești golemii într-o climă uscată. Asta-i aroganță.

– Perenelle a fost luată prizonieră.

– Vai, asta-i grav. Dar să știi că nu-i va face rău.

– Și a pus mâna pe *Codex*.

Personajul se mișcase, ridicându-se încet în picioare și răsucindu-se spre cei trei. Gemenii fură uluiți să descopere că se află în fața unei fete care nu părea cu mult mai în vârstă decât ei. Avea pielea albă, acoperită de pistrui, iar chipul rotund îi era dominat de o pereche de ochi de un verde crud, ca al ierbii. Părul ei roșu era așa de strălucitor, încât Sophie se întrebă dacă nu era vopsit.

– *Codexul*? Accentul era clar irlandez, hotărî Sophie. *Cartea Profetului Avraam Magul*?

Nicholas Flamel dădu aprobator din cap.

- Da, atunci ai dreptate, avem o problemă cu toții.

Flamel se căută în buzunare și scoase cele două pagini pe care Josh reușise să le smulgă din carte.

- Ei bine, are aproape toată Cartea. Asta pentru că-i lipsește tocmai Invocarea Finală.

Tânăra sâsâi, scoțând un sunet asemănător cu cel al apei în clocot, și un zâmbet scurt îi traversă chipul.

- Pe care o va vrea, firește.

- Firește.

Josh se uita foarte atent la fata aceea, observând postura atât de calmă, ca a tuturor instructorilor de arte marțiale pe care-i cunoscuse. Îi aruncă o privire piezișă surorii lui și își ridică sprâncenele pentru a schița o întrebare nerostită, în timp ce cu bărbia arăta în direcția fetei. Sophie dădu din cap. Erau amândoi curioși să afle de ce Nicholas Flamel se purta așa de respectuos cu ea. Sophie mai ajunsese la concluzia că ceva nu era în regulă cu expresia tinerei, dar nu putea spune exact ce anume. Era un chip banal - poate că poameții erau puțin cam proeminenți, bărbia cam prea ascuțită - dar ochii de culoarea smaraldului captau și rețineau atenția oricui... și apoi Sophie observă cu uimire că fata nu clipea.

Fata își dădu capul pe spate și începu să respire profund, cu nărilor fremătându-i.

- Ceea ce miros eu sunt Ochi?

Flamel încuviință.

- Da, șobolani și corbi, cât vezi cu ochii.

- Și i-ai adus aici? Glasul îi suna oarecum acuzator. Mi-au trebuit ani întregi ca să construiesc locul ăsta.

- Dacă Dee are *Codexul*, știi prea bine cum urmează să-l folosească.

Tânăra aprobă cu o mișcare a capului. Apoi își fixă ochii mari și verzi asupra gemenilor.

- Și cei doi? întrebă ea, dându-și în sfârșit seama de prezența lor.

Alchimistul

- Erau acolo când m-a atacat Dee. Au luptat cot la cot cu mine, iar tânărul de-l vezi aici a reușit să smulgă cele două pagini din Carte. Ea e Sophie, iar el e fratele ei geamăn, Josh.

- Gemeni? Tânăra făcu un pas în față și-i studie pe amândoi, pe rând. Nu-s identici, dar acum observ asemănarea. Se răsuci spre Flamel. Doar nu te gândești să...?

- Mă gândesc că lucrurile au luat o întorsătură interesantă, spuse bărbatul, enigmatic.

Îi privi pe gemeni.

- Dați-mi voie să v-o prezint pe Scathach. Nu cred c-o să vă spună singură prea multe despre ea, așa că dați-mi voie să precizez că aparține Seminției Străbunilor și că a antrenat în luptă pe fiecare războinic sau erou de legendă din ultimii două mii de ani. În mitologie e cunoscută drept Prințesa Războinică, Umbra, Ucigașa Demonilor, Cea care-i Încoronează pe Regi, Cea...

- Vai, spunеți-mi Scatty, rosti tânăra, cu obrajii la fel de roșii precum părul.

CAPITOLUL OPT

Doctorul John Dee se trânti pe bancheta din spate a mașinii și încercă, fără prea mare succes, să se controleze. Aerul era încărcat de duhoarea de sulf și vălătuci subțiri de fum albi-gălbui se încolăceau în jurul degetelor sale, prelingându-se pe podea. Eșuase, și dacă stăpânii lui erau deosebit de răbdători – inițiau adesea planuri care aveau nevoie de veacuri pentru a se contura pe deplin –, răbdarea lor cam ajunsese la capăt, de-acum. Și nu prea erau renumiți pentru înțelegere.

Fără a se putea mișca, țintuită locului de vraja aceea precaută, Perenelle Flamel îl privea, cu ochii strălucindu-i cu o undă de dispreț și oarecare frică.

– Totul devine foarte complicat, murmură Dee, și eu urăsc complicațiile.

Dee ținea în poală o tupsie întinsă de argint, în care vărsă conținutul unui pahar cu sifon – singurul element lichid pe care-l avea la îndemână.

Întotdeauna prefera să lucreze cu apă, dar din punct de vedere tehnic, orice lichid era bun. Ghemuit deasupra farfuriei, privi intens conținutul și lăsă ca puțin din propria energie aurică să picure deasupra suprafeței în timp ce mormăia primele cuvinte ale unei vrăji de vizualizare a viitorului.

Pentru câteva clipe, lichidul întunecat nu reflectă decât propria imagine, apoi se tulbură și sifonul începu să clocotească furios.

Când acesta se liniște, imaginea din tipsie nu mai reflecta chipul lui Dee, ci o imagine de o limpezime stranie aplatizată, în nuanțe de gri roșcat și negru verzui. Punctul vizual era foarte apropiat de sol, deplasându-se și modificându-se cu o rapiditate enervantă.

- Șobolani, murmură Dee, în timp ce buzele sale subțiri se contorsionau dezgustate.

Detesta să folosească șobolanii pe post de Ochi.

- Nu pot să cred că i-ai adus aici, spuse Scatty, în timp ce îngrămădea la repezeală câteva haine într-un rucsac.

Nicholas Flamel stătea în pragul dormitorului minuscul al fetei, cu brațele încrucișate.

- Totul s-a derulat foarte rapid. Faptul că Dee a pus mâna pe *Codex* a fost oricum un dezastru, dar când mi-am dat seama că lipsesc câteva foi, am știut că gemenii vor fi în pericol.

Simpla rostire a cuvântului „gemeni“ o făcu pe Scatty să ridice ochii din rucsac.

- Ei sunt de fapt adevăratul motiv pentru care ai venit la mine, nu-i așa?

Flamel descoperise însă ceva foarte interesant atârnat de perete și se holba într-acolo.

Scatty traversă camera micuță, aruncă o privire pe hol, ca să se asigure că Sophie și Josh mai erau încă în bucătărie, apoi îl împinse pe Flamel în cameră și închise ușa.

- Pun pariu că pui ceva la cale, nu-i așa? întrebă ea. Nu-i vorba numai despre dispariția *Codexului*. Ai fi putut să te descurci singur cu Dee și cu toți protejații lui.

- Nu fi așa de sigură. A trecut mult timp de când nu i-am mai ținut piept în luptă, Scathach, spuse Flamel liniștit. Singura formă de alchimie pe care o practic acum constă în a crea o cantitate mică de poțiune din piatra filozofală pentru a păstra tinerețea mea și a lui Perenelle. Din când în când, mai fabric și ceva aur sau bijuterii exotice ca să mai scoatem un ban la strâmtoare.

Scatty dădu drumul unui hohot scurt lipsit de veselie și reveni la împachetat. Se schimbase într-o pereche de pantaloni negri de

luptător, cizme Magnum cu vârf de oțel și un tricou negru, peste care purta o vestă acoperită de buzunare și de fermoare. Înghesui în rucsac încă o pereche de pantaloni, își găsi o șosetă și începu să scoțoască pe sub pat după cealaltă.

– Nicholas Flamel, spuse ea, cu vocea înăbușită de pături, ești cel mai puternic alchimist de pe fața pământului. Amintește-ți că am luptat alături de tine împotriva demonului Fomor și că tu ai fost cel care m-a salvat din temnițele lui An Chaor-Thanach și nicidecum invers. Ieși de sub pat cu șoseta lipsă. Când rusălcile răspândeau panica în St. Petersburg, le-ai alungat de unul singur, și când Neagra Annis s-a dezlănțuit în Manitoba, eu m-am uitat la tine cum i-ai învins. Tu singur ai ținut piept și Vrăjitoarei Noptii, și armatei sale de nemuritori. Ți-ai petrecut mai mult de jumătate de mileniu citind și aprofundând *Codexul*, nimeni nu-i mai familiarizat decât tine cu poveștile și cu legendele pe care le conține. Scatty se opri brusc și suspină adânc, în timp ce ochii verzi i se dilatau. Despre asta-i vorba, conchise ea. Asta deja are de-a face cu legenda...

Flamel se întinse și apăsă cu degetul buzele fetei, pentru a o face să tacă. Pe chip avea un zâmbet enigmatic.

– Ai încredere în mine? o întrebă el.

Răspunsul ei veni prompt.

– Necon condiționat.

– Atunci ia de bune cele spuse de mine. Am nevoie ca tu să-i protejezi pe gemeni. Și să-i antrenezi, adăugă el.

– Să-i antrenez! Păi tu știi ce-mi ceri?

Flamel încuviință.

– Vreau să-i pregătești pentru ceea ce va urma.

– Și ce va urma? întrebă Scathach.

– N-am idee, zâmbi Flamel, decât că va fi ceva foarte grav.

– Suntem bine, mamă, pe bune că suntem OK.

Sophie Newman înclină ușor mobilul, astfel încât fratele ei să poată asculta conversația.

– Da, lui Perry Fleming i s-a făcut rău. O indigestie, probabil. E bine acum.

Fata simțea cum broboanele de transpirație i se adună în firele scurte de păr de la ceafă. Era jenată c-o minte pe maică-sa – deși ea era mereu așa de prinsă cu munca, încât nu s-ar fi deranjat să verifice.

Părinții lor erau arheologi. Erau recunoscuți pe plan mondial pentru descoperirile lor, care revoluționaseră arheologia modernă. Erau printre primii din branșa lor care descoperiseră existența unei specii noi de hominizi pitici din Indonezia, numiți acum hobbiți. Josh obișnuia să spună că părinții lor trăiesc cu cinci milioane de ani în trecut și că nu sunt fericiți decât atunci când sunt cufundați în noroi până la gleznă. Gemenii știau că sunt iubiți necondiționat, dar la fel de bine își dădeau seama că ai lor n-au cum să-i înțeleagă, pur și simplu... sau, și mai puțin, să țină pasul cu lumea contemporană.

– Domnul Fleming își duce soția la casa lor din deșert și ne-au întrebat dacă nu vrem să-i însoțim într-o mini-vacanță. Le-am spus că trebuie să vă cerem acordul, mai întâi. Da, am vorbit cu mătușa Agnes; ea ne lasă dacă voi n-aveți nimic împotriva. Hai dă-ne voie, mami, te rog.

Se întoarse spre Josh încrucișându-și degetele. El făcu la fel; înainte de a da telefoane, discutaseră îndelung și în amănunt despre varianta pe care să le-o servească părinților și mătușii, dar nu prea știau ce-or să facă dacă maică-sa le interzicea să plece.

Sophie își desfăcu degetele și schiță un semn de OK pentru fratele ei.

– Da, mi-am luat liber de la cafenea. Nu, n-o să încurcăm lumea. Da, mami. Te iubim, pe tati la fel, nu uita să-i spui. Sophie mai ascultă puțin, apoi îndepărtă mobilul de ureche. Tati a descoperit o mulțime de *Pseudoarctolepis sharpi* într-o stare aproape perfectă, dădu ea raportul. Josh avea o expresie absentă. O specie foarte rară de crustacee din era cambriană, explică ea.

Frate-său o aprobă.

– Spune-i tatei că-i nemaipomenit. Ținem legătura, strigă el.

– Vă iubim, declară fata pentru a încheia conversația, apoi închise. Urăsc să le torn minciuni, făcu ea repede.

- Te cred. Dar nici nu puteai să-i spui adevărul tocmai acum, nu-i așa?

Sophie tresări.

- Nu cred.

Josh se întoarse la chiuvetă. Laptopul îi era așezat în echilibru precar pe placa de scurgere, alături de mobil. Pe acesta din urmă îl folosea pentru a se conecta la net deoarece, surprinzător, nu exista nici linie telefonică, nici internet în acel *dojo*.

Scatty locuia deasupra, într-un apartament mic cu două camere, cu bucătăria într-un capăt al holului și dormitorul micuț cu baia în celălalt. Un balcon îngust făcea legătura dintre cele două camere și dădea în stradă. Gemenii stăteau în bucătărie în timp ce Flamel o pune la curent pe Scatty cu mersul evenimentelor din ultima oră în dormitorul acela minuscul de la extremitatea opusă a holului.

- Ce crezi despre ea? întrebă Josh într-o doară, lucrând de zor la laptop.

Reușise să se conecteze, dar viteza era din ce în ce mai mică. Accesă Altavista și tastă o sumedenie de versiuni ale numelui Scathach înainte de a-și da seama care este forma corectă.

- Am găsit-o: douăzeci și șapte de mii de rezultate pentru Scathach, Umbra sau Enigmatica, spuse el, adăugând spontan: cred că-i *cool*.

Sophie se prinse imediat de tonul prea familiar. Zâmbi larg, ridicând din sprâncene.

- Cine? A, Fecioara Războinică de douăzeci și șapte de mii de ani. Nu crezi că-i cam bătrână pentru tine?

Un val purpuriu porni de undeva de sub marginea tricoului băiatului, colorându-i obraji.

- Stai să încerc pe Google, murmură el, cu degetele lovind tastatura. Patruzeci și șase de mii de rezultate pentru Scathach, spuse el. Se pare că e și o persoană în carne și oase. Să vedem ce are de spus Wikipedia, continuă el, dându-și apoi seama că Sophie nici măcar nu se uită la el.

Se întoarse spre soră-sa și văzu că ea privea foarte atentă pe fereastră.

Un șobolan stătea pe acoperișul clădirii de vizavi, fixându-i cu privirea. În timp ce copiii îl cercetau, mai veni un al doilea, apoi un al treilea.

– Sunt aici, șopti Sophie.

Dee se străduia să-și amâne prânzul.

Să privească șobolanii în ochi fusese o experiență de-a dreptul grețoasă. Din pricina creierului lor mic fusese nevoie de un efort uriaș pentru a menține focalizată atenția acestor lighioane... ceea ce nu era deloc ușor într-o alee plină de mâncare stricată. Pentru moment, Dee era fericit că nu se folosise de toată puterea acelei vrăji de vizualizare a viitorului, care i-ar fi dat voie să audă, să guste și – ceea ce era un gând înspăimântător – să miroasă tot ce le ieșea șobolanilor în cale.

Era ca și cum s-ar fi uitat la un televizor alb-negru prost reglat. Imaginea se deplasa, se fixa și se bruia la fiecare mișcare a șobolanilor. Ei puteau să meargă atât la orizontală, pe pământ, cât și pe verticală, cățărându-se pe ziduri, apoi cu susu-n jos pe o frânghie, totul în doar câteva secunde.

Apoi imaginea se stabilizează.

Exact în fața lui Dee, în contururi de gri purpuriu și de negru cenușiu strălucitor, stăteau cei doi oameni pe care-i văzuse în librărie. Un băiat și o fată, adolescenți și semănând destul ca fizionomie pentru a fi rude. Un gând brusc îl străfulgeră, tulburându-l: frate și soră, probabil... sau puteau fi și altceva? Cu siguranță, nu!

Privi din nou la suprafața din tipsie și își încordă voința pentru a-l face pe șobolanul aflat sub controlul lui să nu se miște. Dee se focaliză asupra tinerilor, încercând să-și dea seama dacă unul era mai mare decât celălalt, dar imaginea obținută din perspectiva șobolanului era prea întunecată și distorsionată ca să se pronunțe.

Dar dacă erau de-o vârstă... însemna că-s gemeni. Ceea ce era ciudat. Îi privi din nou și dădu din cap: erau oameni. Înălăturând gândul acesta, lansă o singură comandă, care se transmise ca o

undă tuturor șobolanilor pe o rază de opt sute de metri față de poziția gemenilor.

– Distrugeți-i! Distrugeți-i imediat!

Cârdurile de corbi își luară zborul, cârâind răgușit, ca și cum ar fi aplaudat.

Josh privea cu gura căscată cum șobolanul uriaș sare de pe acoperișul de vizavi, parcurgând iute distanța de un metru dintre ei. Avea botul deschis și dinții înfricoșător de ascuțiți. Băiatul reuși să scoată un „Ah!“ scurt și se dădu în lături de la fereastră... chiar când șobolanul se izbi de geam cu o bufnitură umedă și păroasă. Animalul alunecă pe aleea aflată cu un nivel mai jos, unde se învârti pe loc debusolat de neprevăzutul situației.

Josh o apucă pe Sophie de mână și o împinse din bucătărie pe balcon.

– Am dat de belea, țipă el.

Și se opri.

Sub ei, trei golemi uriași, lăsând dâre de noroi uscat, își croiau drum prin ușa larg deschisă dinspre alee. Și în spatele lor, într-un șir interminabil și sinuos, veneau șobolanii.

CAPITOLUL NOUĂ

Cei trei golemi se mișcau țepeni pe coridor, zărind ușa de la celălalt capăt și îndreptându-se în direcția ei. Săgețile de metal de lungimea degetului se desprinseseră șuierând din perete și se înfipseră adânc în pielea lor îngroșată, de consistența lutului uscat, dar nu reușiră nici măcar să le încetinească înaintarea.

Apoi veni rândul săbiilor în formă de semilună aflate la distanță mică de podea. Ele se desfăcură cu un clinchet din tecile lor ascunse în perete și străpunseră genunchii oamenilor de lut. Prima creatură se prăbuși pe podea, cu un zgomot ca de noroi umed. A doua se clătină într-un picior înainte de se rostogoli în față, se lovi de perete și alunecă, lăsând în urmă o pată noroioasă. Săbiile semicirculare țâcăniră din nou, despicând golemii în două, astfel că ei reveniră dintr-odată la originea lor pământoasă. Stropi vâscoși de noroi se împrăștiară pretutindeni.

Cel de-al treilea, cel mai solid, se opri. Își mișcă greoi ochii negri de piatră peste rămășițele celor doi însoțitori, apoi se întoarse și izbi în perete cu pumnul uriaș, mai întâi la dreapta, apoi la stânga. O porțiune mare din zidul din stânga se prăbuși, lăsând descoperit spațiul dinapoi. Golemul se opri în *dojo* și se uită de jur împrejur, cu ochii negri ficși, imobili.

Între timp, șobolanii se năpustiră către ușa deschisă de la capătul holului. Majoritatea supraviețuitoră săbiilor spintecătoare...

Din limuzina lui condusă cu viteză, doctorul John Dee dăduse drumul șobolanilor să acționeze și își focaliza acum atenția asupra golemului funcțional. Era mult mai ușor să-și exercite controlul asupra făpturilor artificiale. Golemii erau ființe iraționale, făurite din lut amestecat cu piatră și nisip, care să le dea consistența cărnii, și li se insufla viață printr-o vrajă simplă scrisă pe un petic de pergament, care le era apoi îndesat în gâtlej. De sute de ani, vrăjitorii construiau golemi de diferite forme și mărimi: aceștia constituiau sursa tuturor poveștilor scrise vreodată despre zombi și despre morți ieșiți din morminte. Dee însuși istorisise legenda celui mai faimos golem, Golemul Roșu din Praga, pentru Mary Shelley, într-o noapte geroasă de iarnă, când ea, lordul Byron, poetul Percy Bysshe Shelley și misteriosul doctor Polidori îl vizitaseră la castelul lui din Elveția în 1816. Cu mai puțin de șase luni înainte, Mary concepuse povestirea numită *Un Prometeu modern*, carte care a devenit și mai cunoscută sub titlul *Frankenstein*. Monstrul din cartea ei semăna foarte bine cu un golem: creat din fragmente dispartate și adus la viață prin intermediul magiei. Golemii nu puteau fi atacați de nici o armă, aproape, deși o căzătură sau o lovitură neașteptată le putea sfărâma pielea noroioasă, mai ales dacă aceasta era uscată și întărită. Într-o climă umedă se întâmpla rar ca pielea să li se usuce, putând rezista diverselor atacuri, dar această climă caldă îi făcea vulnerabili – ceea ce explică de ce fuseseră învinși atât de ușor de săbiile camuflate. Unii vrăjitori le făceau ochii din sticlă sau din bucăți de oglindă, dar Dee prefera ochii negri din piatră îndelung șlefuită. Ea le asigura o percepție vizuală foarte clară și ascuțită, chiar dacă monocromă.

Dee îl făcu pe golem să ridice capul. Chiar deasupra lui, pe un balcon îngust care dădea în *dojo*, se zăreau chipurile palide și îngrozite ale gemenilor. Dee zâmbi, iar buzele golemului îi imitară gestul. Mai întâi o să aibă de-a face cu Flamel, apoi o să se ocupe de martorii nedorțiți.

Capul lui Nicholas apără brusc, urmat imediat de părul roșcat al lui Scathach, Fecioara Războinică.

Lui Dee îi pieri zâmbetul de pe chip și avu o strângere de inimă. De ce neapărat Scathach? Habar n-avea că războinica aceea roșcovană era în oraș sau chiar pe continent. Ultima dată când auzise de ea, aceasta cânta într-o trupă de fete din Berlin.

Prin ochii golemului, Dee privi cum cei doi sar peste balustradă, pentru a ateriza exact în fața omului de lut. Scathach îi vorbi direct lui Dee – dar golemul cu pricina nu avea urechi și nu auzea nimic, astfel că habar n-avea ce zisese ea. O amenințare, probabil, poate o promisiune.

Flamel se îndepărtă în direcția ușii, care era întunecată și blocată de șobolani, lăsându-i pe ei doi să se confrunte cu golemul.

– Ar trebui să dăm o mână de ajutor, spuse Josh.

– Cum, ce să facem? întrebă Sophie, fără nici o urmă de sarcasm.

Erau amândoi pe balcon, de unde priveau în jos în *dojo*. Priviră cu gura căscată cum Flamel și Scatty făcură un salt peste balustradă și aterizară lin. Fata roșcată stătea față în față cu golemul, în timp ce Flamel se mișcă grăbit în direcția ușii unde se adunau șobolanii. Scârboșeniile alea păreau că ezită să intre în cameră.

Golemul lansă un pumn uriaș, fără preaviz, apoi urmă o lovitură puternică.

Josh vru să rostească un avertisment, dar nu reuși să spună nimic înainte ca Scatty să se miște. Când se afla în fața creaturii aceleia, când se deplasa înainte, evitând loviturile și apropiindu-se cât mai mult de aceasta. Brațul i se mișcă incredibil de repede și lovi cu latul mâinii deschise direct în falca golemului. Urmă o revărsare de lichid, după care falca i se dislocă și gura i se deschise. În întunericul din gâttelejul lui, gemenii distinseră destul de clar un petic galben de pergament.

Creatura lovi orbește, iar Scatty se retrase agilă din raza lui de acțiune. Lansă o lovitură, care-și greși însă ținta și atinse doar scândurile din podea, făcându-le așchii.

– Trebuie să le venim în ajutor! spuse Sophie.

– Cum? țipă Josh, dar soră-sa geamănă dispăruse deja în bucătărie, în căutarea unei arme.

Apăru un moment mai târziu cu un mic cuptor cu microunde în mână.

- Sophie, murmură Josh, ce ai de gând să faci cu...?

Sophie făcu vânt cuptorului peste balustradă. Acesta îl lovi pe golem direct în piept, și bucăți solide de noroi se împrăștiară pretutindeni. El se opri, confuz și dezorientat. Scatty profită de buimăceala lui și se apropie din nou, cu mâinile și picioarele împărțind lovituri din toate direcțiile, ceea ce-l făcu să se piardă în ceață de-a binelea. O altă lovitură a golemului fu lansată atât de aproape, încât zburli părul roșcat al fetei, dar ea îi prinse brațul și-l folosi ca pârghie pentru a-l trânti la pământ. Scândurile se crăpară și pocniră când se lovi de ele. Apoi fata întinse mâna... și, cu delicatețe aproape, extrase peticul de pergament din gura golemului.

Instantaneu, golemul se reîntoarce la originile sale noroioase, împrăștiind apă rău mirositoare și noroi pe podeaua veche din *dojo*. Cuptorul se prăbuși zgomotos la pământ.

- Cred că nimeni n-o să mai gătească la el, murmură Josh.

Scatty vântură bucata de pergament către gemeni.

- Fiecare făptură magică este însuflețită de o vrajă, plasată fie pe corpul ei, fie în interior. Tot ceea ce trebuie să faceți este s-o îndepărtați, pentru a rupe vraja. Nu uitați asta.

Josh îi aruncă soră-sii o privire. Știa că amândoi se gândeau la același lucru: dacă vor mai da iar peste un golem, n-aveau nici o șansă să ajungă îndeajuns de aproape de el pentru a-i băga mâna în gât.

Nicholas Flamel se apropie bătaios de șobolani. Subestimarea puterii lor ar putea fi fatală, e drept, dar dacă nu-i era deloc greu să lupte și să învingă făpturi magice, care nici măcar nu trăiau de fapt, avea o strângere de inimă când trebuia să distrugă ființele vii. Fie și șobolani. Perry n-ar avea astfel de scrupule, știa sigur, dar el fusese alchimist prea multă vreme, ceea ce însemna că se dedicase salvării vieții, nu distrugerii ei. Șobolanii erau sub controlul lui Dee. Poate că bieteles făpturi erau și ele înspăimântate... deși asta nu le-ar fi împiedicat să-l mănânce.

Flamel se târî pe podea, își întoarse în sus palma desfăcută a mâinii drepte, cu degetele îndoite înăuntru. Suflă încet în palmă și imediat se formă un glob mic de abur verde. Apoi își răsuci brusc palma și o trânti pe scândurile lustruite ale podelei, iar degetele îi intrară în lemn. Micul glob de energie verde se răspândi pe podea ca o pată. Apoi Alchimistul închise ochii, iar aura sa începu să pâlpâie în jur. Concentrându-se, își direcționează energia aurică prin degete spre podea.

Lemnul începu să strălucească.

Resimțindu-se de pe urma aterizării forțate, gemenii nu-și dădeau seama ce avea de gând Flamel să facă. Zăriră strălucirea de un verde palid din jurul corpului său, iradiind asemenea ceții, dar nu au înțelegeau de ce masa dezlănțuită de șobolani se strânsese în pragul ușii și nu dăduse năvală în cameră.

– Poate că există un soi de vrajă care-i împiedică să intre, spuse Sophie, știind că și fratele ei se gândea la același lucru.

Scatty o auzi. Rupse cu furie în bucățele peticul galben de pergament pe care-l smulsese din gura golemului.

– E doar o vrajă banală de protecție, menită să alunge de pe podea gândacii și paraziții. În fiecare dimineață când intram aici, se întâmpla să găsesc urme de gândaci și de molii peste tot; îmi lua o grămadă de vreme să curăț locul. Vraja asta de care vorbeam îi ține la distanță pe șobolani; dar e de ajuns ca unul singur să treacă, pentru ca bariera magică să cadă. Apoi vor da năvală cu toții.

Nicholas Flamel era pe deplin conștient că John Dee îl putea spiona prin ochii șobolanilor. Îl prinse pe cel mai mare, de mărirea unei pisici, care rămase nemișcat, în timp ce restul gloatei o luă la sănătoasa agitându-se. Cu mâna dreaptă încă încleștată pe scândurile din podea, Flamel lansă o stângă exact în direcția șobolanului. Lighioana se smuci și, pentru o clipă, în ochi îi străluci o lumină galbenă morbidă.

– Doctore John Dee, ai făcut cea mai mare greșală a îndelungatei tale vieți. Vin eu după tine, nu-ți face griji, îi promise Flamel cu voce tare.

Dee își ridică ochii din vasul său involburat pentru a constata că Perenelle Flamel era complet trează și că-l privea cu atenție.

– Ah, *madame*, te-ai trezit la timp pentru a vedea cum șobolanii mei îl copleșesc pe soțul dumitale. În plus, am în sfârșit ocazia de a-i veni de hac pacostei ăleia de Scathach, recuperând și paginile cărții.

Lui Dee îi scăpă faptul că ochii lui Perenelle se deschiseră larg la menționarea numelui fetei.

– Una peste alta, azi mi-a mers din plin. Își concentrează atenția asupra celui mai mare dintre șobolani și lansă rapid două comenzi scurte. Atacă! Ucide!

Dee închise ochii când șobolanul se întinse cât era de lung și se catapultă în cameră.

Lumina țâșni din mâna lui Flamel și se răspândi de-a lungul podelei, colorând în verde fiecare scândură în parte. Brusc, din dușumea începură să răsară crengi, ramuri, frunze, apoi un trunchi și încă unul... și apoi un al treilea. În câteva clipe, un desiș de copaci se înalță din podea, acoperind tavanul. Unele trunchiuri nu erau mai groase decât degetul, altele erau cât încheietura mâinii și, chiar lângă ușa, era unul atât de gros, că acoperise practic intrarea.

Șobolanii se întoarseră și se împrăștiară, chițâind în timp ce alergau pe hol, încercând disperati să se strecoare pe sub săbiile care zăngăneau întretăindu-se.

Flamel se târî îndărăt și se ridică în picioare, scuturându-și mâinile.

– Unul dintre cele mai vechi secrete ale alchimiei, preciză el pentru gemeni și pentru Scatty, este că fiecare ființă vie, începând cu cele mai complexe și mergând înapoi către cea mai simplă frunză, poartă în sine germenii Creației.

– ADN, murmură Josh, holbându-se la pădurea care se înalța și se îndesea în spatele lui Flamel.

Sophie privi de jur împrejurul *dojo*-ului, odinioară imaculat. Acum era murdar, stropit și împrășcat cu apă noroioasă, scândurile podelei altădată lustruite cu grijă erau despicate și sparte de arborii care se înalțau din ele, iar holul era încă și mai murdar de noroi.

Alchimistul

- Vrei să spui că vechii alchimiști știau de ADN? întrebă ea.
Flamel dădu din cap încântat.

- Exact. Când Watson și Crick au făcut cunoscut faptul că descoperiseră ceea ce ei au numit „secretul vieții“ în 1953, erau conștienți că nu făcuseră altceva decât să redescopere ceva ce alchimiștii știau de mult.

- Vrei să zici că tu n-ai făcut decât să reactivezi ADN-ul din aceste scânduri și că ai forțat astfel arborii să crească, spuse Josh, alegându-și atent cuvintele. Cum?

Flamel se întoarse să privească pădurea care umplea acum tot *dojo*-ul.

- Se numește magie, spuse încântat, dar nu eram sigur dacă mai pot face asta sau nu... până nu mi-a reamintit Scatty, adăugă el.

CAPITOLUL ZECE

- Deci, fă-mă să înțeleg, spuse Josh Newman, încercând să păstreze un ton neutru, nu știi să conduci? Nici unul dintre voi nu știe?

Josh și Sophie stăteau pe locurile din față ale SUV-ului pe care Scatty îl împrumutase de la unul dintre discipolii ei în ale artelor marțiale. Conducea Josh, iar sora lui ținea o hartă pe genunchi. Nicholas Flamel și Scathach ocupau bancheta din spate.

- N-am învățat niciodată, spuse Nicholas, ridicând din umeri.

- Iar eu nu mi-am făcut niciodată timp pentru așa ceva, adăugă Scatty.

- Dar Nicholas mi-a spus că ai peste două mii de ani, preciză Sophie, uitându-se la ea.

- Două mii cinci sute șaptesprezece, potrivit calendarului pe care voi, oamenii obișnuiți, îl folosiți pentru a măsura timpul, murmură Scatty. Se uită apoi în ochii limpezi ai lui Flamel. Și cât de bătrână arăt?

- Nimeni nu ți-ar da o zi în plus peste șaptesprezece ani, spuse el repede.

- Chiar nu ți-ai putut găsi nici un strop de timp ca să înveți să conduci? insistă Sophie.

Ea personal voise să învețe să conducă încă de la zece ani. Unul dintre motivele pentru care gemenii își luaseră slujbe pe timpul verii, în loc să plece în vacanță cu părinții, pe șantierul lor arheologic, fusese să strângă bani pentru a-și cumpăra o mașină numai a lor.

Scathach dădu din umeri, vădit iritată.

- Am vrut să fac asta, dar am fost prea ocupată, pur și simplu, protestă ea.

- Știți, sper, spuse Josh, fără a se adresa cuiva în mod special, că nu am voie să conduc fără carnet de șofer.

- Noi avem aproape cînșpe ani jumate și amândoi știm să șofăm, spuse Sophie. Ei, măcar cât de cât, adăugă ea.

- Dar de călărit, știți amândoi să călăriți, întrebă Flamel, sau să conduceți o trăsură sau o caleașcă?

- Ei, nu... începu Sophie.

- Sau să struniți un cal de luptă în timp ce trageți cu arcul? adăugă Scatty. Sau să zburăți pe un dragon și să dați cu praștia?

- Habar n-am cum arată ăla... și nici nu cred că vreau să aflu.

- Vedeți, asta-i ideea, voi aveți experiență în anumite chestii, spuse Flamel, în timp ce noi ne pricepem la altele, oarecum mai vechi, dar la fel de folositoare. Îi aruncă lui Scathach o privire lungă. Deși nu sunt convins că m-aș mai descurca onorabil să zbor pe un dragon.

Josh plecă de la stop și viră la dreapta, spre Golden Gate Bridge.

- Pur și simplu nu-mi imaginez cum v-ați descurcat în secolul al XX-lea fără să știți să conduceți. Adică, ce-ați folosit pentru a vă deplasa dintr-un loc în altul?

- Mijloacele de transport în comun, spuse Flamel cu un zâmbet ironic. Trenuri și autobuze, în principal. Se poate călători astfel absolut anonim, spre deosebire de avioane și de iahturi. Și apoi, ca să ai mașină, e prea multă hârțogăraie de făcut, care ne și poate da de gol, oricâte identități false ne-am lua. Făcu o pauză și continuă. Și apoi, mai există și alte metode, mai vechi, de a călători.

O mulțime de întrebări îi stăteau pe buze lui Josh, dar se concentra furios să controleze volanul bolidului. Deși știa să conducă, singurele mașini pe care șofase erau jeepurile vechi, folosite de părinții lor pe șantier. Nu se mai aflase în trafic înainte și acum era înspăimântat. Sophie îi sugerase să-și imagineze că se juca pe calculator. Îl ajuta, da' nu cine știe ce. Într-un joc, dacă te bușeai, o luai de la capăt, pur și simplu. Aici, un accident ar fi fost pe bune.

Traficul se desfășura cu viteză redusă pe podul faimos pe care-l traversau. O lîmuzină lungă și gri rămăsese în pană pe banda din mijloc, provocând un ambuteiaj. Când se apropiară, Sophie observă doi oameni cu haine închise la culoare aplecați sub capotă, pe trotuar. Își dădu seama că-și ținea respirația în timp ce treceau prin dreptul lor, întrebându-se dacă nu cumva erau golemi. Scoase un oftat de ușurare când descoperi că bărbații ăia arătau ca niște contabili amărâți. Josh se uită la soră-sa și schiță un zâmbet și ea înțelese că și frate-său se gândise la același lucru.

Sophie se răsuci în scaun ca să arunce o privire în spate, la Flamel și la Scatty. În interiorul întunecat al SUV-ului, răcoros de la aerul condiționat, cei doi păreau atât de obișnuiți: Flamel arăta ca un hipiot demodat, iar Scatty, în ciuda vestimentației sale milităroase, n-ar fi ieșit cu nimic în evidență în spatele tejghelei de la Ceașca de Cafea. Roșcata își proptise bărbia în pumn și se uita țintă prin sticla fumurie a parbrizului către golful dinspre Alcatraz.

Nicholas Flamel își întoarse capul pentru a-i urmări privirea.

- N-am mai fost acolo de ceva timp, murmură el.

- Noi am făcut turul golfului, spuse Sophie.

- Mie mi-a plăcut, adăugă Josh. Soră-mii, nu.

- A fost înfiorător.

- Și așa și trebuie, zise Flamel încet. Este sălașul unui amestec unic de fantome și de spirite neliniștite. Ultima dată m-am dus acolo ca să anihilez un Om-Șarpe destul de înfricoșător.

- Nu cred că vreau să aflu măcar ce-i ăla un Om-Șarpe, murmură Sophie, apoi tăcu. Știi, cu câteva ore în urmă, nici nu-mi imaginam că o s-ajung vreodată să spun așa ceva.

Nicholas Flamel se lăsă pe spate pe bancheta confortabilă și își încrucișă brațele.

- Viețile voastre, a ta și a fratelui tău, sunt acum schimbate pentru totdeauna. Sper că sunteți conștienți de asta, nu?

Sophie încuviință.

- Începe să mi se întipărească în minte de-acum. Doar că totul s-a întâmplat prea repede și e greu să faci față dintr-odată. Oameni

din lut, magie, cărți de vrăji, șobolani... Privi spre Scathach. Războinici antici...

Aceasta dădu din cap în semn de încuviințare.

- Și, firește, un alchimist în vârstă de șase sute de ani... Sophie se opri brusc când un gând îi fulgeră prin minte. Își mută privirea de la Scatty la Flamel și înapoi. Apoi cugetă puțin pentru a da glas unei întrebări. Uităndu-se insistent la Flamel, îl întrebă: Voi sunteți oameni *adevărați*, sper, nu-i așa?

Nicholas Flamel rânji.

- Da, poate că ceva mai mult decât oameni, dar da, m-am născut om și voi aparține întotdeauna rasei umane.

Sophie se uită la Scathach.

- Dar tu ești...

Ochii verzi ai Războinicei se deschiseră larg și, pentru o clipă, ceva străvechi îi contură liniile feței.

- Nu, spuse ea încet. Eu nu aparțin rasei voastre. Strămoșii mei erau dintr-o altă stirpe, cea a Seminției Străbunilor. Noi am stăpânit Pământul înainte ca ființele numite oameni să coboare din copaci. Astăzi, suntem prezenți în miturile fiecărui popor. Noi suntem făpturile acelea de legendă, numite clanurile de oameni-lup, vampirii, uriașii, dragonii, monștrii. Poveștile ne numesc Cei din Vechime sau Seminția Străbunilor. În unele suntem invocați ca zeițăți.

- Tu ai fost vreodată zeiță? întrebă Sophie.

Scatty chicoti.

- Nu. Nu am fost niciodată zeiță. Dar unii din neamul meu au îngăduit să fie venerați ca zei. Alții pur și simplu au devenit zei, iar oamenii au început să depene povestea aventurilor prin care au trecut. Eram doar o seminție diferită, mai veche decât oamenii, cu daruri și înzestrări diferite.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

- Potopul, răspunse Scatty încetișor, asta printre altele.

- Pământul e cu mult mai vechi decât își imaginează majoritatea oamenilor, rosti Flamel domol. Creaturile și rasele care acum nu-s decât mituri chiar au viețuit odată pe pământul ăsta.

Sophie dădu încetișor din cap.

– Părinții noștri sunt arheologi. Ne-au povestit câte ceva despre descoperirile uneori inexplicabile făcute de această știință. Îți amintești de locul ăla de l-am vizitat în Texas, Taylor și mai nu știu cum... preciză Josh, direcționând încet SUV-ul pe banda din mijloc.

Nu mai condusesese niciodată un asemenea bolid, iar acum îi era teamă c-o să agațe ceva. De câteva ori fusese cât pe ce și era convins de fapt că-i zburase unuia oglinda, dar continuase să conducă, fără a spune nimic.

– Taylor Trail, zise Sophie, pe râul Paluxy din Texas. Aceași bucată de piatră fosilizată păstrează întipărite urme de dinozaur și de om. Și datează de acum o sută de milioane de ani.

– Am văzut aceste urme, răspunse Flamel, și multe altele asemenea lor, răspândite pe toată suprafața pământului. Am cercetat și urma de încălțări care a fost găsită la Antelope Springs în Utah... în piatră, veche de cinci sute de milioane de ani.

– Tata spune că asemenea chestii pot fi repede catalogate fie ca falsuri, fie ca interpretări eronate ale realității, preciză Josh la iuțeală.

Se întrebă în sine sa ce ar spune taică-său despre evenimentele la care asistaseră ei astăzi.

Flamel ridică din umeri.

– Da, asta-i foarte adevărat. Dar știința respinge ceea ce nu poate înțelege. Nu totul poate fi dat la o parte atât de ușor. Ați putea voi cataloga ceea ce ați văzut și ați trăit astăzi ca o răstălmăcire sau deformare a realității?

Sophie tăgădui. Lângă ea, Josh ridică stânjenit din umeri. Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversația lor. Pur și simplu era de neimaginat ca dinozaurii și oamenii să fi conviețuit vreodată. Această idee contrazicea tot ceea ce învățaseră de la ai lor, toate convingerile pe care și le formaseră. Dar ceva în străfundul minții, o voce abia simțită îi reaminti că, în fiecare an, arheologii – printre care și părinții lor – continuau să facă descoperiri incredibile. Cu câțiva ani înainte, fusese vorba despre *Homo floresiensis*, oameni de mică statură din Indonezia, supranumiți hobbiți; urmase apoi specia de dinozauri pitici descoperiți în Germania și urmele de dinozauri, vechi de o sută șazeci și cinci de milioane de ani, găsite în Wyoming

și, ceva mai recent, opt specii preistorice noi fuseseră descoperite într-o peșteră din Israel. Dar sugestiile făcute de Flamel erau deconcertante prin implicațiile lor.

- Vrei să spui că oamenii și dinozaurii au trăit pe pământ în aceeași perioadă? spuse Josh, suprins și el de tonul mâhnit al vocii sale.

- Vreau să spun că oamenii au conviețuit alături de făpturi mult mai ciudate și mai străvechi chiar decât dinozaurii, zise Flamel serios.

- De unde știi? întrebă Sophie.

Până la urmă, se gândi ea, bărbatul pretindea că se născuse în 1330, nu avea cum să fi văzut dinozauri... sau da?

- *Codexul* vorbește despre toate acestea... iar eu, pe parcursul lungii mele vieți, am văzut fiare considerate astăzi ființe mitologice, am luptat cu făpturi de legendă, am înfruntat ciudățeni care păreau să fi coborât direct dintr-un coșmar.

- Anul trecut, am studiat la școală Shakespeare. Există un vers în *Hamlet*. Sophie își încruntă fruntea, încercând să-și amintească. „Există mai multe făpturi în cer și pe pământ...”

Nicholas Flamel dădu din cap, satisfăcut.

- „... decât a făurit vreodată filozofia voastră“, termină el citatul. *Hamlet*, actul întâi, scena cinci. L-am cunoscut pe bătrânul Will, cum să nu. Realitatea e că el ar fi putut fi un alchimist neîntrecut... dar apoi a căzut în mrejele lui Dee. Bietul Will; știți că personajul Prospero din *Furtuna* a fost inspirat de figura lui John Dee?

- Nu mi-a plăcut niciodată de Shakespeare, murmură Scatty. Mirosea urât.

- L-ați cunoscut pe Shakespeare?

Josh nu-și putu controla unda de neîncredere din voce.

- Mi-a fost pentru scurt timp discipol, răspuse Flamel. Am trăit mult; am avut mulți discipoli - unii pe care istoria i-a făcut celebri, alții care s-au pierdut în anonimat. Am cunoscut mulți oameni, ființe umane sau supranaturale, muritoare sau veșnice. Oameni ca Scathach, încheie el.

- Mai sunt mulți ca tine... mulți care să aparțină Seminției Străbunilor? întrebă Sophie, privind către fata roșcată.

- Mai mulți decât ți-ai putea închipui, deși încerc să păstrez distanța față de ei, spuse Scatty stânjenită. Printre noi sunt unii care nu pot să accepte faptul că timpul nostru a trecut, că vremea asta le aparține oamenilor. Vor să asiste la reîntoarcerea vremurilor străvechi și cred că marionete ca John Dee i-ar putea ajuta în acest sens. Aceștia sunt Străbunii Întunecați.

- Nu știi dacă a observat cineva, interveni Josh dintr-odată, dar vedeți acolo o mulțime de păsări care se adună în stol?

Sophie se întoarse să privească prin parbriz, iar Flamel și Scatty se uitară într-acolo prin geamul din spate.

Stâlpii și pilonii, balustradele, frânghiile și firele de electricitate de pe Golden Gate Bridge se înnegreau încet de la mulțimea de păsări care se așezau pe ele. Soseau neconținut, mai ales mierle și corbi, care acoperiseră orice locșor liber.

- Vin dinspre Alcatraz, spuse Josh, aplecându-și capul pentru a privi peste apele zbuciumate, către insulă.

Un nor negru plutea deasupra Alcatrazului. Se ridicase dinspre închisoarea părăsită într-un vălătuc întunecat și trena în aer asemenea fumului, dar unul care nu se împrăștia: se deplasa și se încolăcea formând o masă compactă.

- Păsări, zise Josh înghițind cu noduri. Cred că-s vreo câteva mii.

- Zeci de mii, îl corectă soră-sa. Se întoarse spre Flamel. Ce-i cu ele?

- Progeniturile lui Morrigan, făcu el pe un ton enigmatic.

- Necaz, adăugă Scatty. Mare necaz.

Apoi, ca și cum ar fi acționat sub imperiul unei singure comenzi, cârdul imens de păsări zbură de pe insulă și se îndreptă mai întâi spre golf, apoi în direcția podului.

Josh acționează butonul de închidere a geamului și sticla colorată bâzâi încet. Zgomotul făcut de păsări era acum clar perceptibil, un croncănit răgușit, asemenea unui hohot de râs ascuțit. Traficul se încetini, unii chiar opriră și coborâră din mașini pentru a face poze cu aparatele digitale și cu telefoanele mobile.

Nicholas Flamel se aplecă în față și atinse cu mâna stângă umărul lui Josh.

Alchimistul

- Ar trebui să înaintezi, spuse el grav. Nu te opri... orice s-ar întâmpla, chiar dacă tamponezi pe cineva. Mergi mai departe. Cât de repede poți. Scoate-ne de pe pod.

Ceva din vocea neobișnuit de controlată a lui Flamel o înspăimântă pe Sophie mai mult decât dacă el ar fi țipat. Îi aruncă o privire lui Scatty, dar tânără scoțocea prin rucsac. Războinica scoase un arc scurt și o mână de săgeți și le puse pe locul de alături.

- Ridică geamul, Josh, zise ea calm. Nu vrem să intre ceva înăuntru.

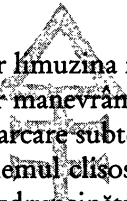
- Am dat de belea, nu-i așa? șopti Sophie, privind spre Alchimist.

- Doar dacă ne ajung din urmă corbii, spuse Flamel, cu buzele subțiate a zâmbet. Pot să folosesc celularul tău?

Sophie își scoase mobilul din buzunar și-i deschise clapeta.

- N-ai de gând să faci vreo vrajă? întrebă ea, sperând într-o minune.

- Nu, am de gând să dau un telefon. Să sperăm că nu ne răspunde robotul.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Porțile de siguranță se deschisera, iar limuzina neagră a lui Dee viră spre drumul de acces, golemul șofer manevrând expert mașina prin porțile cu grilaj și intrând într-o parcare subterană. Perenelle Flamel se dezechilibra și căzu peste golemul clișos din dreapta ei. Trupul acestuia fu strivit din pricina zdruncinăturii și stropi de noroi urât mirositor țâșniră în toate părțile.

Doctorul John Dee, așezat chiar în partea opusă, făcu o grimasă de dezgust și se grăbi să se îndepărteze de creatură cât mai mult cu putință. Vorbea precipitat la mobil, într-o limbă care nu mai fusese folosită pe Pământ de mai bine de trei sute de ani.

Un strop de noroi din golemul de la volan sări pe brațul drept al lui Perenelle. Lichidul cleios i se prelinse pe piele... și șterse simbolul încârligat pe care Dee i-l desenase mai înainte.

Vraja de întemnițare fusese parțial ruptă. Perenelle Flamel își aplecă încetișor capul. Asta era șansa ei. Pentru a-și canaliza cum trebuia energia aurică avea nevoie de ambele mâini, dar, din păcate, semnul pe care i-l desenase Dee pe frunte o împiedica să vorbească.

Și totuși...

Perenelle Delamere fusese întotdeauna pasionată de magie, chiar înainte de a-l întâlni pe librarul sărac ce avea să-i devină mai apoi soț. Era a șaptea fiică a unei femei care fusese și ea a șaptea fiică a părinților ei și în sătucul din Quimper, din nord-vestul Franței, unde copilărise, fusese considerată mereu deosebită. Atingerea ei

avea puteri taumaturgice – nu numai asupra oamenilor, ci și asupra animalelor –, putea conversa cu umbrele celor morți și uneori putea întrezări viitorul. Dar, crescând într-o vreme în care asemenea înzestrări erau privite cu profundă suspiciune, învățase să le țină secrete, să le păstreze pentru sine. Când ajunsese pentru prima dată la Paris, își dăduse seama că prezicătorii care lucrau în piețele din spatele catedralei Notre-Dame câștigau destul ca să ducă o viață îmbelșugată. Luându-și numele de Chatte Noire – Pisica Neagră – din cauza părului ei negru ca smoala, își făcuse sălaș într-o prăvălieară de lângă catedrală. După câteva săptămâni dobândise deja o oarecare reputație de persoană cu înzestrări neobișnuite. Curând i se schimbaseră clientela: nu o mai frecventau doar comercianți și piețari mărunți, ci o căutau chiar negustorii, uneori și nobilii.

Approape de micul ei adăpost improvizat se aflau scribii și copisti, cei care-și câștigau existența scriind răvașe pentru cei care nu știau carte. Unii dintre ei, asemenea bărbatului subțire, cu părul negru și cu ochii neobișnuit de palizi, vindeau uneori și cărți pe tarabă. Și, din primul moment în care dăduse cu ochii pe bărbatul acela, Perenelle Delamere știuse că avea să se mărite cu el și că vor trăi ani îndelungați și fericiți împreună. Doar că atunci nu știa cât de lung avea să le fie drumul căsniciei.

Se căsătoriseră la mai puțin de șase luni după prima lor întâlnire. Acum erau împreună de mai bine de șase sute de ani.

Ca majoritatea oamenilor educați ai vremii sale, Nicholas Flamel era fascinat de alchimie, o combinație de știință și de magie. Interesul îi fusese trezit de faptul că i se ofereau ocazional cărți de alchimie sau hărți de vânzare sau i se cerea să copieze câteva dintre lucrările foarte vechi. Spre deosebire de alte femei ale vremii sale, Perenelle știa să citească și vorbea câteva limbi străine – greaca ei era chiar mai bună decât a soțului – iar el îi cerea adesea să-i citească. Perenelle se familiariză desul de repede cu sistemul străvechi de magie și începu să-l pună în practică la scară redusă, perfecționându-și înzestrările, concentrându-se asupra modului în care să-și canalizeze și să-și focalizeze energia aurică.

La vremea când *Codexul* intră în posesia lor, Perenelle era deja vrăjitoare, deși nu prea avea ea răbdarea necesară pentru matematică și calcule alchimice. Oricum, ea fusese prima care își dăduse seama că acea carte scrisă într-un limbaj straniu, mereu schimbător, nu era o simplă istorie a unei realități inexistente, ci un amestec de doctrine, știință, vrăji și incantații. Se cufundă în studiul cărții într-o noapte întunecată de iarnă, privind la cuvintele care se răsuceau pe pagini, cu literele combinându-se și recombinaându-se, și, preț de o clipă scurtă cât o bătaie de inimă, avu viziunea formulei inițiale a pietrei filozofale și înțelese pe loc că sub ochii ei se desfășura secretul vieții fără de moarte.

Cei doi își petrecură următorii douăzeci de ani călătorind prin toate țările Europei, luând-o spre Răsărit, către ținuturile rusești, spre sud, până în Africa de Nord, ajungând până în Arabia, în încercarea de a descifra și de a traduce ciudatul manuscris. Intrară în legătură cu magicieni și vrăjitori din diferite ținuturi și studiară diferite tipuri de magie. Nicholas era prea puțin interesat de magie; era mult mai captivat de știința alchimiei. *Codexul*, ca alte cărți asemenea lui, susținea că existau formule foarte precise destinate să scoată aur din pietre și diamant din cărbune. Perenelle, pe de altă parte, își însușise aproape totul despre artele magiei. Dar acum trecuse mult timp de când nu le mai practicasă în mod sârguincios.

Acum, captivă în limuzină, își aminti de un truc pe care-l învățase de la o *strega* – o vrăjitoare – din munții Siciliei. Era făcut pentru a ține piept cavalerilor în armură, dar, cu mici modificări...

Închizând ochii și concentrându-se intens, Perenelle trasă cu degetul un cerc pe scaunul mașinii. Dee era preocupat de apelul său telefonic și nu văzu steluța de gheață albă care răsări din vârful degetului său și pătrunse în pielea fin prelucrată. Gheața străpuse învelișul și se înfășură în jurul arcurilor din interior. Bolborosind și fâsâind, se infiltră în caroseria metalică a mașinii. Pătrunse în motor, afectând cilindrii, încercui mașina, scuișând și împrôșcând. Un capac de roată se desprinsă și sări în lături... și, brusc, sistemul electric al mașinii cedă. Geamurile începură să se deschidă și să se închidă singure; acoperișul decapotabil se dădu la o

parte, apoi zbură de tot; ștergătoarele zgâriară parbrizul uscat, apoi se mișcă atât de repede, încât săriră din loc; claxonul începu să țiuie în disperare. Luminile de interior se aprinseră și se stinseră singure. Televizorul mic, instalat în peretele din stânga, porni și derulă haotic toate canalele.

Aerul avea un gust metalic. Vălătuci de electricitate statică se încolăceau în interiorul mașinii. Dee își aruncă mobilul, căruia îi crescură brusc tentacule din butoane. Acesta lovi podeaua tapițată și explodează în fărâme de metal încins și plastic topit.

- Tu... începu Dee, răsucindu-se către Perenelle, dar mașina se opri brusc, scoasă complet din funcțiune.

Din motor țâșniră flăcări, umplând interiorul vehiculului cu gaze toxice. Dee împinse ușa, dar sistemul electric de închidere se blocase. Cu un țipăt sălbatic, își încheștă pumnul pentru a-și descărca furia. Duhoarea de fum, de plastic ars și de metal topit fu brusc anihilată de cea de pucioasă, iar mâna doctorului căpăta aspectul unei mânuși din metal aurit. Dee izbi în ușă, scoțând-o din balamale, și se aruncă pe pavajul din ciment.

Se afla în parcare subterană de la Enoch Enterprises, uriașa companie de divertisment pe care o deținea și o conducea în San Francisco. Făcu un salt în spate în timp ce mașina sa de marcă, în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari fu rapid înghițită de foc. Dogoarea intensă transformă partea din față a mașinii în bucăți neregulate de metal, în timp ce parbrizul se topi asemenea lumânărilor de ceară. Golemul șofer se afla încă la volan, neafectat de căldura puternică, ce nu făcuse decât să-i întărească pielea asemenea oțelului.

Apoi se activă sistemul de protecție împotriva incendiilor din garaj și jeturile de apă rece stinseră focul.

- Perenelle!

Ud learcă, îndoit de mijloc și cuprins de un acces de tuse, Dee își șterse ochii de lacrimi, se îndreptă de spate și-și folosi ambele mâini pentru a stinge flăcările dintr-o singură mișcare. Invocă o briză ușoară pentru a alunga fumul, apoi se aplecă pentru a cerceta interiorul mașinii, aproape înspăimântat de ceea ce ar putea descoperi.

Cei doi golemi care o flancaseră pe nevasta lui Flamel nu mai erau acum decât două grămăjoare de cenușă. Dar nici urmă de femeie – cu excepția tăieturii de pe portiera opusă, care arăta ca și cum cineva ieșise folosind un topor.

Dee se lăsă la pământ, cu spatele la mașina distrusă, și lovi cu ambele palme amestecul de noroi, ulei de mașină, plastic topit și cauciuc ars. Nu avusese grijă să captureze întregul *Codex* și acum dispăruse și Perenelle. Se putea să fie mai rău de atât?

Se auzi un zgomot de pași ușori.

Cu coada ochiului, doctorul John Dee privi cum își face apariția o pereche de cizme negre, cu vârful ascuțit și cu toc cui. Și atunci știu că primise răspuns la întrebarea de adineauri. Da, se putea mai rău, mult mai rău. Arborând un zâmbet, se ridică țeapăn în picioare și se întoarse să dea ochii cu unul dintre puținii Străbuni Întunecați de care era cu adevărat înspăimântat.

Morrigan.

Irlandezii străvechi o numiseră Zeița-Corb și era temută și venerată în regatele celtice ca zeița morții și a distrugerii. Odiñoară fuseseră trei surori: Badb, Macha și Morrigan, dar primele două dispăruseră pe parcursul anilor – Dee avea propriile sale bănuieli în privința a ceea ce li se întâmplase – iar Morrigan era acum stăpânitoare absolută.

Era mai înaltă decât Dee, majoritatea oamenilor de altminteri îl depășeau în înălțime, și era îmbrăcată din cap până-n picioare în piele neagră. Vesta îi era ornamentată cu ținte de argint strălucitor, având aparența unei platoșe medievale, iar mânușile din piele aveau ținte dreptunghiulare cusute pe spatele degetelor. Mânușilor le lipsea vârful degetelor, dând la iveală unghiile lungi, negre și ascuțite ale lui Morrigan. Era încinsă cu o curea grea din piele, împodobită cu cerculețe metalice. Avea o mantie făcută în întregime din pene de corb, care-i atârna pe umeri, cu gluga trasă peste față și cu poalele ajungând până la pământ.

Umbră de glugă, chipul lui Morrigan părea și mai palid ca de obicei. Ochii îi erau negri ca smoala, fără nici o urmă de alb de jur împrejur;

chiar și buzele îi erau de culoare neagră. Deasupra buzei inferioare i se zăreau vârfulile incisivilor lungi.

- Cred că-ți aparține.

Vocea lui Morrigan era mai mult o șoaptă șuierată, răgușită și hârâită, ca croncănitul unui corb.

Perenelle Flamel înaintă, mișcându-se încet și cu atenție. Doi corbi enormi îi stăteau pe de umeri și amândoi își țineau ciocurile ascuțite ca o lamă aproape de ochii ei. Abia reușise să se strecoare afară din mașină, slăbită de efortul de a-și folosi puterile magice, când fusese atacată de păsări.

- Dă-mi-l să-l văd, ordonă Morrigan nerăbdătoare.

Dee se căută în haină și scoase *Codexul* legat în metal. În mod surprinzător, Zeița-Corb nu puse mâna pe el.

- Deschide-l, spuse ea.

Uimit, Dee ridică volumul aproape de fața lui Morrigan și începu să dea paginile, tratând acel obiect străvechi cu un respect vădit.

- *Cartea Profetului Avraam Magul*, zise ea, aplecându-se în față, fără a se apropia de carte. Arată-mi sfârșitul.

Nemulțumit, Dee căută sfârșitul. Când vrăjitoarea văzu paginile smulse, șuieră dezgustată.

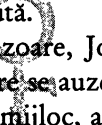
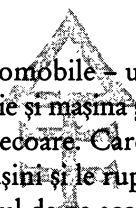
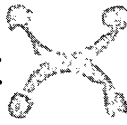
- Sacrilegiu! A rezistat zece mii de ani fără să sufere nici cea mai mică stricăciune.

- Băiatul a smuls câteva foi, preciză Dee, închizând *Codexul* cu mare grijă.

- Te asigur că va plăti pentru asta.

Zeița-Corb închise ochii și își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi ascultat ceva. Ochii negri îi străluciră și buzele i se arcuiră într-un zâmbet neobișnuit, dezvelind și restul dinților ei ascuțiți.

- Va plăti cât de curând. Copiii mei aproape i-au venit de hac. Toți vor plăti, promise ea solemn.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Josh dibui un spațiu între două automobile – un VW Broscuță și un Lexus. Călcă cu putere pe accelerație și mașina greoaie țâșni înainte. Dar n-aveau suficient loc să se strecoare. Caroseria SUV-ului lovi oglinzile laterale ale celor două mașini și le rupse.

- Vai... și Josh își luă imediat piciorul de pe accelerație.
- Nu te opri, îi ordonă Flamel categoric.

Ținea în mână mobilul fetei și vorbea într-o limbă guturală, cu accente dure, care gemenilor le suna total necunoscută.

Propunându-și să nu se uite în oglinda retrovizoare, Josh se năpusti pe pod, ignorând claxoanele și strigătele care se auzeau în spate. O luă pe banda exterioară, reveni pe cea din mijloc, apoi se întoarse pe cealaltă.

Sophie se lipi de bordul mașinii, cu ochii întredeschiși. Văzu mașina lor lovind o altă oglindă retrovizoare, care se roti izbindu-se de capota SUV-ului și zgâriind vopseaua neagră, după care căzu.

- Nici să nu te gândești la asta, murmură ea, în timp ce o mașină italiană sport decapotabilă se îndreptă spre același culoar din trafic pe care-l ochise și Josh.

Șoferul, un bărbat mai în vârstă, cu mult prea multe lanțuri de aur în jurul gâtului, călcă pe accelerație și țâșni spre intervalul respectiv de trecere. Dar nu-i reuși figura.

SUV-ul greoi bară trecerea mașinii, lovindu-i doar bara de protecție. Mașina sport fu împinsă în lături, descriind o rotație de 360°

pe podul aglomerat și accidentând încă patru mașini. Josh o tăie prin culoarul creat.

Flamel se răsuci în scaun, uitându-se prin geamul din spate la haosul pe care-l creaseră în urma lor.

- Te-am crezut pe cuvânt când ai spus că știi să conduci, murmură el.

- Chiar știi, spuse Josh, uimit și el de cât de calmă și de sigură îi părea vocea, doar că n-am spus că excelez. Crezi că ne-a notat cineva numărul de înmatriculare? Întrebă el.

Experiența prin care trecuse nu semăna cu nici unul dintre jocurile lui de simulare pe calculator. Își simțea palmele umede și lipicioase și broboane de sudoare i se scurgeau pe obraji. Un mușchi îi zvâcnea puternic în piciorul drept, de la efortul de a ține apăsată accelerația până la podea.

- Cred că îi preocupă chestii mult mai grave de atât, șopti soră-sa.

Corbii coborâseră așezându-se pe Golden Gate Bridge. Erau cu miile. Erau ca un val negru uriaș, croncănind și țipând, cu aripile lovind cu furie aerul. Planau deasupra mașinilor, repezindu-se în jos, uneori așezându-se pe acoperișurile decapotabile sau pe capote, lovind cu ciocul suprafețele de metal și de sticlă. Mașinile se ciocneau și se agățau una pe alta pe toată lungimea podului.

- Sunt dezorientați, spuse Scathach, observând comportamentul corbilor. Ne caută pe noi, dar au uitat semnalmente. Au creierul așa de mic, adăugă ea disprețuitor.

- Ceva a distras atenția întunecatei lor stăpâne, zise Nicholas Flamel. Perenelle, adăugă el cu o undă de satisfacție în glas. Mă întreb ce-o fi făcut. Ceva spectaculos, fără doar și poate. Dintotdeauna a avut înclinații teatrale.

Dar, chiar în timp ce vorbea, corbii își luară iar zborul, ca la comandă, și ochii lor negri se îndreptară în direcția SUV-ului. Croncănitul lor semăna acum cu un strigăt de biruință.

- Se întorc, spuse Sophie repede, cu răsuflarea întretăiată de spaimă.

Își dădu seama că inima îi bătea să-i spargă pieptul. Căută susținere la Flamel și la Fecioara Războinică, dar fizionomia lor disperată n-o liniști deloc.

Scathach se uită la ea și-i spuse:

– Am dat de belea.

Într-o masă neagră, compactă, de pene, corbii se țineau după mașină.

Majoritatea traficului de pe pod era de-acum blocat. Oamenii înghetaseră de spaimă la volan, cu corbii zburându-le deasupra capetelor, făcând gălăgie și răspândind o duhoare insuportabilă. SUV-ul era singura mașină care nu oprise. Josh călcă accelerația până la podea, iar acul vitezometrului se duse mult spre o sută douăzeci. Se simțea ceva mai stăpân pe comenzi – nu mai lovise nimic de cel puțin un minut. Zărea deja capătul podului. Zâmbi satisfăcut; aproape reușiseră.

Apoi un corb uriaș ateriză exact pe capota lor.

Sophie scoase un țipăt, iar Josh trase brusc de volan, încercând să dea jos creatura aia malefică, dar aceasta se agățase cu ghearele de orificiile de pe capotă. Își lăsă capul într-o parte, uitându-se mai întâi la Josh, apoi la Sophie, după care, ținând scurt de două ori, se apropie de parbriz și se holbă cercetător înăuntru, cu ochii negri scânteind amenințători.

Lovi cu ciocul în geam... și de îndată se formă un orificiu mic, ca o steluță.

– N-ar trebui să se întâmple așa ceva, spuse Josh, încercând să se concentreze asupra drumului.

Corbul lovi din nou și mai făcu încă o gaură, după care geamul plesni o dată, și înc-o dată, și a treia oară, iar alți trei corbi se așezară pe capota mașinii. Suprafața de tablă începu să pocnească scurt, ori de câte ori păsările o loveau cu ciocul.

– Urăsc corbii, suspină Scathach. Scotoci în rucsac și scoase un set de nunchaku – două bețe din lemn sculptat de vreo douăzeci de centimetri fiecare, legate la capete printr-un lanț de vreo zece centimetri. Strânse bețele în mână. Păcat că acoperișul nu e decapotabil, zise ea. Aș fi ieșit deasupra și le-aș fi făcut cunoștință cu astea.

Flamel arătă spre o rază de soare ce pătrundea printr-o gaură făcută în acoperiș și spuse:

– În curând, s-ar putea să fie. În plus, adăugă el, nici corbii ăștia nu-s unii obișnuți. Cei trei de deasupra și cu ăsta de pe capotă sunt Corbii Groazei, preferații lui Morgan.

Corbul uriaș de pe capotă lovi iar în parbriz și de data asta ciocul său sparse geamul de-a binelea.

- Nu prea știi cum să procedez... încep Scathach, iar Sophie se aplecă în față și atinse din greșeală maneta de activare a ștergătoarelor de parbriz.

Acestea porniră și măturară, pur și simplu, corbul de pe parbriz, care scoase un croncănit ascuțit de uimire, lăsând în urmă un nor de pene. Războinica roșcată zâmbi.

- Ei da, asta-i bună.

Restul corbilor ajunseră și ei din urmă mașina și se așezară pe ea, acoperind-o ca o pătură foarte grea. Se adunară mai întâi cu zecile, apoi cu sutele, pe acoperiș, pe capotă, pe portiere, agățându-se de tot ce se putea. Dacă vreunul dintre ei cădea, alte câteva zeci de păsări luptau să-i ia locul. În mașină era un zgomot cumplit, asta pentru că mii de corbi ciocăneau și loveau cu îndârjire metalul, geamurile, ușile. Nici cauciucurile nu scăpară, în vreme ce păsările se roteau în jurul geamurilor; se agățară și de roata de rezervă, făcând-o bucăți. Erau atât de mulți corbi pe parbriz, că Josh nu mai avea nici urmă de vizibilitate. Își luă piciorul de pe accelerație și mașina încetini simțitor.

- Mergi! țipă Flamel. Dacă te oprești, suntem pierduți.

- Dar nu văd!

Flamel se strecură printre scaunele din față și întinse mâna dreaptă. Sophie zări imediat tatuajul mic de lângă încheietură. O cruce într-un cerc, cu brațele crucii trecând dincolo de circumferință. Străluci un moment... pe urmă Alchimistul pocni din degete, și apărură imediat o flăcăruie, sfărâind și sâsâind.

- Închideți ochii, le porunci el.

Fără să le mai aștepte reacția, lansă flacăra spre geam.

Chiar și cu ochii închiși, gemenii văzură lumina arzătoare care se aprinse în interiorul mașinii.

- Dă-i drumul, îi ordonă Nicholas.

Când deschiseră ochii, copiii remarcară că majoritatea corbilor zburaseră de pe capotă, iar cei câțiva rămași păreau uimiți și speriați.

- Asta n-o să-i oprească multă vreme, spuse Scatty.

Privi cum un cioc ascuțit ca un pumnal găuri tabla de pe acoperiș. Ridică nunchakul. Ținu un capăt în mână, în vreme ce al doilea, atașat de lanțul scurt, tâșni cu forță și pocni violent ciocul înfipt în acoperiș. Urmă un croncănit ascuțit, iar ciocul, ușor turtit, dispăru.

Sophie întoarse capul să se uite în oglinda retrovizoare, care atârna de mașină, abia ținându-se de o bucată scurtă de metal și de o sârmă. Zări tot mai multe păsări – mii – apropiindu-se în zbor să le înlocuiască pe cele care fuseseră izgonite, și își dădu atunci seama că n-o să scape teferi. Pur și simplu erau prea multe.

– Ascultați, spuse brusc Nicholas Flamel.

– Nu aud nimic, răspunse Josh întunecat.

Sophie era pe punctul de a-și aproba fratele când percepu într-adevăr un zgomot. Și simți cum i se face pielea de găină. Grav și izolat, sunetul se propagă cu o rezonanță profundă. Era asemenea unei adieri, când lin și suav, când mai puternic, aproape furios. În mașină se răspândi o mireasmă aparte.

– Ce-i cu mirosul ăsta? Întrebă Josh.

– Miroase a portocale, observă Sophie, inspirând profund.

– A rodii, preciză Flamel.

Și apoi se stârni vântul.

Vântul șuieră deasupra golfului, cald și exotic, răspândind un miros de nucșoară și apă de trandafiri, lămâie verde și tarhon, apoi se infiltră de-a lungul podului Golden Gate, alungând păsările de pe stâlpi, făcându-le să zboare de pe mașini, risipindu-le de pe cer. În cele din urmă, vântul parfumat cu miros de rodie ajunsese și la mașină. Cu o clipă înainte SUV-ul fusese acoperit de păsări, și acum acestea fură alungate și aerul se umplu de mirosul deșertului, al aerului uscat și al nisipului cald.

Sophie apăsă pe un buton și geamul zgâriat și găurit se lăsă în jos. Își scoase capul pe fereastră și inspiră adânc aerul înmiresmat. Stolul imens de păsări era împins în înaltul cerului, purtat în sus de briză. Când una dintre păsări scăpă – unul dintre Corbii Groazei, cum i se păru lui Sophie – fu repede înhățată de o undă de aer cald și trimisă înapoi, alături de restul suratelor ei. De jos, masa de

păsări arăta ca un nor cenușiu... care se împrăștie când păsările se risipiră, lăsând iar cerul albastru și limpede.

Sophie privi înapoi, de-a lungul podului, care era întru totul inaccesibil; mașinile stăteau aruncate în toate direcțiile și se vedeau urmele a nenumărate accidente minore, care blocaseră arterele de circulație... și, firește, nimeni nu mai putea să-i urmărească, își dădu ea seama. Fiecare mașină era stropită și pătată cu excremente albe de la păsări. Se uită la fratele ei și constată cu groază că acesta avea o dâră mică de sânge pe buza inferioară. Scoase un șervețel din buzunar.

- Te-ai tăiat! spuse ea, alarmată, tamponându-i ușor fața cu marginea șervețelului.

Josh îi dădu mâna la o parte.

- Oprește-te. E jenant. Își atinse buza cu degetul mic. Cred că mi-am mușcat-o. Nici măcar n-am simțit. Luă șervețelul din mâna soră-sii și începu să-și frece energic bărbia. Nu-i nimic. Apoi zâmbi scurt. Ai văzut ce dezastru au lăsat păsările astea în urma lor?

Sophie încuviință, iar el abordă o expresie de profund dezgust.

- Ei, și acum toată chestia asta o să pută!

Sophie se lăsă pe spate în scaun, ușurată că frate-său era teafăr. Când văzuse sângele, îi sărise inima din loc. O fulgeră un gând și se răsuci spre Flamel.

- Tu ai chemat sau invocat vântul?

El zâmbi și scutură din cap.

- Nu, nu dețin nici un fel de putere asupra elementelor. Capacitatea asta e strict apanajul Străbunilor și al câtorva oameni, foarte puțini, ce-i drept.

Sophie se uită apoi la Scatty, dar Războinica se grăbi să tăgăduiască.

- E dincolo de înzestrările mele limitate.

- Dar ai invocat sau nu vântul? insistă Sophie.

Flamel îi înapoie fetei mobilul.

- Tocmai am sunat după ajutoare, explică el zâmbitor.

CAPITOLUL TREISPREZECE

– Întoarce aici! îl instrui Nicholas Flamel.

Josh o lăasă mai moale cu accelerația și întoarce SUV-ul ponosit și zgâriat pe o străduță în pantă și îngustă pe unde abia avea loc să se miște. Își petrecuseră ultima jumătate de oră ieșind din San Francisco și mergând spre nord, ascultând o serie de transmisiuni radio care mai de care mai isterice, în care o mână de experți își dăduseră cu părerea despre atacul păsărilor de pe pod. Cea mai vehiculată teorie explicativă fusese încălzirea globală: radiatiile solare se intersectaseră cu sistemul natural de navigare al păsărilor.

Flamel îi direcționase spre nord, către Mill Valley și Mount Tamalpais, dar curând ieșiseră de pe autostradă și o apucaseră pe drumuri înguste, cu două benzi. Traficul se rărise atât de tare că pe porțiuni lungi de drum nu fuseseră decât ei. În cele din urmă, pe o stradă îngustă care se sucea și răsuca întortocheat, îl pusese pe Josh să încetinească până ajunseseră să meargă cu viteza melcului. Coborî geamul și se uitase la o pădure deasă care se întindea începând chiar de la marginea drumului. De fapt, când Flamel își dăduse seama, depășiseră de mult drumul marcat.

– Oprește-te! Mergem înapoi. Întoarce aici!

Josh îi aruncă o privire surorii sale în timp ce conducea mașina pe drumul denivelat, nepavat, și delimitat de un șanț. Ea stătea cu mâinile încrucișate în poală, dar băiatul văzu că degetele îi erau albite de încordare. Unghiile, perfect îngrijite până în urmă cu câteva ore,

erau acum roase și neregulate, semn vădit al neliniștii fetei. Se întinse și o luă de mână; ea i-o strânse puternic, în semn de răspuns. La cât de bine comunicau între ei, nu aveau nevoie de cuvinte. Părinții fiindu-le plecați atâta timp, Sophie și Josh învățaseră de la o vârstă foarte fragedă că se puteau baza cu adevărat doar unul pe altul. Mutându-se de la o școală la alta, dintr-un cartier în altul, le venise adesea foarte greu să-și facă și să-și păstreze prietenii, dar erau încredințați că, orice s-ar fi întâmplat, se vor avea întotdeauna unul pe celălalt.

De fiecare parte a drumului, copacii crescuseră înalți, cu foarte multă vegetație la bază: rugi de mure și tufișuri spinoase zgâriau mașina pe ambele părți, în timp ce grozama, doborâșorul și urzicile înțepătoare, înfășurate și ele în iederă otrăvitoare, alcătuiau un adevărat gard viu de nepătruns.

- N-am mai văzut niciodată așa ceva, murmură Sophie. E nefiresc. Și apoi se opri, dându-și seama ce spusese. Se învârti în scaun să se uite la Flamel. Chiar nu-i firesc, nu-i așa?

El tăgădui, părând dintr-odată obosit și îmbătrânit. Avea cearcăne negre sub ochi, iar ridurile de pe frunte și din jurul gurii se adânciseră.

- Bine-ați venit în lumea noastră, șopti el.

- Se mișcă ceva prin tufișuri, le dădu de știre Josh. E mare... chiar mare.

După tot ce văzuse și trăise în ziua aceea, imaginația lui începea să proiecteze imagini atemporale.

- Ține pasul cu mașina.

- Atâta vreme cât rămânem pe drum, va fi bine, spuse Flamel chibzuit.

Sophie scrută atent pădurea întunecată. Pentru moment nu văzu nimic, apoi își dădu seama că ceea ce luase drept o umbră era de fapt o creatură ciudată. Se mișca și soarele îi acoperea cu pete pestrițe pielea păroasă. Zări o față turtită, un nas ca de câine și niște colți uriași și încovoiați.

- E un porc, un porc mistreț, se corectă singură.

Apoi mai observă încă trei, flancând mașina pe partea dreaptă.

– Sunt și pe partea mea, zise Josh.

Patru dintre bestiile mătăhăloase mergeau prin tufișuri în stânga lui. Se uită în oglinda retrovizoare.

– Și în spatele nostru.

Sophie, Scatty și Nicholas se întoarseră și văzură prin geamul din spate doi porci uriași care ieșiseră din tufișuri și tropăiau acum pe potecă în spatele lor. Sophie își dădu seama brusc cât erau de mari – fiecare era cam de mărimea unui ponei. Aveau mușchi puternici, iar colții care ieșeau din maxilarele inferioare erau uriași, groși la bază cât încheietura mâinii ei, subțiindu-se apoi până se ascuteau ca niște ace.

– Nu știam că există porci sălbatici în America, replică Josh, și cu siguranță nu m-am gândit c-o să-i văd în Mill Valley, în California.

– Peste tot în America găsești mistreți și porci sălbatici, replică Flamel absent. Au fost aduși inițial de către spanioli, în secolul al XVI-lea.

Josh schimbă vitezele, încetini și lăsă mașina să înainteze lent. Drumul dădu într-o fundătură. Încâlceala de tufișuri, spini și copaci se întindea acum de-a latul drumului.

– Capăt de drum, anunță el, oprind mașina și trăgând frâna de mână.

Aruncă câte-o privire în dreapta și în stânga. Porcii se opriseră și ei și Josh observă că patru dintre ei îi fixau cu o privire piezișă. În oglinda retrovizoare văzu cum doi porci mai mari se opriră și ei în loc. Erau încercuiți. Ce-ar putea să facă acum, se întrebă în sinea lui, ce să facă? Se uită la soră-sa și știu că se gândea și ea la același lucru.

Nicholas Flamel se aplecă în față printre scaune ca să cântărească obstacolul.

– Cred că se află aici ca să-i descurajeze pe nesăbuiții care au ajuns până-n aceste locuri. Și dacă cineva ar fi din cale-afară de prost să iasă din mașină, cred că ar face o greșeala fatală.

– Dar noi nu suntem nici nesăbuiți, nici proști, declară Scatty pe nepusă masă. Deci, cum vom proceda? Arată cu capul spre porci. N-am văzut niciodată asemenea creaturi. Arată ca porcii de

luptă ai galezilor, și dacă dinăștia sunt, atunci e cu neputință să-i omori. Fiecare animal pe care-l vedem noi mai este însoțit de măcar vreo trei ascunși în umbră, asta fără să-i punem la socoteală pe cei care-i conduc.

- Ăștia nu-s porci galezi; specia asta nu are nevoie de conducători, spuse Flamel încet, cu un ușor accent franțuzesc. Uită-te la colții lor.

Sophie, Josh și Scatty se întoarseră să se uite la colții monstrului aflat în mijlocul potecii, în spatele lor.

- Au un fel de creștături pe ei, remarcă Sophie, mijindu-și ochii în lumina scăzută a după-amiezii. Ca un fel de șerpuiți.

- Spirale, zise Scatty, cu o urmă de surpriză în voce. Se uită la Flamel. Sunt Torc Allta?

- Da, asta sunt, încuviință Flamel. Oameni-porci.

- Ca un fel de vârcolaci, adică? se interesă Josh.

Scatty clătină din cap nerăbdătoare.

- Nu, nu sunt ca vârcolacii...

- Asta da ușurare, adăugă Josh, pentru că preț de clipă am crezut că vorbiți despre oameni care s-au transformat în lupi.

- Oamenii-lupi sunt așa-numiții Torc Madra, continuă Scatty, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Sunt clanuri diferite.

Sophie se zgâi la cel mai apropiat dintre ei. Dincolo de trăsăturile sale porcine, fetei i se păru că începe să distingă formele și liniile unei fețe omenești, în timp ce ochii – reci și strălucitori, de un albastru deschis – aveau o căutătură surprinzător de inteligentă.

Josh se întoarce cu fața către volan, apucându-l strâns cu ambele mâini.

- Oameni-porci... normal că-s diferiți de vârcolaci. Cu totul alt clan, desigur, murmură el, ce prost pot fi.

- Și ce facem acum? întrebă Sophie.

- Mergem mai departe, spuse Nicholas Flamel.

- Și cum trecem de asta? îl iscodi Josh, arătând către bariera de vegetație.

- Treci peste ea cu mașina, îi porunci Alchimistul.

- Dar... dădu Josh să zică.

- Ai încredere în mine sau nu? îl întrebă Flamel pentru a doua oară în ziua aceea.

Gemenii se uitară unul la altul, apoi la Flamel, și încuviințară, cu inimile bătându-le la unison.

Josh trase frâna de mână și băgă SUV-ul greoi în viteză. Vehiculul înaintă. Bara de protecție din față atinse obstacolul aparent impenetrabil de frunze și de tufișuri... și dispăru. Acum era aici, pentru ca peste o clipă să pară că frunzișul înghițise, pur și simplu, partea din față a mașinii. SUV-ul intră de-a binelea în desișul de tufișuri și copaci și, pentru scurt timp, totul deveni întunecat și rece, aerul era plin de un miros dulce-amăru, ca de zahăr ars, apoi poteca reapăru, cotind spre dreapta.

- Cum Doamne iartă-mă... începu Josh.

- N-a fost decât o iluzie, îi explică Flamel. Nimic altceva.

Razele de lumină se răsuceau și se înclinau, reflectând imaginea copacilor și a tufișurilor pe o perdea de vapori, fiecare picătură de apă acționând asemenea unei oglinzi.

- Și mai este și ceva magie la mijloc, firește, adăugă el.

Arată în față, cu o mișcare elegantă a brațului.

- Suntem încă în America de Nord, dar am intrat deja pe teritoriul unuia dintre cei mai bătrâni și mai puternici reprezentanți ai Seminției Străbunilor. Pentru o vreme, vom fi în siguranță aici.

Lui Scatty îi scăpă un sunet obscen.

- Da, de acord, e bătrână, dar nu știu cât de puternică.

- Scathach, vreau să te porți frumos, spuse Flamel, întorcându-se către femeia foarte în vârstă, dar cu o înfățișare foarte tânără, care ședea lângă el.

- Nu-mi place, n-am încredere în ea.

- Trebuie să lași la o parte vechile tale resentimente.

- A încercat să mă omoare, Nicholas, protestă Scatty. M-a abandonat în tărâmul subpământean. Mi-au trebuit sute de ani să ies de acolo.

- Asta s-a întâmplat cu mai bine de o mie cinci sute de ani în urmă, dacă nu mă înșeală memoria mea mitologică, îi reaminti Flamel.

- Eu am o memorie nemaipomenit de bună, murmură Scatty și preț de o clipă arătă ca un copil îmbufnat.

- Despre ce vorbiți? întrebă Sophie, în timp ce Josh călcă frâna, oprind mașina.

- Nu-i cumva vorba despre o femeie înaltă cu pielea neagră? se interesă băiatul.

Sophie se răsuci să privească prin parbrizul crăpat, în timp ce Flamel și Scatty se aplecară în față.

- Ea e, declară Scatty în chip solemn.

Femeia stătea pe potecă exact în fața mașinii. Înaltă și robustă, arăta de parcă ar fi fost cioplită dintr-un bloc de piatră neagră ca noaptea. O claie de păr alb îi acoperea capul, asemenea unei năframe bine înnodate, iar trăsăturile îi erau ascuțite și osoase: pomeți înalți, un nas drept și ascuțit, o bărbie proeminentă și buze atât de subțiri, că erau aproape imperceptibile. Pupilele aveau culoarea untului. Purta o rochie lungă, simplă, făcută dintr-un material strălucitor care se mișca ușor, parcă în adierea unei brize care nu sufla decât asupra ei, lăsând nemișcate lucrurile din jur. Când se ondula, culorile curcubeului prindeau a juca de-a lungul ei, asemenea petelor de ulei pe apă.

- Nu poartă nici un fel de bijuterie, observă Sophie, remarcând apoi că unghiile sale scurte erau colorate fiecare într-o altă nuanță.

- Nu pare să aibă nici măcar o zi în plus peste zece mii de ani, bombăni Scatty.

- Fii politicoasă, da? îi reaminti Flamel.

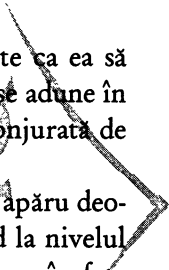
- Cine-i? întrebă iar Sophie, holbându-se literalmente la femeia din fața lor.

Deși arăta a om, era ceva *deosebit* în înfățișarea ei, ceva nepământean, cu siguranță. Și asta se vedea din felul în care stătea absolut nemișcată și din înclinarea semeață, oarecum arogantă, a capului.

- Ea, spuse Nicholas Flamel, cu o nuanță de bucurie copilărească în glas, este Străbuna numită Hekate.

Îi pronunță numele rar, aproape silabisind, Hee-ka-tee.

- Zeița cu Trei Capete, adăugă Scatty cu amărăciune.

CAPITOLUL PAISPREZECE

- Rămâneți în mașină, îi îndemnă Flamel, deschizând portiera și pășind afară, pe iarba tăiată scurt.

Scatty își încrucieșă brațele și aruncă o privire furioasă prin parbrizul crăpat.

- Eu n-am nimic împotriva.

Flamel ignoră împunsătura și trânti portiera înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Inspirând profund, încercă să se adune în timp ce se îndrepta către femeia înaltă și elegantă, înconjurată de trunchiurile desfrunzite ale arborilor de sequoia.

Tufișurile foșniră și unul dintre enormii Torc Allta apăru deodată în fața Alchimistului, cu capul său masiv ajungând la nivelul pieptului bărbatului. Flamel se opri și făcu o plecăciune în fața acelei creaturi, salutându-l într-un limbaj necunoscut omului. Pe neașteptate, porcii apărură de peste tot, vreo zece, cu ochii strălucitori și inteligenți, având păr roșcat și aspru pe spate și pe umeri, strălucind în lumina după-amiezii, cu firișoare lungi de salivă curgându-le între colții straniu inscripționați. Flamel avu grijă să se încline în fața fiecăruia.

- Nu credeam că mai există în America vreun reprezentant al clanului Torc Allta, spuse el, fără a se adresa vreunuia anume, revenind la exprimarea în limba engleză.

Hekate zâmbi, cu o mișcare abia perceptibilă a buzelor.

- Vai, Nicholas, tu ar trebui să știi cel mai bine dintre toți că, atunci când vom dispărea cu toții, când Seminția Străbunilor nu va mai fi, când va fi dispărut de pe pământ și ultimul picior de om, atunci clanul Allta va pretinde stăpânirea asupra planetei. Amintește-ți că Pământul a aparținut inițial speciilor de oameni-fiare.

Hekate vorbise cu o voce gravă, aproape masculină, impregnată cu un accent care amintea de siflantele grecești și de consoanele lichide ale Persiei.

Nicholas mai făcu o plecăciune.

- Din câte am înțeles, clanurile din Europa sunt puternice, mai ales Torc Madra, și am auzit că în India au apărut iar reprezentanții clanului Torc Tiogar și două clanuri noi Torc Leon în Africa. Toate, mulțumită ție.

Hekate schiță un zâmbet ce-i dezveli dinții mici și drepti.

- Clanurile îmi acordă încă venerația cuvenită unei zeițe. Asta pentru că fac și eu ce pot pentru ele.

Vântul lin și nevăzut îi învolbură rochia, ondulându-i-o pe lângă trup, făcând-o să prindă nuanțe verzui și aurii.

- Dar nu cred că ai bătut atâta drum ca să ne conversăm pe tema odraslelor mele.

- Nu, nu de asta am venit.

Flamel aruncă o privire înapoi, către SUV-ul ponosit și lovit. Josh și Sophie se uitau insistent la el, cu ochii măriți de uimire, în timp ce fața lui Scatty de-abia se zărea în spate. Își ținea ochii închiși, prefăcându-se că doarme. Flamel știa prea bine că Războinica n-avea nevoie de somn.

- Vreau să-ți mulțumesc pentru Vântul-Fantomă pe care l-ai trimis în ajutorul nostru.

Acum venise rândul lui Hekate să facă o plecăciune. Întinse mâna dreaptă și desfăcu palma, arătând un celular micuț, strâns bine în pumn.

- Iată niște instrumente foarte utile. Îmi amintesc de vremea când ne încredințam mesajele vântului sau dresam păsări-mesager. Îmi pare că a fost ieri, adăugă ea. Mă bucur că șiretlicul a dat roade. Din păcate, ți-ai dat în vileag destinația finală față de Morrigan și

Dee. Ei știi cine a trimis Vântul-Fantomă și sunt sigură că au înțeles că am o enclavă aici. Știu asta. Și-mi pare rău că ți i-am adus pe cap.

Hekate strânse din umeri, cu o mișcare ușoară care-i puse un curcubeu de lumină pe rochie.

- Lui Dee îi este frică de mine. Va face scandal și va lua atitudine, mă va amenința, va încerca probabil și vreo câteva vrăji și incantații ne semnificative, dar nu va acționa împotriva mea. Nu de unul singur... nici măcar cu ajutorul lui Morrigan. Va avea nevoie de măcar încă doi dintre Străbunii Întunecați pentru a mi se împotrivi... și nici atunci nu va fi sigur de succesul lui.

- Dar e semeț. Iar acum mai are și *Codexul*.

- Dar nu tot, după cum mi-ai spus la telefon.

- Nu, nu în întregime.

Nicholas Flamel scoase cele două foi de sub tricou și înaintă pentru a i le da lui Hekate. Dar femeia făcu iute un pas înapoi, ridicând mâna pentru a-și proteja ochii, de pe buze ieșindu-i un sunet asemenea clipocitului apei în clocot. Într-o clipă porcii se strânseseră de jur împrejurul lui Flamel, înghesuindu-l, cu râturile deschise, cu colții imenși îndreptați amenințător spre el.

Sophie inspiră adânc, dând să țipe, Josh scoase și el un strigăt, iar Scathach sări din mașină, puse o săgeată în arc și o îndreptă spre Hekate.

- Spune-le să se retragă! strigă ea.

Porcii nu-i aruncară nici măcar o privire.

Hekate se întoarse intenționat cu spatele la Flamel, își încrucișă brațele și-i aruncă lui Scathach o privire peste umăr; aceasta încordă imediat arcul.

- Crezi că asta mă poate răni? spuse zeița râzând.

- Săgeata a fost înmuiată în sângele unui titan, o avertiză Scathach cu o voce șoptită, sunetul pierzându-se în aer. Al unuia dintre părinții tăi, dacă-mi amintesc bine. Și e unul dintre puținele mijloace prin care ți se poate veni de hac, din câte știi.

Gemenii văzură cum, preț de o clipă, ochii zeiței se oțeliră, asemenea unor oglinzi de aur ce reflectau scena din fața ei.

- Ascunde foile alea, îi ordonă Hekate Alchimistului.

Flamel le băgă imediat înapoi sub tricou. Femeia mai în vârstă rosti câteva cuvinte și creaturile se retraseră de lângă Alchimist, intrând din nou în tufișuri, unde se făcură nevăzute, deși toți erau conștienți că rămăseseră prin apropiere. Hekate se întoarse iar cu fața către Flamel.

- Nu ți-ar fi făcut rău decât dacă le porunceam eu.

- Sunt sigur, spuse Nicholas tremurând.

Se uită în jos, inspectându-și cizmele și blugii. Erau acoperiți cu bale și salivă albă de la Torc Allta, despre care știa sigur că vor lăsa pete.

- Să nu mai scoți *Codexul* – sau orice fragment din el – în fața mea... sau în prezența oricărei ființe aparținând Seminiței Străbunilor. Avem un soi de... aversiune față de el, adăugă ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

- Mie nu-mi face rău, zise Scathach, slăbindu-și arcul.

- Tu nu aparții Primei Generații a Seminiței Străbunilor, îi aminti lui Hekate. Ca și Morrigan, tu ești odrasla Generației Următoare. Dar eu eram de față când Avraam Magul a rostit primele incantații ale puterii înscrise în Carte. L-am văzut transpunând Incantația Lucrării celei Dintâi, cea mai veche, în paginile sale.

- Îmi pare rău, spuse Flamel repede, habar n-aveam.

- N-aveai de unde să știi.

Hekate zâmbi, dar fără urmă de veselie.

- Acea formulă magică străveche este atât de puternică încât congenerii mei nici măcar nu suportă să privească literele. Cei care au urmat Străbunilor inițiali, deși de același sânge cu noi – și aici arată spre Scathach – se pot uita în *Codex*, doar că nu-l pot atinge. Descendenții direcți din maimuță, oamenii, pot face acest lucru. A fost ultima năzdrăvănie, dacă vreți, a lui Avraam. S-a căsătorit cu una dintre fiicele oamenilor deoarece, cred eu, a vrut să se asigure că doar copiii săi vor putea lua Cartea în stăpânire.

- Noi suntem urmașii celor coborâți din maimuță, observă Josh, cu voce aproape șoptită.

- Oamenii... rasa umană, zise Sophie, apoi tăcu când Flamel reluă discuția.

- Din cauza asta, mi-a fost încredințată mie Cartea spre păstrare?

- Nu ești primul dintre oameni care... care a avut grijă de *Codex*, spuse Hekate cu grijă. În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată să fi fost concepută, izbucni ea, ape roșii și verzui jucându-i pe rochie. Întotdeauna am considerat că trebuie ruptă pagină cu pagină și aruncate în cel mai apropiat vulcan, cu Avraam cu tot.

- Și de ce nu a fost distrusă? se interesă Nicholas.

- Pentru că Avraam era înzestrat cu darul premoniției. Vedea toate erele care aveau să urmeze și a profetit că va veni o vreme când *Codexul* și toată înțelepciunea lui vor fi necesare.

Scatty se îndepărtă de SUV și i se alătură lui Flamel. Tot nu lăsase din mână arcul, care-i atârna pe lângă corp, și observă cum ochii gălbui ca untul ai lui Hekate se fixară asupra ei.

- *Cartea Profetului* a fost mereu încredințată unui paznic, îi explică ea lui Flamel. Unii au rămas în istorie ca mari eroi mitologici, în timp ce alții, ca tine, sunt mai puțin cunoscuți, iar alții au fost înghițiți de anonim.

- Și dacă eu, ca om, am fost ales să am grijă de prețiosul vostru *Codex* pentru că ai voștri nu pot nici măcar să-l privească, darămite să-l atingă, înseamnă că trebuie să mai existe cineva, tot un om, destinat să-l găsească, spuse Flamel. Dee, adică.

Hekate dădu din cap a încuviințare.

- Un dușman periculos, doctorul John Dee.

Flamel aprobă la rândul său. Simțea paginile reci, uscate, pe piele, pe sub tricou. Deși avea asupra lui *Codexul* de mai bine de cinci sute de ani, era conștient că de-abia ajunsese să descifreze câteva senzuri de suprafață ale secretelor sale. Încă nu știa exact ce vechime avea. Era mereu nevoit să împingă cât mai departe în trecut data conceperii cărții. Când îi căzuse prima dată în mână, în secolul al XIV-lea, îi dăduse vreo cinci sute de ani. Mai târziu, când începuse să cerceteze problema, crezuse că e vorba despre vreo opt sute de ani, apoi de o mie, apoi de două mii. Cu un secol în urmă, în lumina noilor descoperiri efectuate la piramidele din Egipt, recalculase vârsta

cărții la impresionanta vechime de cinci mii de ani. Și acum, iat-o pe Hekate, ea însăși de vreo zece mii de ani și mai bine, declarând că fusese de față când Avraam Magul crease *Codexul*. Dar dacă Străbunii – zeii vechilor mitologii și legende – nu puteau nici să privească, nici să atingă *Codexul*, atunci cine fusese acest Avraam, creatorul lui? Aparținuse Seminției Străbunilor, fuses om sau altceva, poate unul dintre reprezentanții străvechilor seminții mitice care populau fața pământului în zilele acelea de demult?

– De ce-ai venit? întrebă Hekate. Știu că ți-a fost luat *Codexul*, dar nu te pot ajuta să-l recuperezi.

– Am venit la tine din alt motiv, explică Flamel, depărtându-se de mașină și coborând vocea, obligând-o pe Hekate să se aplece pentru a auzi ce spunea. Când m-a atacat Dee, furând Cartea și răpindu-mi soția, doi oameni ne-au venit în ajutor. Un tânăr și sora lui. Gemeni, adăugă el după o scurtă pauză.

– Gemeni? repetă ea, cu vocea la fel de plată și de inexpressivă pe cât îi era și chipul.

– Gemeni: uită-te la ei și spune-mi ce vezi.

Privirea zeiței se îndreptă în direcția mașinii.

– Un băiat și o fată, îmbrăcați în tricouri și blugi, adică în „uniforma“ consacrată a vârstei. Asta-i tot ce văd.

– Uită-te mai cu atenție, îi ceru Flamel. Și amintește-ți profetia, adăugă el.

– Cunosc profetia. Nu-i nevoie să-mi predai tu propria mea istorie!

Ochii lui Hekate scânteiară și-și schimbară culoarea o clipă, devenind negri și înfricoșători.

– Oameni? Imposibil.

Trecând pe lângă Flamel, intră în mașină și se uită îndeaproape la cei doi copii, studiindu-i pe rând.

Gemenii observară concomitent că pupilele îi erau alungite și înguste, ca ale unei pisici, și că îndărătul liniei subțiri a buzelor, dinții îi erau ascuțiți ca un vârf de ac.

– Argint și aur, șopti Hekate brusc, aruncându-i o privire Alchimistului, schimbându-și accentul și atingându-și buzele cu limba sa mică și alungită. Se întoarse către gemeni. Ieșiți din mașină!

Cei doi se uitară la Flamel și, când acesta le făcu un semn din cap, coborâră. Sophie dădu ocol mașinii pentru a ajunge lângă frate-său.

Hekate se îndreptă mai întâi către fată, care șovăi înainte de a-i întinde mâna. Zeița îi apucă palma stângă în mâna sa dreaptă și o întoarse, apoi ceru să vadă și mâna băiatului. Acesta i-o întinse fără ezitare, încercând să pară cât mai detașat, ca și cum a atinge o zeiță de vreo zece mii de ani și mai mult era ceva ce făcea în fiecare zi. Se gândi în sine sa că femeia avea pielea neobișnuit de aspră și de uscată.

Hekate rosti un singur cuvânt într-o limbă cu mult anterioară apariției pe Pământ a celei mai vechi civilizații umane.

– Portocale, șopti Josh, mirosind la rândul, apoi simțind gustul fructului.

– Nu, e înghețată, spuse Sophie, înghețată de vanilie.

Se întoarse să-și privească fratele – și văzu că acesta o privea cu ochii cât cepele de uimire. O aură argintie apăru de jur împrejurul fetei. Ca un fel de o a doua piele, subțire, care se ondula pe suprafața corpului, pulsând de viață. Când clipi, ochii îi deveniră aidoma suprafeței unor oglinzi.

Strălucirea care-l înconjură pe Josh avea o nuanță aurie, emanând căldură. Aceasta se concentrase îndeosebi în jurul capului și al mâinilor, pulsând în ritmul inimii. Irișii ochilor arătau asemenea monedelor de aur.

Dar, cu toate că gemenii vedeau aurele care le învăluiseră trupurile, nu se simțeau deloc altfel. Pătrunzătoare erau doar mirosurile – de portocale și de înghețată de vanilie.

Fără o vorbă, Hekate se îndepărtă rapid de gemeni, drept pentru care strălucirea din jurul lor dispăru. Venind înapoi lângă Flamel, îl luă de braț și porni cu el pe cărare, departe de urechile gemenilor și ale lui Scatty.

– Ai idee ce ni s-a întâmplat? o întrebă Sophie pe Războinică.

Vocea îi tremura și încă mai simțea în gură gustul de înghețată de vanilie și mirosul plutind în aer.

– Zeița v-a verificat aurele, spuse Scathach.

– Asta era strălucirea aceea aurie din jurul lui Josh? întrebă Sophie, privindu-și fratele.

– A ta era de argint, adăugă imediat Josh.

Scathach luă o piatră lunguiață de pe jos și o aruncă în tufișuri. Acolo atinse ceva solid, care fojgăi imediat în ierburi.

– Majoritatea aurelor sunt un amestec de culori. Foarte puțini oameni au aurele formate dintr-o singură culoare pură.

– Ca ale noastre? Întrebă Sophie.

– Da, ca ale voastre, aprobă Scatty solemn. Ultima persoană care știu să fi avut aura de culoarea argintului pur este Ioana d'Arc.

– Și despre cea de aur ce știi? se interesă Josh.

– E și mai rară, spuse Scatty. Ultima persoană despre care-mi amintesc s-o fi avut a fost... Se încruntă, într-un vădit efort de cercetare a memoriei. Regele-copil Tutankamon.

– De asta a fost îngropat cu atât de mult aur alături?

– E unul dintre motive, confirmă Scatty.

– Doar nu vrei să spui că l-ai cunoscut personal pe regele Tut, o tachină Josh.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, preciză Scatty, deși pot să spun că am instruit-o pe draga de Ioana d'Arc și că am luptat alături de ea la Orléans. I-am spus să nu se ducă la Paris, adăugă ea foarte încet, cu o umbră de durere în ochi.

– Aura mea este mai rar întâlnită decât a voastră, zise Josh, tachi-nându-și voit sora, pentru a-i risipi starea de tristețe. Se uită apoi la Fecioara Războinică. Dar ce anume înseamnă să ai aura pură, dintr-o singură culoare? Ce presupune asta?

Când Scathach se întoarse către el, chipul îi era lipsit de expresie.

– Asta înseamnă că ești înzestrat cu puteri excepționale. Toți magicienii și vrăjitorii de excepție din trecut, conducătorii, artiștii de geniu au avut aure pure sau dintr-o singură culoare.

Gemenii se priviră, cu un sentiment subit de nesiguranță. Totul părea cam ciudat, iar chipul lipsit de expresie a lui Scathach îi umplu de spaimă. Sophie făcu ochii mari.

– Tocmai mi-am amintit că atât Ioana d'Arc, cât și Tutankamon au murit de tineri.

– De foarte tineri, suspină Josh, amintindu-și de lecțiile de istorie de la școală. Amândoi au murit la nouăsprezece ani.

- Da, așa-i, încuviință Scathach, răsucindu-se pe călcâie să vadă ce făceau Nicholas Flamel și Zeița cu Trei Capete.

- Oameni, mârâi Hekate. Oameni cu aură de argint și de aur. Părea uimită și supărată deopotrivă.

- S-a mai auzit de cazuri din astea, spuse Flamel calm.

- Crezi că nu știu, sau cum?

Se aflau pe marginea unui pârâu învolburat care curgea printre copaci, vărsându-se într-un lac octogonal, plin de nuferi albi. Pești uriași, roșii și albi, înotau în apa extrem de limpede.

- Niciodată n-am întâlnit ambele aure în același timp, mai ales în cazul unor gemeni. Copiii ăștia sunt înzestrați cu puteri incredibile, încă neexplorate, se grăbi Flamel să adauge. E nevoie să-ți amintesc de *Codex*? „Cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți“, cum sună chiar prima dintre profețiile lui Avraam.

- Cunosc profeția, tună Hekate, cu rochia brăzdată acum de dungii roșii și negre. Eram acolo când nebunului ăluia bătrân i s-a năzărit s-o facă.

Flamel era cât pe-acți să pună o întrebare, dar se abținu.

- Și nu s-a înșelat niciodată, murmură Hekate. A știut că Danu Talis se va scufunda în valuri și că lumea noastră va apune.

- Dar a prezis și că va renaște. Când vor sosi „cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți“ și când soarele și luna se vor întâlni.

Hekate își înclină capul și arată în direcția celor doi cu ochii ei cu pupilele îngustate.

- Aurul și argintul, soarele și luna. Se întoarse iar spre Flamel. Crezi că ei sunt într-adevăr temeiul profeției?

- Da, răspunse el simplu. Chiar cred. Trebuie să cred.

- De ce?

- Pentru că, odată ce-am pierdut *Codexul*, Dee poate încerca să-i readucă la putere pe Străbunii Întunecați. Dacă gemenii sunt cei despre care vorbește profeția, atunci, cu instruirea de rigoare, aş putea spera în ajutorul lor pentru a împiedica asta... și pentru a-mi recupera nevasta.

- Și dacă te înșeli? îl întrebă Hekate.

Alchimistul

- Atunci am rămas fără iubirea vieții mele, iar lumea asta și toți oamenii ei sunt definitiv pierduți. Dar dacă e să ne păstrăm speranța, atunci am nevoie de ajutorul tău.

Hekate suspină.

- A trecut mult timp, atât de mult, de când n-am mai avut un ucenic. Se răsuci s-o privească pe Scathach. Și nici cu ea lucrurile n-au ieșit prea bine.

- Acum e altfel. Acum o să lucrezi cu talent în stare brută, pură, cu forțe neexplorate. Și nici nu avem așa de mult timp. Flamel inspiră profund și continuă în străvechea limbă de pe Danu Talis, insula scufundată. Fiică a Persiei și a Asteriei, zeiță a magiei și a incantațiilor, îți cer să aduci la viață puterile magice ale gemenilor.

- Și ce se-ntâmplă dacă fac asta? vru să știe Hekate.

- Atunci eu o să-i învăț despre cele cinci elemente magice. Împreună, vom recupera *Codexul* și o vom salva pe soția mea.

Zeița cu Trei Capete râse cu amărăciune și îngrijorare.

- Ai grijă, Nicholas Flamel, Alchimistule, să nu creezi ceva care să ne distrugă pe toți.

- Mă ajuți sau nu?

- Trebuie să mă mai gândesc. O să-ți dau răspunsul mai târziu.

În interiorul mașinii aflate de cealaltă parte a luminișului, Sophie și Josh deveniră conștienți de faptul că cei doi îl priveau cu insistență. Amândoi începură să tremure din toate încheieturile.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

- Ceva nu-i deloc în regulă cu casa asta.

Sophie intră în camera fratelui ei, cu mobilul foarte costisitor la ureche.

- N-am semnal deloc, oriunde aş suna. Se mişca de jur împrejurul camerei, privind ecranul, dar bara de semnal nu urca deloc.

Josh se uită inexpresiv la soră-sa.

- În neregulă cu casa? repetă el ingenuu. Apoi adăugă foarte încet: Sophie, suntem în interiorul unui copac! Aş zice că asta nu-i ceva normal, nu-i așa?

După ce terminase de vorbit cu Flamel, Hekate se întorsese și dispăruse în pădure, fără să le adreseze nici măcar o vorbă, și rămăsese în seama lui Nicholas să-i găzduiască în casa zeiței. După ce ieșiseră din mașină, îi condusesse pe o cărare îngustă și șerpuită care o tăia de-a dreptul prin vegetația pitică de tufişuri și arbuști. Copiii fuseseră atât de captivați de flora ciudată – flori uriașe, viu colorate, care se întorceau după mișcările lor, plante agățătoare care se târau și se ondulau ca șerpii pe urmele pașilor celor trei, ierburi care dispăruseră din era Oligocenului –, încât nu observaseră când poteca dăduse într-un luminiș, scoțându-i în fața casei lui Hekate. Chiar și când priviseră în sus, le trebuiseră vreo câteva minute ca să-și dea seama despre ce era vorba.

Exact în fața lor, în mijlocul unui platou care cobora ușor în pantă, presărat cu straturi mari de flori multicolore, se afla un copac.

Avea înălțimea și circumferința unui zgârie-nori. Crengile și frunzele din vârf erau încununate de mănunchiuri de nori albi, iar rădăcinile care ieșeau din pământ asemenea unor degete încârligiate erau înalte cât o mașină. Copacul însuși era noduros și răsucit, cu scoarța crestată și gravată cu linii și semne. Plante agățătoare lungi, asemenea unor tuburi uriașe, se încolăceau în jurul copacului și atârnavă de crengi.

- Casa lui Hekate, le explică Flamel. Sunteți singurii oameni care au văzut-o în ultimii două mii de ani. Chiar și eu doar am citit despre ea.

Scatty zâmbi când văzu expresia întipărită pe fețele gemenilor. Îl înghionti pe Josh.

- Unde anume vă așteptați să trăiaască? Într-o rulotă?

- Nu eram... adică nu știam... nu credeam, se bâlbâi Josh.

Priveliștea era incredibilă și, din puținul pe care-l studiase la biologie, știa că nici o ființă sau plantă vie nu putea crește până la dimensiuni atât de impunătoare. Nici un lucru *natural*, se corectă singur.

Lui Sophie i se păru că arborele arăta ca o femeie în vârstă, marcată de trecerea timpului. Îi era foarte ușor lui Flamel să vorbească despre trecutul îndepărtat și despre o războinică de două mii de ani sau o zeiță de vreo zece mii de ani: pentru ei, numerele astea nu însemnau mai nimic. Vederea copacului era însă altceva. Și ea, și frate-său mai văzuseră în scurta lor viață copaci foarte bătrâni. Părinții îi duseseră să vadă pădurea de conifere veche de trei mii de ani și petrecuseră o săptămână alături de tatăl lor, cu cortul în Munții Albi din nordul Californiei, unde el studia Arborele Matusalemic care, având aproape cinci mii de ani, era considerat cea mai veche ființă vie de pe planetă. Acolo, în fața copacului, un pin noduros și răsucit, le fusese ușor să-i accepte vechimea. Dar acum, văzând copacul-cămin al lui Hekate, Sophie n-avu nici o îndoială că era incredibil de vechi, cu mii de ani mai bătrân decât Arborele Matusalemic.

Merseră pe o cărare acoperită cu pietre netede care ducea la copac. Apropiindu-se mai bine de el, li se întări și mai mult convingerea

că semăna cu un zgârie-nori: erau sute de ferestre tăiate în scoarță, cu luminițe licărind în încăperile din spatele geamurilor. Însă, când ajunseră la intrarea principală, își dădură seama cum arăta cu adevărat arborele. Ușile duble fin lustruite erau înalte de cel puțin șase metri, dar se deschiseră totuși la simpla atingere a degetelor lui Flamel. Gemenii se pomeniră în interiorul unui foaiier rotund, imens.

Și se opriră.

În interior, copacul era gol. Chiar de la intrare, de unde se aflau, se puteau uita direct în sus, la norii grațioși care se adunau în interiorul arborelui. O scară ușor curbată se înălța pe toată lungimea trunchiului și la fiecare câteva trepte treceau pe lângă o ușă prin care se revărsau raze de lumină. Nenumărate cascade mici țâșneau din pereți și se vărsau undeva departe pe podea, acolo unde apa se aduna într-o piscină rotundă uriașă care ocupa cea mai mare parte a foaiierului. Pereții interiori erau netezi și fără ornamente, cu excepția nodurilor și a nervurilor lemnoase răsucite care străpungeau scoarța. Josh se gândi că semănau cu niște vene uriașe.

Și locul era complet părăsit.

Nu se vedea nimeni trecând, nimic – uman sau nu – nu cobora treptele acelea nenumărate, nici o făptură cu aripi nu tăia aerul umed cu zborul său.

– Bine ați venit în Yggdrasil¹, spuse Flamel, făcând un pas îndărăt pentru ca ei să intre. Bine ați venit în Copacul Lumii.

Josh își scoase mobilul. Nu era nimic pe ecran.

– Și ați observat, întrebă el, că nu-i nici o priză pe aici?

– Trebuie să fie, declară Sophie hotărâtă. Se învârti de jur împrejurul patului și se lăsă în genunchi. În spatele patului găsești întotdeauna prize.

Dar nu erau.

Gemenii stăteau în mijlocul camerei lui Josh, căreia îi dădeau ocol cu privirea. Încăperea arăta ca imaginea în oglindă a celei în

¹ Yggdrasil – în mitologia nordică este arborele gigantic al lumii, care face legătura între cele nouă lumi. Trunchiul copacului este axa universului, care străpunge centrul lumii oamenilor. Cele trei rădăcini ale sale străbat fiecare câte un tărâm: Helheim, Muspelheim și Niflheim. (n.tr.)

care fusese găzduită soră-sa. Toate obiectele din jur erau făcute din lemn gălbui, de culoarea mierii, de la podeaua lăcuită până la pereții bine șlefuiți. Ferestrele nu aveau geamuri de sticlă, iar ușa, un dreptunghi de lemn subțire cât o napolitană, arăta și se simțea la atingere ca și cum ar fi fost făcută din scoarță de copac subțire ca hârtia. Singura piesă de mobilier din cameră era patul, format dintr-un schelet deloc înalt de lemn, acoperit cu blănuri. Un covor gros din blană acoperea podeaua. Era împodobit cu un desen complicat de pete pe care gemenii nu le puteau atribui nici unui animal cunoscut.

Un alt copac se înălța chiar din mijlocul podelei.

Înalt, subțire, maiestuos, copacul cu coaja roșie își avea rădăcinile înfipte în podeaua de lemn. Până undeva aproape de tavan nu se vedea nici o ramură ieșind din copac, dar pe urmă crengile ajungeau să formeze o adevărată boltă care masca acoperișul. Într-o parte, frunzele erau de un verde-închis, exotic, pentru ca în partea cealaltă să fie albe ca cenușa. Din când în când, unele cădeau legănându-se pe podea, acoperind-o cu un covor moale, ca de blană.

– Unde suntem? întrebă Sophie în cele din urmă, fără să-și dea seama că-și rostise propriul gând cu voce tare.

– California? îi răspunse Josh încet, tot întrebător, dar pe un ton care sugera foarte clar că nu era nici el convins de ceea ce spunea.

– După toate prin câte am trecut azi? îi reaminti Sophie. Nu prea cred. Suntem în *interiorul* unui copac. Unul destul de mare să adăpostească tot campusul Universității din San Francisco, unul atât de bătrân că, în comparație cu el, Arborele Matusalemic pare că de-abia a fost plantat. Și să nu-mi spui că nu-i decât o clădire făcută să arate ca un copac. Tot ce-i aici e din materiale naturale. Fata inspiră adânc și privi în jur. Crezi că mai are încă viață în el?

Josh tăgădui.

– N-are cum. Tot trunchiul îi este scobit în interior. O fi fost viu cândva, dar acum nu-i decât o carapace uriașă.

Sophie nu părea așa sigură.

- Gândește-te, Josh, că în camera asta nu-i nici un element modern sau artificial, nici material plastic. Nici metale sau hârtie. Totul pare să fi fost lucrat manual. Nu vezi nici măcar o veioză sau o lanternă.

- Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama ce-i cu vasele acelea cu ulei, zise Josh, fără a-i mărturisi soră-sii că fusese cât pe ce să bea din ceea ce crezuse că ar fi vreun suc de fructe dulce-înmiresmat, când zărise fitilul care plutea la suprafață.

- Camera mea e identică cu a ta, continuă Sophie. Își ridică din nou telefonul. Nu avem semnal și uite, arată ea cu degetul, *vezi* efectiv cum se descarcă bateria.

Josh își apropie capul de al soră-sii, șuvițele lor blonde atingându-se, și se uită atent la ecranul dreptunghiular. Indicatorul bateriei din partea dreaptă a ecranului arăta o scădere bruscă, linie cu linie.

- Crezi că de asta nu-mi merge nici mie iPod-ul? Întrebă el, scoțându-l din buzunarul de la spate. Dimineață era complet încărcat. Și laptopul mi-a murit.

Își îndreaptă rapid privirea spre ceas, ridicându-și brațul ca să vadă și soră-sa. Ecranul ceasului digital cu aspect plat, milităros, pe care-l purta era gol.

Sophie se uită și ea la al ei.

- Al meu funcționează încă, exclamă ea surprinsă. Pentru că e întors, își dădu singură o explicație plauzibilă.

- Deci, există ceva care absoarbe energia electrică, murmură băiatul. Poate niște unde energetice din aer? se întrebă el, deși nu auzise încă de nici un dispozitiv care să descarce bateriile.

- Locul asta-i așa, spuse Scatty, apărând în pragul ușii.

Își schimbase hainele, înlocuindu-le cu pantaloni de camuflaj, verde cu maro, cu bocanci înalți și un tricou fără mâneci, tot de camuflaj, care-i scotea în relief brațele musculoase. De picior avea legată o sabie scurtă, iar pe umărul stâng avea un arc, cu o tolă de săgeți ce i se ițea deasupra capului. Sophie observă că pe umărul drept avea tatuat un desen celtic în spirală; fata își dorea de mult un tatuaj, dar știa sigur că maică-sa nu i-ar fi dat voie să-și facă.

- Ați trecut din lumea oamenilor în Tărâmul Umbrelor, adăugă Războinica. Acesta există parțial în lumea voastră, parțial în alte dimensiuni de timp și de spațiu.

Scatty rămăsese în picioare lângă ușă.

- Nu vrei să intri? o invită Sophie.

- Așteptam să mă poștești, îi răspunse Războinica, cu un zâmbet neașteptat de timid.

- Să te poftesc eu? se miră Sophie, întorcându-se spre frate-său.

- Trebuie să-mi ceri să intru, preciză Scatty, altfel nu pot trece pragul.

- Ca vampirii, constată Josh, simțind deodată cum i se pune un nod în gât.

După tot ce i se întâmplase astăzi, era gata să creadă și-n existența vampirilor, deși tare n-ar fi avut chef să întâlnească vreunul. Se întoarse spre soră-sa, explicându-i:

- Singurul mod în care un vampir poate intra în casă este să-l inviți. Apoi e treaba lui să-ți sugă sângele...

Se răsuci să se uite la Scatty, cu ochii măriți de spaimă.

- Doar nu ești...

- Nu-mi place termenul, protestă Scatty.

- Scathach, te rog să intri, i se adresă Sophie, înainte ca frate-său să se mai poată opune.

Războinica păși lin peste prag și intră în cameră.

- OK, sunt ceea ce tu numești un vampir.

- Vai! șopti Sophie.

Josh încercă s-o apere, trecând în fața ei, dar fata îl dădu la o parte. Chiar dacă ținea foarte mult la el, uneori devenea enervant de protector.

- Te sfătuiesc să nu dai crezare celor citite sau auzite despre vampiri, continuă Scatty, învârtindu-se prin cameră, uitându-se pe fereastră în grădina luxuriantă.

Un fluture alb-gălbui enorm trecu prin dreptul ferestrei. Era de dimensiunea unei farfurii, și specia sa nu mai exista pe Pământ din Jurassic.

– Hekate a creat și întreține locul acesta printr-un apel măiestrit la forțele magice, explică ea. Dar magia, ca multe altele, se supune și ea unor legi naturale. Are nevoie de energie și o ia de oriunde o găsește, chiar și din bateriile obiectelor voastre „de jucărie“. Dacă nu dispune de nici o altă sursă, magia își ia resursele chiar din fluidul vital al magicianului care a generat-o. Așa se face că el se simte slăbit după fiecare folosire a forțelor supranaturale.

– Vrei să spui că în acest Tărâm al Umbrelor nu funcționează nici un dispozitiv electric? se miră Sophie cu voce tare, apoi dădu din cap a mirare. Dar Hekate are mobil, am văzut-o când i-l arăta lui Flamel adineauri. De ce nu i se descarcă și ei bateria?

– Hekate este neînchipt de puternică, ceea ce o face imună la efectele secundare ale magiei pe care o creează. Bănuiesc că poartă mobilul la ea, astfel că nu se descarcă, sau că-l încredințează unui slujitor, în lumea reală. Mulți dintre membrii Seminției Străbunilor au slujitori de origine umană.

– Asemenea lui Flamel și lui Dee? întrebă Sophie.

– Nicholas nu este în slujba vreunui Străbun, preciză Scatty încet, Cartea este stăpânul lui. Însă în ceea ce-l privește pe Dee... ei bine, nimeni nu știe exact pe cine sau ce slujește. Îi privi țintă peste umăr. Voi înșivă o să vă simțiți obosiți în aproximativ o oră, cu febră musculară, poate chiar și c-o ușoară durere de cap. Țta-i câmpul magic ce vă alimentează auzele. Să nu vă faceți griji, în orice caz: auzele voastre personale sunt deosebit de puternice. Beți doar multe lichide.

Scatty trecu de la o fereastră la alta, scrutând atentă împrejurimile.

– Știu că sunt acolo, dar nu pot să-i văd, spuse brusc.

– Cine? se miră Sophie.

– Torc Allta, creaturile acelea.

– Țștia chiar sunt oameni-porci? Adică ființe umane care au devenit porci? întrebă Sophie.

Țși dădea și ea seama că frate-său nu mai scosese o vorbă de când Scatty pășise în cameră. Se holba doar la Războinică, cu ochii larg deschiși, cu buzele strânse până se preschimbaseră într-o linie subțire. Fata cunoștea foarte bine expresia aceea: era speriat, iar ea era

convinsă că acum revedea cu ochii minții scenele cu vampiri din toate cărțile citite și toate filmele vizionate.

- Nu, nu tocmai, zise Scatty. Știu că Nicholas v-a povestit că, înainte ca oamenii să stăpânească Pământul, planeta aceasta era locuită de alte ființe, de alte rase. Dar, chiar și printre Străbuni, clanul torcilor era deosebit. Puteau trece de la forma de fiară la cea umană și invers.

Scatty să așeză pe marginea patului, întinzându-și picioarele.

- Când au apărut cei dintâi oameni, torcii i-au învățat cum să lucreze în lemn și în piatră și cum să facă focul. Oamenii i-au venerat ca pe niște zeități - cum vă explicați că unele dintre cele mai străvechi divinități aveau chip de animale? Gândiți-vă la picturile din peșteri înfățișând ființe care nu sunt nici animale, nici oameni, ci undeva la mijloc. Cred că ați văzut statuetele zeităților egiptene Sobek, Bastet și Anubis: trupuri de om cu cap de animal. Gândiți-vă la dansurile ritualice în care oamenii își asumă roluri animaliere: toate acestea sunt doar amintiri despre timpul în care clanurile torcilor trăiau alături de oameni.

- Teriantropi, spuse Sophie absentă.

Scatty se uită la ea nedumerită.

- Reprezentări apărute prin combinarea formelor umane cu cele animale, îi explică Josh. Ți-am spus că ai noștri sunt arheologi, adăugă el. Apoi aruncă o privire rapidă în direcția femeii roșcate. Bei sânge? o întrebă pe nepusă măsură.

- Josh! șopti soră-sa.

- Nu, nu beau sânge, îl liniști Scathach. Nu acum. N-am băut niciodată.

- Dar un vampir...

Furioasă, Scatty se răsuci pe călcâie și din doi pași ajunse în fața lui Josh. Nu era la fel de înaltă ca el, dar în clipa aceea părea imensă.

- Sunt multe feluri de vampiri, multe clanuri, așa cum se întâmplă și cu oamenii-fiare. Unii din rasa mea sunt însetați de sânge, e drept.

- Dar nu-i și cazul tău, o completă Sophie repede, înainte ca frate-său să înceapă iar cu întrebările lui penibile.

- Nu, clanul meu e diferit. Reprezentantii lui se... ei bine, noi ne hrănim... din alte surse, continuă Scatty cu un zâmbet ironic. Și arareori simțim nevoia de hrană, adăugă ea. Se întoarse cu spatel. Toate cu câte țî s-a împuiat capul, toate miturile și legendele lumii voastre au un sâmbure de adevăr în ele, firește. Astăzi ați fost martorii unor miracole. În zilele care vor veni, veți vedea mai mult de atât.

- Ce vrei să spui prin „zilele care vor veni“? o întrerupse Josh pe un ton alarmat. Doar noi mergem acasă, nu?

Dar chiar în momentul în care dădu glas întrebării, intui răspunsul.

- Poate, răspuse Fecioara Războinică, dar nu plecați astăzi și cu siguranță nici mâine.

Sophie îl luă pe Josh de braț, cu intenția vădită de a-l face să nu mai pună și alte întrebări.

- Ce spuneai despre legende și mituri? se interesă ea.

Undeva departe în casă un clopoțel răsună înalt și cristalin. Sunetul se propagă în aerul liniștit.

Scathach îl ignoră.

- Vreau să vă băgați în cap că tot ceea ce știți - sau credeți că știți - despre lumea mitică și legendară nu este nici fals, dar nici adevărat. Fiecare legendă conține o fărâmă de adevăr. Bănuiesc că multe dintre cunoștințele voastre sunt din filme și de la televizor. Xena și Dracula sunt în mare parte responsabili de ele. Minotaurii nu sunt malefici, meduza Gorgona nu i-a prefăcut în stane de piatră pe toți muritorii, nu toți vampirii beau sânge, clanurile de oameni-fiare sunt o rasă străveche și mândră.

Lui Josh îi veni să izbucnească în râs; era încă uluit de revelația că Scathach este și ea un vampir.

- Mai rămâne să ne spui că există fantome.

Chipul Războinicăi își păstră aerul serios.

- Josh, ai pătruns pe Tărâmul Umbrelor, în lumea fantomelor. Vă cer amândurora să vă lăsați călăuziți de instincte de aici înainte: uitați ceea ce știți - sau credeți că știți - despre ființele și speciile cu care o să vă întâlniți. Urmați vocea inimii. Nu aveți încredere în nimeni. Cu excepția voastră, firește, adăugă ea.

Alchimistul

- Totuși, în tine și în Nicholas putem avea încredere, nu? spuse Sophie.

Clopoțelul sună din nou, lung și ascuțit, străpungând aerul.

- V-am spus să nu aveți încredere în nimeni, repetă Scathach și gemenii înțelesesă că evitase să le dea un răspuns. Războinica se îndreptă spre ușă. Cred că suntem așteptați la cină.

- Putem măcar să mâncăm ce ni s-a pregătit? întrebă Josh.

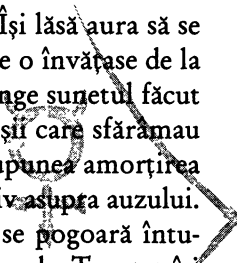
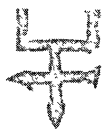
- Depinde, spuse Scatty sec.

- Depinde de ce? insistă el pe un ton alarmat.

- De ce ni se dă, firește. Nici eu nu mănânc dacă ni s-a pregătit carne.

- De ce nu? fu rândul lui Sophie să întrebe, gândindu-se în sinea ei că poate era vorba de cine știe ce creatură străveche.

- Sunt vegetariană, spuse Scatty.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Perenelle Flamel se așază într-un colț din camera minusculă, fără ferestre și-și strânse genunchii la piept, apoi își petrecu brațele în jurul picioarelor. Își sprijini bărbia de genunchi. Auzea glasuri – glasuri supărate, furioase.

Perry se concentrează asupra sunetului în sine. Își lăsă aura să se dilate puțin în timp ce rostea o mică vrajă pe care o învățase de la un șaman inuit. Șamanul o folosea pentru a distinge sunetul făcut de peștii plutind pe sub calotele glaciare și de urșii care sfărâmau sub picioare gheața la mari depărtări. Vraja presupunea amortirea tuturor celorlalte simțuri, concentrându-se exclusiv asupra auzului. Perry văzu cum culorile din jur dispar și cum se pogoară întunericul peste toate până se simți asemenea unui orb. Treptat își pierdu și simțul mirosului, simțind furnicături în degetele de la mâini și de la picioare, pe urmă simțul pipăitului se atenuă până la dispariția sa completă. Își dădu seama că, de-ar fi avut ceva în gură, n-ar fi fost în stare să-i deosebească gustul. Doar auzul îi rămăsese treaz, numai că i se ascuțise, devenind hipersensibil. Auzi fâșăitul făcut de mersul gândacilor pe perete, ronțăitul în lemn al unui șoarece undeva în spate, simți cum o colonie de termite își croia drum prin podele venind de departe. Auzi și două voci, înalte și ascuțite, de parcă ar fi fost înregistrate pe benzi radio zgâriate, și care se propagau de la mare distanță. Perry își înclină capul, încercând să capteze sunetul. Auzi șuierul vântului, foșnetul

hainelor, croncănitul ascuțit al păsărilor. Putea spune cu precizie că vocile pe care le distingeau veneau de undeva de pe acoperiș. Ele se amplificară, susurând și clocotind, apoi se limpeziră brusc: erau vocile lui Dee și Morrigan, iar Perry desluși clar teama din vocea omulețului cenușiu și furia conținută în strigătele ascuțite ale Zeiței-Corb.

- Zgrițuroaica trebuie să plătească! E musai!

- Este una dintre Străbuni. Nu poate fi atinsă de unii ca mine sau ca tine, spuse Dee, încercând zadarnic s-o tempereze pe Morrigan.

- Nimeni nu este de neatins. S-a băgat unde nu-i fierbea oala. Păsările mele aproape puseseră stăpânire pe mașină când și-a trimis ea blestematul ei de Vânt-Fantomă.

- Flamel, războinica Scathach și cei doi oameni au dispărut, răsună vocea lui Dee, și Perry jubilă, concentrându-se din răspuțeri, încercând să prindă fiecare cuvânt.

Era încântată să afle că Nicholas apelase la ajutorul lui Scathach: era un aliat de nădejde.

- S-au făcut nevăzuți de parcă ar fi dispărut de pe fața pământului.

- Păi chiar au dispărut de pe fața pământului, idiotule, tună Morrigan. I-a luat babornița cu ea, în Tărâmul Umbrelor, legendarul ținut al nemaipomenitei Hekate.

Perry făcu o mișcare involuntară din cap. Firește. Unde altundeva să se fi dus Nicholas? Intrarea pe teritoriul fantomatic al zeiței din Mill Valley era foarte aproape de San Francisco, și dacă Străbuna nu era prietenă la cataramă cu de-alde Flamel, cu siguranță că nu-i înghițea nici pe Dee sau pe Morrigan.

- Trebuie să-i urmărim, declară Morrigan impasibilă.

- E cu neputință, zise Dee pe un ton rezonabil. N-am nici abilitățile, nici puterea de a pătrunde pe teritoriul ei. Făcu o pauză, după care continuă. Nici tu. Ea aparține Primei Generații de Străbuni, tu ești din Generația Următoare.

- Da, că doar n-o fi ea singurul Străbun de pe Coasta de Vest.

În vocea lui Morrigan se ghici o undă de triumf.

- Ce vrei să spui?

Teama strecură în glasul lui Dee un rest din accentul său englezesc original.

– Știu unde doarme Bastet.

Perenelle Flamel se rezemă de zidul rece și-și reveni în simțiri. Mai întâi senzațiile – cu ace și junghiuri în degetele de la mâini și de la picioare –, apoi mirosul și, la urmă, vederea. Clipind des, așteptând ca petele de culoare care-i jucau prin fața ochilor să se risipească, Perry încercă să pună cap la cap cele auzite.

Consecințele erau inimaginabile. Morrigan voia să trezească creatura aceea numită Bastet și să atace apoi Tărâmul Umbrelor, pentru a recupera foile smulse din *Codex*.

Perry tresări. N-o văzuse niciodată pe Bastet – și nici nu știa s-o fi zărit cineva în ultimii trei sute de ani și să fi rămas în viață pentru a povesti și altora –, dar o cunoștea din auzite. Una dintre cele mai temute fapte ale Seminției Străbunilor, Bastet fusese venerată în Egipt încă din zorii umanității. Avea corpul unei tinere neînchipt de frumoase și capul unei pisici, iar Perry nu avea nici cea mai vagă idee care erau forțele supranaturale peste care era stăpână.

Evenimentele se derulaseră extrem de rapid. Se puneau la cale ceva foarte important. Cu mulți ani înainte, când Perry și Nicholas descoperiseră secretul Vieții Veșnice, cei doi înțeleseseră că existențele lor pământeste neobișnuit de lungi le permiteau să vadă lumea dintr-o perspectivă radical diferită. Încetaseră să-și mai facă planuri pe câteva zile sau săptămâni; își făceau doar proiecte pe termen lung, pe câteva zeci de ani. Perry ajunsese să înțeleagă că Străbunii, ale căror existențe erau infinit mai lungi, puteau face planuri care să se întindă pe durata a câteva secole. Și asta însemna adesea că evenimentele se derulau intenționat cu o nemaipomenită încetineală.

Dar acum Morrigan era prin preajmă. Ultima dată când pusese piciorul în lumea oamenilor, fusese zărită în tranșeele întunecate și noroioase din La Somme; înainte de asta, bântuise pe câmpurile de luptă îmbibate de sânge în timpul Războiului Civil american. Zeița-Corb se încesase aproape mortal; spectrul doamnei cu coasa

planase deasupra capului ei. Ea se număra printre Străbunii care considerau că oamenii fuseseră lăsați pe pământ doar pentru a-i sluji.

Nicholas și gemenii erau în siguranță pe Tărâmul Umbrelor, sub protecția lui Hekate, dar pentru cât timp? Bastet aparținea și ea Primei Generații de Străbuni. Puterile ei erau pesemne măcar la fel de impresionante ca ale lui Hekate. Dar dacă Zeița-Pisică și Zeița-Corb, secondate de doctorul Dee, cu magia sa alchimică, o atacau, le-ar fi putut ea face față? Perry chiar n-avea răspuns la întrebarea asta.

Și ce se va întâmpla cu Nicholas, Scathach și gemenii?

Perenelle simți cum i se umplu ochii de lacrimi, dar clipi ca să le risipească. Peste trei luni, pe 28 septembrie, Nicholas va împlini șase sute șaptezeci și șapte de ani. Era capabil să-și poarte singur de grijă, deși îndemânările lui practice în ale vrăjitoriei erau destul de limitate și uneori putea fi incredibil de uituc. Nu mai departe de vara trecută, uitase cu totul limba engleză și o dăduse din nou pe franceza lui arhaică. Îi trebuise aproape o lună să-l deprindă din nou cu engleza modernă. Înainte de asta trecuse printr-o perioadă când semna toate cecurile cu caractere grecești și aramaice. Buzele lui Perenelle se arcuiră într-un zâmbet. Bărbatul ei vorbea fluent vreo șaisprezece limbi și mai „rupea“ încă vreo zece. Putea să scrie și să citească în douăzeci și două dintre ele – deși în vremurile de acum nu prea mai avea ocazia să practice scrierea lineară B, cuneiformele sau hieroglifile.

Se întrebă ce-o fi făcând el acum. O căuta pe ea, fără doar și poate, dar avea și grijă de gemeni și supraveghea îndeaproape și foile smulse din *Codex*. Simțea nevoia să-i trimită un mesaj, voia să-l asigure că este teafără și să-l avertizeze asupra pericolelor care-i pândeau pe toți.

Unul dintre primele daruri pe care tânăra cunoscută sub numele de Perenelle Delamere și le descoperise încă de mică era capacitatea de a vorbi cu spiritele celor dispăruți. Până la aniversarea vârstei de șaptesprezece ani nu-și dăduse seama că nu era chiar la îndemâna tuturor să perceapă imaginile în alb și negru pe care ea le vedea

zilnic. În ajunul zilei respective, îi murise bunica ei dragă, Mamom. Perenelle privise cum corpul veștejit și lipsit de viață era ridicat de pe patul unde zăcuse în ultimii zece ani și pus în coșciug. Fetița de atunci se alăturase procesiunii funerare pentru a traversa cătunul Quimper, intrând pe porțile cimitirului care dădea spre mare. Privise cum sicriul mic, cioplit în lemn, era coborât în pământ, apoi se întorsese acasă.

Și acolo văzuse că Mamom stătea în capul oaselor pe pat, cu ochii strălucindu-i la fel de răutăcios. Singura diferență era că Perenelle nu izbutea să-i distingă foarte clar contururile trupului. Lipsa orice pată de culoare – totul era în alb și negru –, iar imaginea bătrânei pâlpâia când mai vizibil, când mai palid.

În momentul acela Perenelle își dăduse seama că poate să vadă fantome. Mai mult, când Mamom se întorsese spre ea și-i zâmbise, știuse cu certitudine că și ele o vedeau.

Șezând în celula aceea fără geamuri, Perenelle își întinse picioarele și-și lipi ambele palme de pardoseala rece din beton. Pe parcursul anilor își dezvoltase o serie de strategii de apărare împotriva intruziunilor nedorite ale morților. Dacă învățase ceva despre defuncți – mai ales despre cei care-și dăduseră duhul la bătrânețe –, era faptul că aceștia erau extrem de băgăcioși, apărând exact în momentele cele mai nepotrivite. Morții se dădeau în vânt după camerele de baie, îndeosebi – locații perfecte, de altfel, pentru ei: liniște, pace și o mulțime de suprafețe reflectorizante. Perenelle își aminti că, odată pe când se spăla pe dinți, fantoma unui președinte american se proiectase în oglindă exact sub ochii ei. Fusese cât pe ce să înghită periuța de dinți, și mai multe nu.

Perenelle înțelesese destul de repede că morții nu puteau percepe anumite culori – albastru, verde și unele nuanțe de galben –, astfel că amplifică deliberat proporția acestor culori la nivelul aurei personale, creându-și cu grijă un scut care s-o facă invizibilă în Tărâmul Umbrelor, unde se adunau majoritatea spiritelor celor decedați.

Deschizând larg ochii, femeia se concentrează asupra aurei sale. Cea naturală era de un alb strălucitor ca gheața, care acționa ca semnal

luminos pentru morți, adunându-i în jurul ei. Dar, deasupra acestui înveliș, asemenea straturilor de vopsele, ea crease aure secundare, de un albastru strălucitor, de un verde smarald sau de un galben palid. Acum Perenelle înlătură culorile una câte una – mai întâi pe cea galbenă, apoi pe cea verde, apoi stratul protector final de albastru.

Fantomele nu întârziară să apară, atrase de aura ei de un alb strălucitor ca de gheață asemenea fluturilor de noapte roind în jurul flăcării. Pe lângă ea începură să prindă contur bărbați, femei, copii, îmbrăcați cu tot felul de veșminte care stăteau mărturie pentru toate epocile. Perenelle își plimbă privirea peste umbrele în mișcare, fără a ști exact ce caută. Alungă femeile și fetele cu fuste înfoiate după moda secolului al XVIII-lea sau bărbații purtând cizme lungi și bandulieră din secolul al XIX-lea, concentrându-se asupra fantomelor îmbrăcate după moda secolului al XX-lea. În cele din urmă, alege un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă modernă a trupelor de pază și protecție. Dând cu blândețe la o parte celelalte umbre, îl chemă pe bărbatul respectiv mai aproape.

Perenelle înțelesese că oamenii, mai ales cei din societatea modernă, sofisticată, erau înspăimântați de fantome. Dar ea personal se convinsese că nu exista nici un motiv de spaimă: o stafie nu era nimic altceva decât un rest din aura unei persoane care-și păstra și după moarte atașamentul pentru un anumit loc.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

Fantoma avea o voce gravă, cu un ușor accent de pe Coasta de Est: Boston, cel mai probabil. Cu o statură înaltă și dreaptă, ca a unui soldat de modă veche, fantoma arăta ca de vreo șaiszeci de ani, deși putea să aibă și mai mult de atât.

– Îmi poți spune unde mă aflu? întrebă Perenelle.

– Sunteți la subsolul sediului companiei Enoch Enterprises, chiar la vest de Telegraph Hill. Vizavi se află Coit Tower, adăugă el mândru.

– Îmi pari foarte sigur pe tine.

- Așa se și cuvine. Am lucrat aici treizeci de ani. Bine, normal că aici n-a fost de la început Enoch Entreprises. Dar locurile de felul ăsta au întotdeauna nevoie de pază. Sub supravegherea mea nu s-a produs nici măcar o spargere, o informă el.

- Țsta chiar că-i un motiv de laudă, domnule...

- Păi da. Fantoma se opri, iar contururile sale prinseră a licări puternic. Miller. Țsta mi-a fost numele. Jefferson Miller. A trecut cam mulțisor de când nu m-a mai întreat nimeni de el. Cu ce vă pot ajuta? se interesă el.

- Ei bine, deja mi-ai fost de mare ajutor. Cel puțin, știu că sunt încă în San Francisco.

Fantoma continua s-o privească.

- Păi unde vă așteptați să fiți?

- Mi-era teamă să nu fi fost scoasă din oraș, mai ales că mi se păruse că adormisem, îi explică ea.

- Sunteți ținută prizonieră, doamnă?

- Da.

Jefferson Miller se apropie.

- Ei, păi asta nu-i corect.

Urmă o pauză mai lungă, în răstimpul căreia imaginea îi pâl-pâi iarăși.

- Dar mă tem că nu vă pot ajuta - știți, eu nu sunt decât o fantomă.

Perenelle dădu din cap.

- Știu asta. Zâmbi. Nu eram sigură că știi și tu.

Perenelle cunoștea faptul că unul dintre motivele pentru care fantomele se legau de un anumit loc era că ele pur și simplu nu-și dădeau seama că erau doar spirite ale celor deja morți.

Fostul ofițer de pază slobozi un hohot de râs.

- Am încercat să plec... dar ceva mă ține legat de locurile astea. Poate că am petrecut prea mult timp aici pe când eram în viață.

Perenelle dădu iar din cap.

- Te pot ajuta să pleci, dacă și tu vrei asta. Pot face lucrul ăsta pentru tine.

Alchimistul

Jefferson Miller încuviință.

– Cred că mi-ar plăcea foarte mult să se întâmple asta. Soția mea, Ethel, a murit cu zece ani înaintea mea. Uneori am impresia că-i aud vocea strigându-mă din Tărâmul Umbrelor.

– Încearcă să te cheme acasă, explică Perenelle. Te pot ajuta să desfaci mrejele care te mai țin legat de acest spațiu.

– Și eu cu ce vă pot ajuta în schimb?

Perenelle zâmbi.

– Ei bine, ar fi ceva... Poate că tu ești cel căruia pot să-i încredințez un mesaj adresat soțului meu.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Sophie și Josh o urmară pe Scatty prin casa zeiței. Peste tot era câte ceva care să le amintească de faptul că se aflau în interiorul unui copac: absolut totul, podelele, zidurile și tavanul, erau din lemn și, din loc în loc, muguri și mănunchiuri de frunze împodobeau pereții, ca și cum lemnul ar mai fi avut încă viață.

Cu mâna sprijinindu-se pe umărul fratelui ei, Sophie se uită atentă de jur împrejur. Casa părea formată dintr-o serie de încăperi circulare care dădeau, aproape imperceptibil, din una în alta. Le privi în treacăt când trecură pe lângă ele; majoritatea camerelor erau goale și cele mai multe aveau copaci înalți cu scoarță roșie crescând chiar în mijloc. O singură cameră, aflată mai la o parte și mai mare decât celelalte, avea chiar în centru o piscină mare. Nuferi albi, uimitor de mari, pluteau în mijlocul bazinului, dându-i înfățișarea unui ochi imens, care privește fix, fără să clipească. O altă cameră era plină în întregime cu țevi tubulare, făcute din lemn, care atârnavă de crengile copacului roșcat din mijloc și în care sufla vântul. Fiecare set de tuburi era de mărime și formă diferită, unele erau împodobite și sculptate cu simboluri, altele rămăseseră neornamentate. Tuburile atârnavă tăcute, nemișcate, până când Sophie își aruncă privirea în cameră, moment în care începură să răsună încet și melodios, la unison. Sophie zgâlțâi umărul lui Josh,

încercând să-i atragă atenția, dar el se holba drept înaintea, cu fruntea încrețită de gânduri.

– Unde-s restul? Întrebă el în cele din urmă.

– Păi e numai Hekate, îi spuse Scathach. Cei din Seminția Străbunilor sunt ființe solitare.

– Au mai rămas mulți în viață? se întrebă Sophie cu voce tare.

Scathach se opri lângă o ușă deschisă și se întoarse să privească peste umăr.

– Mai mulți decât vă imaginați. Cei mai mulți dintre ei nu vor să aibă nimic de-a face cu oamenii, drept pentru care ies din Tărâmul Umbrelor extrem de rar. Alții, asemenea Străbunilor Întunecați, vor să readucă la viață timpurile străvechi și lucrează cu trepăduși ca Dee pentru ca asta să fie cândva cu putință.

– Și tu ce crezi despre asta? o iscodi Josh. Și tu vrei să te întorci la vremurile de altădată?

– Niciodată n-am considerat că au fost chiar atât de mărețe, zise ea, apoi continuă: mai ales în ceea ce-i privește pe oameni.

Îl găsiră pe Nicholas Flamel afară, pe o punte, de pe o creangă a copacului. Crescută orizontal din trunchiul copacului, creanga avea cel puțin jumătate de metru în diametru și cobora, ajungând pe pământ lângă un lac în formă de semilună. Mergând de-a lungul crengii, Sophie privi în jos și fu uimită să vadă că sub plantele verzi, care se ondulau și se răsuceau în apă, chipuri înguste de oameni se uitau în sus, cu gurile și cu ochii larg deschiși. Pe punte, în jurul unei mese rotunde, erau aranjate cinci scaune cu spătar înalt, iar pe masă se aflau vase din lemn măiestrit lucrate și cești și cupe din lemn, frumos meșteșugite. Pâine caldă, tăiată în felii groase, și bucăți mari de brânză erau așezate pe platouri, alături de două boluri uriașe cu fructe – mere, portocale și cireșe enorme, toate în centrul mesei. Alchimistul curăța cu grijă coaja unui măr verde ca smaraldul cu un obiect triunghiular din piatră neagră, ce semăna cu vârful unei săgeți. Sophie remarcă faptul că aranjase cojile verzi în forme ce aduceau a litere.

Scatty se așază pe scaunul de lângă Flamel.

- Hekate nu ni se alătură? întrebă ea, luând o coajă de măr și începând s-o ronțăie.

- Cred că se schimbă pentru cină, răspunse Flamel, tăind o altă bucată de coajă pentru a o înlocui pe cea la care mesteca acum Scatty. Privi către gemeni. Vă rog să luați loc. Ni se va alătura și gazda în câteva minute și atunci vom începe să ne înfruptăm. Bănuiesc că sunteți epuizați, adăugă el.

- Da, chiar sunt obosită, îl aprobă Sophie.

Devenise conștientă de asta cu puțin timp înainte, iar acum abia dacă-și mai putea ține ochii deschiși. Era și puțin înspăimântată, știind că starea de sfârșeală se datora și magiei locului, care le consuma energia.

- Când ne putem întoarce acasă? întrebă Josh, prea mândru ca să recunoască faptul că era mort de oboseală.

Până și oasele îl dureau insuportabil. Se simțea de parcă ar fi fost răcit.

Nicholas Flamel tăie o felie subțire de măr pe care începu s-o mestece.

- Mă tem că n-o să aveți cum să vă întoarceți prea curând.

- De ce nu? izbucni Josh.

Flamel oftă. Lăsă jos vârful de săgeată din piatră și bucata de măr și își lipi palmele de masă.

- În momentul ăsta, nici Dee, nici Morrigan nu știu unde sunteți. Și doar datorită acestui lucru voi și familia voastră mai sunteți încă teferi.

- Familia noastră? se cutremură Sophie.

Gândul că mama sau tatăl ei ar putea fi în pericol o făcu să se simtă jalnic, iar Josh, ale cărui buze se albiră, fu la fel de stupefiat.

- Răzbunarea lui Dee va fi cruntă, le explică Flamel. Apără un secret vechi de mii de ani și nu se va mulțumi să vă omoare doar pe voi. Toate persoanele pe care le știți sau cu care ați intrat în contact vor avea un accident. Mă hazardez să presupun că până și cafe-neaua lui Bernice va arde până-n temelii... doar pentru simplul

fapt că tu ai lucrat odată acolo. S-ar putea chiar ca Bernice să moară în incendiu.

- Dar ea n-are nimic de-a face cu asta, protestă Sophie îngrozită.

- Da, dar lui Dee îi scapă aspectul ăsta. Și nici că i-ar păsa, de altminteri. A cooperat prea mult timp cu Străbunii Întunecați, iar acum îi privește pe oamenii la fel ca aceștia: ceva mai mult decât niște animale.

- Dar n-o să spunem nimănui ce-am văzut... încep Josh, și nici n-o să ne creadă nimeni, nu-ți face griji...

Cuvintele i se opriră în gât.

- Și dacă noi n-o să spunem nimănui, asta înseamnă că nimeni nu are de unde să afle, adăugă Sophie. N-o să mai vorbim de asta în viața noastră. Și nici Dee n-o să ne dea de urmă.

Dar, imediat ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama că erau în zadar. Și ea, și Josh erau acum prizonierii cunoașterii secretului *Codexului*, asemenea lui Josh și lui Perenelle.

- O să vă găsească, spuse Flamel calm. Îi aruncă o privire Fecioarei Războinice. Cât timp crezi că îi trebuie lui Dee sau unuia dintre spionii lui Morrigan să-i găsească?

- Nu cine știe ce, răspunse ea, ronțăind mai departe coaja de măr. Poate câteva ore. Șobolanii sau păsările o să vă ia urma, iar Dee o să vă înhațe.

- Odată ce ai fost atins de magie, ești cu totul alt om. Flamel își vântură mâna dreaptă prin fața ochilor, lăsând în aer o dâră palidă de fum verde. Lăsați o urmă.

Suflă spre fumul verde, iar acesta dispăru, încolăcindu-se.

- Vrei să spui că putem fi detectați după miros? se miră Josh.

Flamel dădu din cap.

- Chiar așa, miroșiți a magie sălbatică. I-ați simțit mireasma mai devreme, când v-a atins Hekate. Ce-ați mirosit atunci?

- Portocale, spuse Josh.

- Înghețată de vanilie, replică Sophie.

- Și mai devreme încă, în timpul confruntării mele cu Dee, ce mirosuri ați simțit?

- De mentă și de ouă clocite, rosti Josh prompt.

- Fiecare magician are propriul său miros, un fel de amprentă magică. Trebuie să învățați să vă ascultați simțurile pe care oamenii le folosesc doar într-o foarte mică măsură. Vederea le este slabă, de ascultat nu prea ascultă, mirosurile nu-i interesează și cred că pot avea experiența senzațiilor doar prin piele. Dar de vorbit, vai, ce mai vorbesc! Iată de ce nu apelează aproape deloc la celelalte simțuri. Când o fi să reveniți în lumea voastră, veți fi în stare să recunoașteți oamenii care lasă în urmă o ușoară undă de energie magică.

Tăie o bucată de măr și-i făcu vânt în gură.

- Veți putea distinge un miros aparte, îi veți simți până și gustul sau îl veți vedea ca pe o licărire în jurul trupului.

- Cât va dura această acuitate a simțurilor? se interesă fata, curioasă. Se întinse și luă o cireașă. Era de mărimea unei roșii mici.

- Va dispărea în cele din urmă?

Flamel tăgădui.

- Nu se va pierde niciodată. Dimpotrivă, va deveni mai puternică. Trebuie să pricepeți că de azi înainte nimic nu va mai fi la fel pentru nici unul dintre voi.

Josh mușcă dintr-un măr cu o satisfacție sadică. Zeama începu să i se scurgă pe bărbie.

- Cuvintele tale sună ca o amenințare, spuse el rânjind, ștergându-se la gură cu mâneca hainei.

Flamel era pe punctul de a răspunde, dar își ridică privirea și sări iute în picioare. Scatty se ridică și ea încet, în tăcere. Sophie o urmă imediat, dar Josh continuă să stea jos până-l apucă Sophie de umăr și-l trase în sus. Apoi fata se întoarse s-o vadă pe Zeița cu Trei Capete.

Dar nici vorbă de Hekate.

Femeia pe care o văzuse mai devreme era înaltă și elegantă, poate de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt, cu pielea neagră fină și fără riduri. Ori aceasta era bătrână, mult mai bătrână. Semăna totuși cu Hekate, și Sophie se gândi că trebuie să fie mama sau bunica ei. Deși înaltă, era adusă de spate și înconjură creanga sprijinindu-se

Într-un baston negru sculptat, cel puțin la fel de înalt ca Sophie. Fața îi era brăzdată de riduri, ochii înfundați în orbite, strălucind cu irizări galbene, neobișnuite. Era cu totul cheală și Sophie observă imediat tatuajele de pe craniu, cu un model șerpuit, foarte complicat. Deși purta o rochie asemănătoare cu cea a lui Hekate de adineauri, țesătura cu irizări metalice se unduia în nuanțe de roșu și negru la fiecare mișcare.

Sophie clipi, își miji ochii și clipi din nou. Distingea umbra palidă a aurei ce înconjura corpul acesteia, ca și cum din ea ar fi emanat o ceață albă, ușoară. Când se mișca, lăsa în spate fuioare de ceață.

Fără să remarce prezența nimănui, bătrâna se așeză pe scaunul aflat chiar în fața lui Nicholas Flamel. Doar după ce luă ea loc, Nicholas Flamel și Scathach se așezară și ei, urmați de gemeni, care se uitau când la Nicholas, când la necunoscuta aceea în vârstă, întrebând parcă din priviri cine era și ce se petrecea acolo.

Femeia luă o cupă de pe masă, dar nu bău. Se deslușiră mișcări în trunchiul copacului, în spatele ei, își făcură apariția trei tineri înalți și musculoși, aducând tăvi încărcate cu mâncare, pe care le așezară în mijlocul mesei, după care se retraseră în tăcere. Bărbații aceștia semănau așa de mult între ei că trebuie să fi fost rude, dar gemenilor le reținu atenția mai ales fizionomia: ceva nu era în regulă cu muchiile oaselor craniene. Frunțile se terminau într-un soi de creastă deasupra ochilor, nasurile le erau scurte și turtite, pomeții proeminenți, iar bărbiile ascuțite. Buzele subțiri lăsau la vedere un șir de dinți galbeni. Bărbații umblau cu pieptul și cu picioarele goale, purtând doar niște kilturi din piele, pe care fuseseră aplicate niște bucăți dreptunghiulare de metal. Iar pieptul, capul și picioarele le erau acoperite cu un păr aspru și roșcat.

Sophie își dădu seama că se holba la ei și-și întoarse privirea în altă parte. Arătau ca o specie de umanoizi primitivi, dar ea cunoștea diferențele dintre omul de Neanderthal și cel de Cro-Magnon, iar tatăl lor avea mulaje ale unor cranii de Australopithecus, de om din Beijing și de maimuțe uriașe, care-i serveau ca obiect de studiu. Dar bărbații din fața lor nu făceau parte din speciile respective.

Apoi observă că cei de aici aveau ochii albaștri, luminoși și incredibil de inteligenți.

– Sunt Torc Allta, spuse ea, apoi îngheță de uimire văzând toate chipurile întoarse spre ea. Nu-și dăduse seama că gândise cu voce tare.

Josh, care cerceta suspicios o bucată de pește din farfurie, pe care o pescuise dintr-un castron mare cu de toate, aruncă o privire în direcția celor patru tineri întorși cu spatele.

– Știam asta, zise el.

Soră-sa îi dădu un ghiont pe sub masă.

– Ba nu știai, șopti ea. Erai prea ocupat cu mâncarea.

– Mi-e foame, răspunse el, apoi se aplecă spre soră-sa. I-au dat de gol părul roșcat și nasurile turtite, murmură el. Credeam c-ai înțeles și tu ce sunt.

– Nu se cade să spuneți asta în prezența lor, îi întrerupse Flamel încet. Și e la fel de nepotrivit să judecați după aparențe și să comentați ceea ce vedeți. În timpul și-n locul acesta funcționează standarde și criterii cu totul diferite. Aici, cuvintele chiar pot ucide.

– Sau să teucidă, adăugă Scathach. Își umpluse farfuria cu tot felul de legume, dintre care gemenii recunoșteau doar câteva. Dădu din cap, arătând în direcția copacului. Dar da, aveți dreptate, sunt Torc Allta cu chip omenesc. Cei mai de temut războinici ai tuturor timpurilor, probabil.

– Vă vor însoți și proteja cât timp veți locui aici, interveni dintr-odată bătrâna, cu o voce surprinzător de impunătoare pentru un trup atât de fragil.

Flamel se înclină în direcția ei.

– Prezența lor ne onorează.

– N-are de ce, îl repezi femeia. Nu vă vor însoți doar ca să vă asigure protecție, ci mai ales ca să se asigure că veți pleca de aici.

Își răsfiră pe masă degetele lungi, ceea ce-o făcu pe Sophie să observe că avea unghiile lăcuite fiecare cu altă nuanță. Ciudat, remarcase același model și la Hekate, mai devreme.

- Nu puteți rămâne aici, le zise bătrâna pe nepusă masă. Trebuie să plecați.

Gemenii se uitară unul la altul: de ce era așa de dură?

Scathach deschise gura să spună ceva, dar Flamel se întinse și o apucă de braț.

- Asta era și intenția noastră, preciză el pașnic.

Lumina palidă a soarelui de după-amiază ce răzbătea printre copaci se reflecta pe chipul lui, făcând ca ochii deschiși la culoare să semene cu două oglinzi.

- Când Dee mi-a distrus magazinul și mi-a furat *Codexul*, mi-am dat seama că n-am unde să mă duc.

- Ar fi trebuit s-o iei spre sud, îl admonestă bătrâna, rochia ei arătând acum aproape neagră și cu fireturile roșii ca niște nervuri subțiri. Acolo ai fi fost mai bine primit. Cât despre mine, vreau să plecați de aici.

- Când am început să-mi dau seama că profeția este pe cale să se împlinească, am știut că trebuie să ajung la tine, continuă Flamel, ignorând voit cele spuse de ea.

Gemenii, care urmăreau îndeaproape discuția, sesizară cum aruncă o privire în direcția lor.

Bătrâna se întoarse să-i privească pe copii cu ochii ei de culoarea untului. Fața ei sfrijită se crispă într-un zâmbet răutăcios, care-i dezveli dinții mici și galbeni.

- M-am gândit la asta și sunt convinsă că profeția nu se referă la oameni - și, mai ales, nu la puii de om, adăugă ea cu un șuierat.

Disprețul din vocea ei o făcu pe Sophie să răbufnească.

- Te-aș ruga să nu vorbești despre noi ca și cum n-am fi de față, spuse ea.

- În plus, interveni Josh, fiica ta era cât pe-acți să ne ajute. Mai bine așteptăm să vedem ce zice și ea.

Femeia clipi înspre el, iar sprâncenele aproape invizibile i se adunară parcă într-un semn de întrebare.

- Fiica mea?

Sophie văzu cum ochii lui Scathach se măresc de uimire sau în semn de avertisment, dar Josh nu renunță.

- Da, femeia care ne-a întâmpinat după-amiază. Cea mai tânără - ți-e fiică, poate? sau nepoată? Ea chiar voia să ne ajute.

- N-am nici fiică, nici nepoată.

Rochia bătrânei licări în valuri de roșu și albastru. Deschise gura și a rosti câteva cuvinte de neînțeles. Măinile i se arcuiră ca niște gheare, iar aerul se umplu deodată de un miros ca de lămâie verde. În palme i se adunară nenumărate sfere mici de lumină verzuie.

Atunci Scathach trânti un pumnal cu două tăișuri exact în mijlocul mesei. Lemnul se frânse în două cu un zgomot ca de trăsnet, împrăștiind mii de așchii în aer, iar bolurile cu fructe căzură la pământ. Bătrâna se trase în spate, cu lumina verde curgându-i printre degete asemenea unui lichid. Alunecă pe creangă, după care intră în lemn.

Cei patru Torc Allta apărură imediat în spatele bătrânei, ținând în mâini săbii încovoiate ca niște coase, iar din tufișuri ieșiră alți trei care înconjurară creanga, pentru a le ține calea lui Flamel și lui Scatty.

Gemenii înlemniră de frică, fără să-și dea seama ce se întâmplă. Nicholas nici nu se mișcă din loc, tăind bucăți de măr pe care le mânca tacticos. Calmă, Scatty vârî pumnalul în teacă și-și încrucișă brațele. Îi spunea ceva bătrânei într-un ritm foarte precipitat. Sophie și Josh vedeau cum i se mișcau buzele, dar nu auzeau decât un sunet înfundat, asemenea bâzâitului unui țânțar.

Femeia în vârstă nu-i răspunse. Fața îi era împietrită ca o mască lipsită de expresie; se ridică, având intenția de a se retrage de la masă, înconjurată de gărzile ei de Torc Allta. De data aceasta nici Flamel, nici Scatty nu se mai ridicară în semn de respect.

În tăcerea lungă care urmă, Războinica începu să culeagă câteva dintre fructele și legumele risipite pe jos, le șterse de praf și le așeză în singurul vas de lemn rămas intact, după care începu să mănânce.

Josh deschise gura să reformuleze întrebarea la care ceruse și sora lui răspuns, dar aceasta se întinse pe sub masă și-l ciupi de braț,

făcându-l să tacă. Era conștientă că tocmai se petrecuse ceva extrem de periculos și că Josh era amestecat în asta.

– Cred că a mers bine, nu-i așa? întrebă Scatty după un timp.

Flamel își termină mărul și curăță vârful săgeții negre de o frunză.

– Depinde ce înțelegi prin cuvântul „bine“, spuse el.

Scathach ronțăia un morcov crud.

– Suntem încă în viață și tot pe Tărâmul Umbrelor, preciză ea. Putea fi și mai rău. Soarele stă să apună. După ce se va trezi mâine-dimineață, gazda noastră va fi cu totul alt om. Probabil că nici n-o să-și amintească ce s-a întâmplat aici.

– Ce i-ai spus? Niciodată nu mi-am putut însuși limba străveche.

– I-am reamintit de tradiționala lege a ospitalității și am asigurat-o că ceea ce i s-a părut ofensator nu a fost intenționat, că s-a datorat ignoranței, nefiind astfel o încălcare a tradițiilor, potrivit Legii Străvechi.

– Îi este frică... murmură Flamel, aruncând o privire în direcția trunchiului de copac uriaș. Gărzile Torc Allta mișcau în interiorul lui, în timp ce restul oamenilor-porci rămăsese afară, blocând intrarea.

– Întotdeauna i se face frică la căderea serii. E momentul care o face extrem de vulnerabilă, zise Scathach.

– Ar fi fost perfect dacă ne-ar fi spus și nouă cineva ce se petrece aici, o întrerupse Sophie.

Ura momentele în care adulții vorbeau între ei, ignorând complet prezența copiilor. Și asta se întâmpla acum.

Scathach zâmbi, ceea ce-i dezveli brusc dinții de vampiri care părură foarte lungi în gura ei.

– Fratele tău a reușit s-o insulte pe bătrână și risca să fie transformat într-un mâl verde pentru cutezanța lui.

Josh clătină din cap.

– Dar n-am spus nimic. Căută din priviri sprijin la soră-sa, în timp ce derula în minte firul conversației cu gazda lor. Singurul lucru a fost că i-au atras atenția că fata sau nepoata ei era gata să ne ajute.

Scathach râse încetișor.

- Nu există așa ceva, fată sau nepoată, cum zici tu. Femeia în puterea vârstei pe care ați văzut-o la amiază era Hekate. Bătrâna din seara aceasta este tot Hekate, iar dimineață veți da ochii cu o tânără care va fi aceeași Hekate.

- Zeița cu Trei Capete, le reaminti Flamel.

- Hekate este blestemată să îmbătrânească în funcție de fazele zilei. Fecioară dimineața, femeie în toată firea la prânz, bătrână seara. Vă dați seama cât e de sensibilă când vine vorba de vârsta ei.

Josh înghiți din greu.

- Habar n-am avut...

- N-aveai de unde, doar că ignoranța ta era cât pe ce să te omoare sau mai rău de atât.

- Dar ce-ai avut cu masa? Întrebă Sophie.

Se uită la rămășițele mesei rotunde: era despicată pe mijloc, unde-și înfipsese Scatty pumnulul. Lemnul de pe fiecare parte a tăieturii părea uscat și prăfos.

- Fier, spuse Scatty cu simplitate.

- Unul dintre surprinzătoarele efecte secundare ale metalelor artificiale, explică Flamel, constă în capacitatea acestora de a anihila chiar și cele mai teribile vrăji. Descoperirea fierului a marcat sfârșitul în această lume al Seminției Străbunilor. Apucă vârful de săgeată din piatră. De asta foloseam chestia pe care-o vedeți aici. Străbunii devin furioși în prezența fierului.

- Dar tu porți fier asupra ta, remarcă Sophie adresându-i-se lui Scatty.

- Eu aparțin Generației Următoare, nu sunt un Străbun autentic, precum Hekate. Eu suport vecinătatea metalelor.

Josh își umezi buzele uscate. Era încă sub impresia șocantă a flăcării verzi care bâzâise în mâna bătrânei.

- Când ai spus „transformat în mâl verde“ doar nu te-ai referit la...

Scathach dădu din cap.

Alchimistul

- Mâl verde și lipicios. Dezgustător, ce să zic. Și am înțeles că victima totuși mai rămâne lucidă ceva timp. Se uită spre Flamel. Nu-mi mai amintesc cine a fost ultimul care i-a ofensat pe Străbuni și a rămas în viață; tu știi cumva?

Flamel se ridică.

- Să sperăm că n-o să-și mai amintească nimic mâine-dimineață. Mergeți și vă odihniți, le spuse gemenilor. Mâine o s-avem o zi lungă.

- De ce? Întrebară gemenii într-un glas.

- Pentru că mâine sper s-o pot convinge pe Hekate să trezească în fiecare dintre voi potențialul magic. Dacă v-a mai rămas vreo șansă de supraviețuire în zilele următoare, va trebui să vă pregătesc pentru a face din voi magicieni.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Nicholas Flamel se uită după Sophie și Josh, care o urmară pe Scathach în interiorul copacului. Doar după ce se închise ușa în spațele lor, începu să se reflecte în ochii spălăciți ai Alchimistului îngrijorarea pe care o simțea. Fusesse cât se poate de clar: cât ai clipi din ochi, Hekate l-ar fi transformat pe Josh într-un lichid respingător. Nu era sigur dacă nu l-ar fi adus iar în formă umană dimineța, când și ea și-ar fi luat chip de fecioară. Era timpul să-i îndepărteze pe gemeni de ea, înainte ca ignoranța lor să le aducă și alte necazuri.

Flamel plecă de lângă masa răvășită și coborî pe creangă spre lac. Sări jos și apucă pe o cărare îngustă, nepietruită. În noroi erau o grămadă de urme: unele semănau cu copitele porcilor, altele trădau pașii unor prezențe umane, dar mai era și un al treilea fel, cel mai curios, care le combina pe primele două. Știa că era urmărit, că fiecare mișcare îi era spionată de creaturi pe care nu le vedea și bănuia că Torc Allta nu formau decât o parte a gărzilor aflate în subordinea lui Hekate. Aplecându-se pe marginea lacului, trase adânc aer în piept și își îngădui, în sfârșit, un moment de relaxare. Pe bună dreptate putea spune că fusese una dintre zilele cele mai pline de evenimente neprevăzute din destul de lungă viață și că era epuizat.

Chiar din momentul în care Dee pusese mâna pe *Codex*, o luase captivă pe nevastă-sa și mai apăruseră și gemenii, intuise imediat că una dintre profețiile despre care citise în *Codex* cu vreo cinci sute de ani înainte urma să se adevărească.

„Cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți.“

Codexul era plin de expresii criptice și de afirmații cu neputință de înțeles. Majoritatea se refereau la distrugerea patriei străvechi a Seminției Străbunilor, Danu Talis, dar erau și o serie de profeții care aveau de-a face cu reîntoarcerea Străbunilor Întunecați și cu distrugerea și subjugarea oamenilor.

„Va veni o vreme când Cartea va fi luată...”

Ei bine, asta se explica oarecum de la sine.

„... Și omul Reginei se va alia cu Corbul...”

Asta era clar o referire la doctorul John Dee. Cu secole în urmă fusese magicianul personal al reginei Elisabeta. Iar Corbul nu putea fi altcineva decât Zeița-Corb.

„... Atunci Străbunii se vor ivi din Umbre...”

Flamel știa că trecuseră secole de când Dee lucra cu Străbunii Întunecați la planul revenirii lor la putere. Auzise mai demult zvonuri cum că aceștia începuseră să iasă din Tărâmul Umbrelor pentru a lua pulsul existenței oamenilor de rând.

„... Și nemuritorii trebuie să-i antreneze pe muritori. Cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți.”

Nicholas Flamel era nemuritorul din profeția cu pricina. N-avea nici o îndoială în privința asta. Gemenii – „cei doi care sunt unul” trebuie că erau muritorii care trebuiau să fie antrenați. Dar nu reușea deloc să deslușească tâlcul celei de-a doua părți: „unul care este ca toți.”

Prin forța împrejurărilor, gemenii ajunseseră în grija sa, iar el era hotărât să vegheze să nu li se întâmple nici un rău, mai ales acum, când era pe deplin convins că cei doi urmau să joace un rol hotărâtor în viitoarea confruntare cu Străbunii Întunecați. Nicholas era conștient de riscul pe care și-l asumase în momentul în care-i adusese la Zeița cu Trei Capete – mai ales că nici Scathach nu lipsea din peisaj. Vrăjmășia de moarte dintre Războinică și Zeiță era mai veche decât civilizațiile înseși, în marea lor majoritate.

Hekate se număra printre Străbunii cei mai periculoși. Incredibil de puternică, una dintre multele ei înzestrări consta în deșeptarea forțelor supranaturale care sălășluiesc în orice ființă vie. Ca în cazul multor alți Străbuni, metabolismul ei era strâns legat de ciclul solar sau lunar. Îmbătrânea pe parcursul zilei pentru a

muri când apunea soarele, dar la răsărit reînvia sub chipul unei femei tinere. Acest destin neobișnuit îi influența nu neapărat în bine modul de a gândi, iar uneori, cum se întâmplase adineaori, Hekate cea bătrână uita promisiunile pe care apucase să le facă în ipostaza ei de femeie în floarea vârstei. Singura speranță a lui Flamel era că va reuși în zori să se înțeleagă cu Hekate cea tânără pentru a o convinge să deștepte puterile magice latente ale gemenilor.

Alchimistul era absolut convins că orice ființă umană era înzestrată cu acest dar latent al făptuirii supranaturale. Și era de ajuns ca acesta să fie adus la viață, pentru ca apoi să sporească în putere aproape de la sine. Uneori – foarte rar, e drept – copiii făceau dovada unor înzestrări extraordinare, precum telepatia, telechinezia sau o combinație a celor două. Diferența era că unii pricepeau ce se întâmplă și reușeau să-și țină în frâu forța în expansiune, în timp ce alții nu înțelegeau nicicând întru totul. Nedirijată, scăpată chiar de sub control, energia supranaturală se propaga în valuri din interiorul acestor copii, mișcând mobilele prin casă, trântind oamenii la pământ, lăsându-și „amprente” pe ziduri și pe tavan. Toate acestea erau adesea puse pe seama strigoilor. Flamel știa că, dacă Hekate va accepta să trezească puterile magice care sălășluiau adormite în gemeni, atunci va interveni el însuși, punând la bătaie cele învățate în peste șase sute de ani pentru a le spori acest dar. Nu numai că le-ar fi arătat un mod de a se proteja pe ei înșiși, dar ar fi avut și ocazia de a-i pregăti pentru tot ce avea să vină.

Ghemuit încă pe marginea bazinului, privi atent în apa verzuie. La suprafață înotau pești albi și roșii, în timp ce dedesubt se zăreau chipuri omenеști care se uitau în sus, cu ochii măriți și goi, cu gurile rânjind, cu șiruri de dinți ascuțiți ca un vârf de ac. Hotărî că era mai bine să nu-și mai înmoaie degetele în apă.

Toate cărțile străvechi de magie afirmau existența a patru elemente cu valențe supranaturale: Aerul și Apa, Pământul și Focul. Dar, în timpul cercetărilor sale de sute de ani, Flamel descoperise că mai exista, de fapt, și un al cincilea element, cu același rol. Era vorba despre bătrânul Timp, a cincea forță cosmică, magia care le întrecea pe toate în putere. Străbunii puteau supune primele patru elemente, dar al cincilea era bine ascuns în *Codex*... drept pentru care Dee și

aliații săi străvechi își doreau cu atâta disperare Cartea. Faptul de-a o avea le sporea simțitor șansele de a controla până și timpul.

Împreună cu Perenelle, Nicholas își petrecuse cea mai mare parte a îndelungatei sale vieți cercetând forțele elementare. Dacă Perry ajunsese maestră în însușirea și practicarea diferitelor tipuri de magie, el se concentrase asupra teoriilor și formulelor din *Codex*, întrucât acestea stăteau la baza studiului alchimiei, care era și ea o știință. Apelând la formulele respective, învățase cum să transforme metalul obișnuit în aur și cărbunele în diamant, ceea ce presupunea doar un sâmbure de magie. E adevărat, formula era extrem de complexă și era nevoie de luni întregi de pregătire, dar procesul în sine era nemaipomenit de simplu. Într-o zi era sărac lipit pământului, pentru ca următoarea să-l găsească bogat dincolo de orice închipuire. Urmând sfatul soției, înființase spitale și orfelinate și deschisese școli la Paris, orașul său natal. Ah, vremurile bune de odinioară... ba nu, ce bune? – fuseseră de-a dreptul extraordinare. Iar pe atunci viața era mult mai ușoară. Nu aflaseră încă nimic despre Seminția Străbunilor, nu-și formaseră încă nici cea mai vagă idee despre știința întunecată adăpostită în paginile *Codexului*.

În ultimii ani, se întâmpla ca Nicholas să se trezească în toiul nopții din pricina unui gând care-i tot dădea târcoale: dacă ar fi știut atunci ceea ce aflase acum despre *Codex*, și-ar mai fi continuat cercetările legate de piatra filozofală? Pentru că respectiva cale îl adusese în contact cu Seminția Străbunilor, mai exact, cu Străbunii Întunecați, și mai ales întâlnirea cu doctorul Dee îi complicase viața. Asta îi forțase pe amândoi, și pe el, și pe nevastă-sa, să-și însceneze moartea, să părăsească Parisul și să hălăduiască așa, vreo jumătate de mileniu, din loc în loc, pentru a li se pierde urma. Dar se și aleseseră cu un dar special de pe urma cunoașterii *Codexului*: nemurirea. Revenind cu gândul la întrebare, își aminti că în majoritatea nopților de veghe dăduse un răspuns afirmativ: chiar dacă ar fi știut de la bun început tot ce aflase doar mai târziu, n-ar fi renunțat să cerceteze Cartea și să ajungă ceea ce era, Alchimistul.

Dar existau și ocazii, mai rare, ce-i drept, ca astăzi, de pildă, când răspunsul era categoric negativ. Acum era pe punctul de a-și pierde soția, de a distruge viețile acelor copii nevinovați și de a o

pune în pericol și pe mai puțin nevinovata Scathach – deși ea n-ar fi fost atât de lesne de ucis –, ca să nu mai vorbim de „șansa“ de a fi atras blestemul asupra întregii umanități.

Nicholas simți cum îl ia cu frig gândindu-se la toate astea. *Cartea Profetului Avraam Magul* era plină de ceea ce el considerase la început a fi povești, legende, mituri și născociri. Pe măsură ce trecuseră anii, cu sutele, cercetările sale scosese la iveală faptul că poveștile acelea nu erau decât adevărul gol-goluț, că plecau toate de la realitate, iar ceea ce el catalogase drept mit sau legendă nu era decât o dare de seamă asupra unor ființe reale și a unor evenimente cât se poate de veridice.

Seminția Străbunilor exista.

Era formată din ființe care erau oameni la înfățișare și zei după puterile pe care le dețineau. Ei stăpâniseră planeta cu zeci de mii de ani înaintea apariției acelei rase inferioare, numită de ei oameni sau omenire. Cei din perioadele preistorice sau antice îi veneraseră pe Străbuni ca demoni sau ca zei, dând naștere în timp unor mitologii sau credințe întemeiate pe o zeitățe unică sau pe un panteon. Zeii și zeițele din Egipt și Grecia, din Sumer și din Valea Indului, ai totecilor și celților existaseră dincolo de orice umbră de îndoială. Nu erau zeități diferite, doar aceeași Străbuni având nume diferite.

Apoi, Seminția Străbunilor se despărțise în două: cei care colaborau cu oamenii și cei care îi priveau ca pe niște făpturi ceva mai presus decât sclavii sau, uneori, decât hrana. Cu toate acestea, luptaseră și unii împotriva celorlalți în confruntări care duraseră sute de ani înainte de a ajunge la un sfârșit. Din când în când, oamenii încheiau alianțe cu una dintre părți și o susțineau în luptă, iar istoria le păstrase numele, făcându-i vestiți pe eroi precum Ghilgameș și CuChulain, regele celt, Atlas și Hipolit, Beowulf și rusul mitic Ilia din Murom.

În orice caz, când devenise clar pentru toți că toate aceste războaie riscau să distrugă planeta, misteriosul Avraam, folosind o seamă de vrăji puternice, îi obligase pe toți câți aparțineau Seminției Străbunilor, chiar și pe cei care luptau de partea oamenilor, să se retragă de pe Pământ. Mulți, asemenea lui Hekate, acceptaseră de bunăvoie și se retrăseseră într-un ținut făurit de ei, precum Tărâmul Umbrelor, în care nu mai aveau de-a face cu oamenii. Alții, ca Morrigan, deși foarte slăbiți, continuau să se aventureze în

lumea oamenilor și să lupte pentru reinstaurarea vechilor cutume. Iar alții, precum Scathach, trăiau în mijlocul oamenilor și în armonie cu aceștia. Flamel ajunsese să înțeleagă în cele din urmă puterea *Codexului*: cuprinzând incantațiile care-i alungaseră pe Străbuni în Tărâmul Umbrelor, el nu le ignora nici pe cele care i-ar fi putut aduce oricând înapoi.

Și dacă Străbunii Întunecați reveneau pe pământ, atunci toată civilizația în secolul al XXI-lea avea să fie distrusă în decurs de câteva ore, având în vedere conflictele fără capăt dintre zeități. Se mai întâmplase și înainte, și-n istorie, și-n mitologie; una dintre aceste peripeții rămăsese cunoscută sub numele de Potop.

Acum, Dee pusese gheara pe Carte. Nu-i mai lipseau decât cele două pagini pe care Flamel le simțea zgâriindu-i ușor pieptul. Și Nicholas mai știa că sus-numitul Dee, în tandem cu infernala Morrigan, nu vor precupeți nici un efort ca să le capete.

Flamel își plecă fruntea și-și dori din toată inima să fi știut ce să facă. Ar fi dat orice ca Perenelle să-i stea acum alături; ea, garantat, ar fi croit un plan.

La suprafața apei se formară dintr-odată bășici.

– „Doamna m-a rugat să-ți spun...”

Un alt bulbuc clipoci și se sparse.

– „... că-i nevătămată.”

Flamel se dădu în lături. Din apă se ridicau fuioare de negură și bulbucii mărunți tot clipoceau și se spărgeau. O formă începu a prinde contur din norul acela cețos, una cu totul neașteptată: un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniformă de paznic. Forma plutea deasupra apei, sucindu-se și răsucindu-se. Ultimele scânteieri ale apusului se oglindeau în picăturile de apă, transformându-le pe rând în mici curcubee de lumină.

– Ești vreo fantomă, ceva? Întrebă Nicholas.

– Da, domnule, chiar asta sunt. Sau eram, până m-a eliberat doamna Flamel.

– Mă cunoști? se miră Alchimistul.

Se întrebă repejor în sinea sa dacă nu cumva era la mijloc vreo viclenie de-a lui Dee, dar apoi respinse ideea: o fi fost el puternic, dar sub nici o formă nu putea pătrunde pe teritoriul lui Hekate.

Ceața prinse contur și se îngroșă.

- Da, domnule, așa cred; sunteți Nicholas Flamel, Alchimistul. Iar doamna mi-a cerut să plec în căutarea dumneavoastră. Tot ea mi-a precizat că s-ar putea să vă găsec aici, pe acest Tărâm al Umbrelor. L-a auzit pe Dee spunând asta.

- Zici că-i teafără? întrebă Flamel nerăbdător.

- Da, este. Omulețul ăla de-și zice doctorul John Dee e prea înspăimântat de ea ca s-o atace, deși n-aș putea spune la fel despre cealaltă femeie.

- Ce femeie?

- Una înaltă, cu o pelerină de pene negre.

- Morrigan! exclamă Flamel întunecat.

- A, da și să nu uit mesajul...

Un pește sări din apă, iar arătarea se dizolvă în nenumărate picături care pluteau înghețate în aer, fiecare din ele fiind o particică din conturul acela fantomatic.

- Doamna Flamel zice că trebuie să plecați... că e musai să plecați acum. Zeița-Corb își adună forțele ca să invadeze Tărâmul Umbrelor.

- N-o să reușească; ea e din Generația Următoare, ceea ce nu-i dă suficientă putere.

Peștele sări din nou, împrăștiind picăturile de apă, iar glasul fantomei se auzi șoptit și îndepărtându-se, stingându-se cu fiecare clipocit.

- Doamna Flamel m-a însărcinat să vă transmit că Zeița-Corb vrea s-o „trezească“ pe Bastet.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Scathach stătea în pragul ușii lui Sophie și se uita la gemeni cu ochii ei de un verde crud, ca al ierbii.

- Odihniți-vă, le spuse ea, reluând sfatul lui Flamel. Nu ieșiți din camera, adăugă. E posibil să auziți zgomote ciudate venind de jos - ignorați-le. Sunteți în deplină siguranță cât timp rămâneți între acești patru pereți.

- Cam ce fel de zgomote? se interesă Josh.

Imaginația lui o luă razna și deja îi era dor de orele îndelungate petrecute jucând *Doom and Quake* și sperându-se singur ca fraierul.

Scathach se gândi o clipă.

- Tîpesc, poate. Animale horcăind. A, și hohote de rîs, era să uit. Zâmbi. Și, pe bune, chiar n-o să vreți să știți cine se distrează așa copios, le mai spuse, după care le ură somn ușor, fără nici o urmă de ironie.

Josh Newman așteptă ca Războinica să iasă pe culoar, după care se întoarse spre soră-sa.

- E clar că trebuie să scăpăm de aici.

Sophie își mușcă buza de jos atât de tare că dinții îi lăsară urme, apoi dădu din cap.

- Mă gândeam și eu la același lucru.

- Cred că am intrat într-o mare belea, spuse băiatul precipitat.

Sophie încuviință din nou printr-o mișcare a capului. În după-amiaza cu pricina întâmplările se derulaseră așa rapid, că abia

avusese timp să-și tragă sufletul. Până mai ieri lucra la cafenea, iar în clipa următoare gonia prin San Francisco în compania unuia care pretindea că e un alchimist în vârstă de vreo șase sute și ceva de ani și a unei tipe care nu părea mai mare decât ea, dar despre care Flamel spunea că-i o războinică de vreo două mii cinci sute de ani. Și vampiroaică, pe deasupra.

- Mă tot uit după camerele ascunse, șopti ea, dând ocol încăperii.

- Camere de luat vederi?

Deși arăta nedumerit, Josh prinse imediat ideea soră-sii.

- Chiar crezi că există?

Se neliniști, își simți obrajii arzând, gândindu-se că s-ar putea face de râs în fața unei țări întregi. Cum naiba o să mai dea pe la școală acum? Cercetă toate colțurile încăperii, căutând disperat camere video. De obicei, erau amplasate în spatele oglinzilor. Ei, așa ceva nu exista prin jur, dar Josh știa că asta n-are importanță; noile generații de camere erau așa de mici că nu se vedeau cu ochiul liber. Deodată, îi trecu prin minte un gând.

- Ce zici de păsări?

Sophie dădu iar din cap.

- Mă tot gândesc și eu la ele. Știi, tot restul poate fi creat prin efecte speciale: ăia din clanul Torc Allta or fi animale dresate sau oameni purtând măști, ceea ce s-a petrecut în *dojo*-ul lui Scatty ține iar de efecte speciale, iar șobolanii puteau fi și ei dresați. Dar nu și păsările: în primul rând că erau prea multe; apoi, aproape că făcuseră mașina praf.

Păsările o convinseseră până la urmă că amândoi dăduseră de bucluc... pentru că, dacă ele erau reale, atunci și restul nu putea fi decât la fel de veridic.

Josh își afundă mâinile în buzunarele din spate ale pantalonilor și trecu prin dreptul ferestrei deschise. Frunzișul des ajungea până la cornișă și, cu toate că nu exista geam, nici unul dintre țânțarii care zburau cu miile în aerul nopții nu intra în cameră. Se dădu îndărăt când un șarpe albastru-deschis, gros cât încheietura mâinii lui, apăru din hățișul de verdeață și scoase spre el o limbă lungă de un cot. Dispăru însă când un glob de lumini micuțe și sfârâitoare

Începu să străpungă coroanele arborilor. Când trecu prin dreptul ferestrei, Josh ar fi putut să jure că întreg roiul era format din mici zâne înaripate, nici una dintre ele mai mare decât degetul său arătător. Luminile izvorau de undeva din trupurile lor micuțe. Își umezi buzele uscate.

– OK, să presupunem că e totul aieva... absolut totul, magia, generațiile străvechi, ceea ce mă face să mă întorc la primul meu gând: hai să plecăm odată de aici.

Sophie se îndreptă către fereastră, oprindu-se în dreptul fratelui ei și punându-i mâna pe umăr. Era mai „în vârstă“ decât el cu douăzeci și opt de secunde – mai puțin deci de jumătate de minut, cum ținea Josh să-i reamintească mereu –, dar având părinții plecați atât de mult timp, își asumase rolul unei surori mai mari.

Și cu toate că el era deja cu un cap mai înalt ca ea, avea să rămână mereu frățiorul ei mai mic.

– De acord, spuse ea obosită. Ar trebui să ne dăm silința să fugim.

O anume inflexiune a vocii fetei îl făcu însă pe Josh să se răsucească spre ea.

– Tu nu crezi c-avem vreo șansă să scăpăm, spuse el brusc.

– Să încercăm, replică fata, fără a-i răspunde de fapt la întrebare.

Dar sunt convinsă că vor veni după noi.

– Flamel a spus că Dee o să ne dea de urmă, dar eu sunt sigur că atât el, cât și Scatty pot face la fel.

– Fii serios, Flamel n-are nici un motiv s-o facă, sublinie Sophie.

– Dar Dee are, răspuse Josh. Ce se va întâmpla dacă ne întoarcem acasă, iar Dee cu ai lui ne vor urmări și acolo?

Sophie se cutremură.

– Mi-a trecut și asta prin cap. Flamel ne-a zis spus și că vom fi în stare să percepem aura mentală care-i înconjoară pe oameni.

Josh clătină din cap.

– Păi Hekate n-a trezit încă în noi forțele magice.

Fata se scutură iar din tot corpul, încercând să-și amintească precis toate afirmațiile lui Flamel.

– Tot el a spus că mirosim a magie sălbatică.

Josh inspiră adânc.

- Dar eu nu simt nimic. Nici tu miroso de fructe, nici de portocale, nici de înghețată de vanilie. Poate că nu suntem în stare să simțim mirosul până nu apare.

- Dacă am reuși să ajungem din nou acasă, am putea pleca spre Utah, la mama și la tata. Am putea rămâne cu ei până la sfârșitul verii, ca să treacă nebunia asta.

- Nu-i o idee rea, încuviință Josh. N-o să ne găsească nimeni în deșert. Iar acum, în împrejurările astea, deșertul ăla de altfel fierbinte, plicticos, nisipos pare o alegere foarte deșteaptă.

Sophie se întoarce să se uite spre ușă.

- Ar mai fi o singură problemă. Locul ăsta-i ca un labirint. Crezi că mai poți găsi drumul înapoi până la mașină?

- Cred că da, o asigură el. Sunt convins, de fapt.

- Să mergem, atunci.

Se căută în buzunar după mobilul descărcat.

- Să-ți strângem și ție lucrurile.

Gemenii se opriră în ușa odăii fetei ca să cerceteze coridorul de la un capăt la altul. Era pustiu și aproape cufundat în întuneric, cu excepția zonelor în care țurțurii de cristal lungi cât un braț de om emiteau o lumină albă, lăptoasă.

Undeva departe, un sunet cumva între răs și țipăt răsună pe holuri. Cu adidașii lor cu tălpi de cauciuc care nu făceau zgomot, se strecurară în camera lui Josh.

- Cum am reușit totuși să intrăm în harababura asta? se miră Josh cu voce tare.

- Cred că ne-am aflat doar la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, își dădu fata cu părerea.

Ea rămăsese în ușă, supraveghind holul. Dar chiar în clipa când spuse asta, simți în sine ei că trebuie să fi fost mai mult de-atât. Se punea la cale ceva cu un tâlc mult mai profund, ceva în legătură cu profeția de care vorbise Flamel, dar și cu ei, firește. Iar ideea în sine o făcea să se cutremure de groază.

Gemenii se furișară din nou în hol și începură să cutreiere camerele dispuse circular, fără grabă, cercetând-o atent pe fiecare în

parte înainte de-a intra. Se tot opreau din loc în loc, acolo unde ajungeau până la ei frânturi de conversație în limbi oarecum cunoscute sau muzica unor instrumente ciudate. La un moment dat, sunetul strident al unui râs isteric îi făcu să se ascundă în cea mai apropiată încăpere, până când încetă. Când se strecurară din nou afară din cameră, observară că toate candelabrele de pe hol răspândeau o lumină mai slabă, roșie care sângele.

- Mă bucur că n-am văzut ce s-a întâmplat, spuse Josh înfiorat.

Sophie mormăi un răspuns. Frate-său mergea înainte, ea îl urma cu doi pași mai în spate, cu mâna pe umărul lui.

- De unde știi încotro trebuie s-o luăm? îi șopti ea, apropiindu-și buzele de urechea lui.

Toate camerele păreau la fel cu cea care i se dăduse ei.

- Când am intrat prima dată în casă, am observat că zidurile și podelele erau negre, dar, pe măsură ce înaintam pe holuri, căpătau o nuanță mai deschisă și mai luminoasă. Atunci mi-am dat seama că pe unde treceam erau tot alte și alte nuanțe de lemn, asemenea inelelor unui trunchi de copac. Tot ce avem de făcut este să ne ținem de coridorul care ne va scoate în pădurea aia întunecată.

- Istețule, îl laudă fata, impresionată.

Josh îi aruncă o privire peste umăr și zâmbi satisfăcut.

- Ți-am spus eu că treaba aia cu jocurile pe calculator n-a fost chiar pierdere de vreme. Singurul mod în care nu te poți rătăci în labirinturile care apar în jocuri este să cauți indicii, cum ar fi însemnele de pe ziduri sau de pe plafoane, și să ții cont pe unde mergi, astfel încât să te poți retrage dacă e cazul. Pășii într-un coridor nou. Și, dacă nu mă-nșel, ușa principală ar trebui să fie... acolo! mai spuse el, triumfător.

Gemenii ieșiră pe câmpul deschis din fața giganticului copac-lo-cuință și își croiră drum spre poteca mărginită de copaci care-i ducea la mașină. Chiar dacă se făcuse deja noapte, n-aveau probleme în a vedea pe unde calcă. Luna se profila strălucitoare pe cerul presărat de miriade de stele luminoase, care se împleteau cu o fâșie de

pulbere luminoasă, împrumutând nopții o luminiscentă argintie. Doar umbrele continuau să rămână negre ca smoala.

Deși nu era frig deloc, Sophie se înfioră: noaptea avea ceva straniu. Josh își dădu jos hanoracul transpirat și i-l puse pe umeri soră-sii.

– Stelele au ceva ciudat, șopti ea. Sunt așa de strălucitoare. Lăsându-și capul pe spate, își aținti privirea spre cer, încercând să zărească bolta cerului printre crengile arborelui Yggdrasil. Nu văd Carul Mare, și Steaua Nordului lipsește și ea.

– Iar noaptea trecută nu era nici luna, spuse Josh, făcând un semn din cap spre locul de pe cer unde se zărea luna mare și albă-gălbuie, deasupra vârfurilor copacilor. Lumea noastră-i fără lună, declară el solemn.

Sophie se uită îndelung la lună. Era ceva cu ea... ceva straniu, *râu prevestitor*. Încercă să identifice craterile selenare cunoscute, dar i se puse un nod în stomac când înțelese ce se întâmpla. Când arătă în sus, mâna îi tremura.

– Asta nu-i luna noastră.

Josh privi atent, încercând să distingă ceva dincolo de lumina aceea orbitoare. Apoi pricepu despre ce vorbea soră-sa.

– Suprafața ei este diferită. Mai netedă, zise el încet. Unde-s craterile? Nu văd nici unul, nici pe Kepler, nici pe Copernic sau pe Tycho.

– Josh, cred că cerul la care ne uităm noi acum e cel de acum mii de ani sau poate de acum zeci de mii de ani.

Sophie își lăsă capul pe spate și privi iar în sus. Josh se cutremură să vadă că luna îi arunca pe chip o lumină cadaverică și privi repede ochii, tulburat. Întotdeauna se simțise foarte apropiat sora lui, dar în ultimele câteva ore înțelesese parcă și mai bine cât de importantă era pentru el.

– Nu spunea Scatty că Hekate a creat acest Tărâm al Umbrelor? Întrebă Josh. Pun pariu că-i copiat după lumea reală, așa cum i-a rămas în minte.

- Deci așa arătau cerul și luna cu mii de ani în urmă, spuse Sophie uimită. Și-ar fi dorit să aibă la ea aparatul digital, ca să immortalizeze imaginea acelei luni cu suprafața netedă.

Gemenii încă se mai uita la corpul ceresc când o umbră trecu fulgerător prin dreptul lunii, o arătare ce semăna a pasăre cu excepția faptului că aripile îi erau prea mari și că nici o pasăre știută de ei n-avea gâtul și coada ca de șarpe.

Josh o apucă pe Sophie de mână și o împinse repede în direcția mașinii.

- Chiar încep să urăsc locul ăsta, mormăi el.

SUV-ul era acolo unde-l lăsaseră, parcat în mijlocul potecii. Luna arunca o lumină gălbuie peste parbrizul distrus, iar cioburile de sticlă din parbriz reflectau un joc de umbre. Lumina lunii dezvăluia și zgârieturile de pe mașină, scoțându-le în relief alături de scobiturile rămase în tablă. Acoperișul era plin de nenumărate găuri mici făcute de ciocurile păsărilor, ștergătoarele de parbriz se mai țineau doar de o fâșie de cauciuc, iar oglinzile retrovizoare lipseau.

Gemenii priviră cu atenție mașina, începând să-și dea seama de întreaga amploare a atacului păsărilor. Sophie își trecu un deget peste zgârieturile de pe geamul din dreapta șoferului. Acei câțiva milimetri de sticlă fuseseră toată protecția ei împotriva ghearelor fioroase ale păsărilor.

- Să mergem, o îndemnă Josh, deschizând ușa și strecurându-se pe scaunul de la volan.

Cheile mai erau încă în contact, unde le lăsase el.

- Îmi pare oarecum rău să fug de Nicholas și Scatty așa, hoțește, fără să le spun nimic, preciză Sophie, în timp ce deschidea ușa și-și făcea loc înăuntru.

Dar, se gândi ea, poate că Alchimistul nemuritor și Războinica se vor descurca mai bine fără ei. Se puteau apăra și singuri, nu era nici o problemă, și nu aveau nevoie de doi adolescenți gemeni agățați de ei, care să-i țină pe loc.

- O să ne cerem iertare dacă o să-i mai vedem vreodată, o liniști Josh.

În sinea lui, se gândi că ar fi mai mult decât fericit să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre ei. Jocurile pe calculator erau absolut OK. Dacă erai omorât, o puteai lua oricând de la capăt. Pe când în acest Tărâm al Umbrelor nu mai aveai o a doua șansă, unde mai pui că ocaziile de-a o mierli erau mult mai numeroase.

- Știi cum putem ieși de aici? se interesă Sophie.

- Sigur. Frate-său zâmbi, cu dinții strălucindu-i în lumina lunii. Facem cale întoarsă. Și nu ne mai oprim pentru nimic în lume.

Josh răsuci cheia în contact. Se auzi un zăngănit metalic și un zgomot înfundat, după care nimic. Întoarse din nou cheia. De data aceasta se auzi doar zăngănitul.

- Josh...? începu Sophie.

Lui Josh îi luă un moment să înțeleagă ce se întâmplase.

- A murit bateria. Probabil că s-a descărcat din cauza aceleiași forțe energetice care ne-a omorât și celularele, murmură Josh. Se răsuci în scaun ca să se uite prin geamul ciobit din spate. Uite, am coborât pe poteca aia din spatele nostru; n-am virat deloc la dreapta sau la stânga. Hai s-o ștergem pe jos. Ce zici?

Reveni la loc să se uite la soră-sa, dar ea nu era atentă, se uita țintă prin parbriz.

- Nici măcar n-auzi ce spun, o dojeni el. Sophie se întoarse, luă capul băiatului în mâini și-i îndreptă privirea în față. El se uită, clipi, înghiți din greu, apoi se repezi să blocheze ușile.

- Și acum? întrebă el.

Se îndreptă târâș spre ei o creatură care nu era nici pasăre, nici șarpe, ci o corcitură din amândouă. Avea înălțimea unui copil bine făcut. Luna îi împetrița corpul ca de șarpe și strălucea slab pe aripile de liliac, cu oasele și venele colorate în negru. Picioarele cu gheare se afundau în pământul moale, iar coada lungă i se mișca dintr-o parte în alta. Dar capul li se părea de-a dreptul ciudat. Craniul era lung și ascuțit, ochii rotunzi și mari, iar gura plină de nenumărați dinți mici și albi. Capul i se înclină într-o parte, apoi în cealaltă, pe urmă deschise și închise gura. Creatura țopâi mai aproape de mașină.

Aerul fremătă în jurul ei și o a doua arătare, mai mare ca prima, se lăsă jos. Își strânse aripile și se înfipse bine în pământ, răsucindu-și capul monstruos în direcția mașinii.

- Să sperăm că-s vegetarieni, orice-or fi, sugeră Josh. Aplecându-se, răscoli în spate, căutând ceva care să le servească drept armă.

- Nu și cu dinții pe care-i au, observă soră-sa, înspăimântată. Cred că sunt pterozauri, mai spuse ea, amintindu-și de scheletul uriaș pe care-l văzuse la Centrul de Științe Naturale din Texas.

- Ca pterodactilii? întrebă Josh, răsucindu-se în scaun.

Găsise un extincător micuț.

- Pterozaurii sunt mai bătrâni, îi explică fata.

Un al treilea se lăsă la pământ și, ca niște bătrâni cocoșați, creaturile acelea se îndreptară spre mașină.

- Ei, trebuia să rămânem înăuntru, în copac, murmură Sophie.

Doar fuseseră avertizați, nu? „Să nu ieșiți din camerele voastre...“, și după tot ce văzuseră până atunci, ar fi trebuit să-și închiuie că, tărâmul lui Hekate, noaptea nu putea fi decât un spațiu extrem de primejdios, chiar mortal. Uite că acum erau nevoiți să se confrunte cu niște creaturi considerate dispărute încă din perioada cretacică.

Josh deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi. Scoase cuiul stingătorului, activându-l. Habar n-avea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi împroșcat monștrii ăia cu o rafală de spumă.

Cei trei se despărțiră. Unul se apropia din față, pentru ca ceilalți doi să vină din lateral, către șofer și pasagerul din dreapta.

- Ce mi-aș dori să fi știut acum vreo vrăjitorie, zise Sophie cu ardoare.

Își simțea inima bubuind să-i spargă pieptul și nu mai putea scoate nici un sunet; limba i se împleticea în gură. Mai era și amețită, pe deasupra. Cel mai mare dintre pterozauri se sprijini de capotă, cu aripile lungi proptite de tabla zgâriată pentru a se susține. Își repezi în față capul lung, ca de șarpe, pentru a cerceta interiorul mașinii; se uită mai întâi la Sophie, apoi își mută privirea spre

Josh și înapoi la față. Văzută de aproape, gura lui părea enormă, iar dinții așijderea.

Josh fixă capul extingtorului într-una din găurile din parbriz și-l îndreptă către pterozaur. Ochii i se mișcau de la dreapta la stânga, pândind apropierea celorlalți doi, iar mâinile îi transpirau așa de abundent că abia mai putea să țină stingătorul cum trebuie.

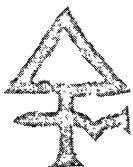
– Josh, șopti Sophie, fă ceva. Fă ceva acum!

– Poate că jetul de spumă îi va speria, răspunse Josh, coborându-și inconștient vocea până ajunse doar un murmur. Poate-i otrăvește sau ceva de genul...

– *Și cam de ce-ai vrea tu să faci asta?*

Pterozaurul își înclină capul să se uite la Josh, cu gura deschisă și colții strălucindu-i. Cuvintele erau întrerupte de poticneli și de opinteli, dar limba vorbită semăna totuși a engleză.

– *Nu suntem dușmanii voștri!*

CAPITOLUL DOUĂZECI

Casa era neobișnuită chiar și pentru Bel Air, zona din L.A. renumită pentru imobilele sale extravagante. Înaltă, întinsă, construită numai din marmură albă de Tivoli și accesibilă doar de pe o șosea privată, ea ocupa o suprafață de șaiszeci de acri¹, fiind împrejmuită cu un zid înalt, care se termina cu un gard electric. Doctorul John Dee fu nevoit să aștepte zece minute pe lângă porțile închise în timp ce un agent de pază înarmat îi verifică identitatea, iar un altul cercetă amănunțit fiecare centimetru pătrat al autovehiculului, mergând până acolo încât să-l inspecteze și pe dedesubt cu o cameră mică de luat vederi. Dee se bucură că apelase la un serviciu de închiriat limuzine, cu un șofer de origine umană; nu era sigur cum ar fi reacționat agențiiăștia de pază la contactul cu un golem din lut.

Dee plecase din San Francisco în aceeași după-amiază, cu avionul său particular. Limuzina, închiriată de firma sa, îl așteptase la Burbank – numit acum Bob Hope Airport, observase el – și-l duse pe Sunset Boulevard, printr-un trafic oribil ce-i amintea de Londra de pe vremea reginei Victoria.

Pentru prima dată în lunga sa viață, Dee avea sentimentul că evenimentele îi scăpaseră de sub control. Se derulau prea repede și, potrivit experienței sale, asta nu putea decât să provoace o serie de

¹ Un acru are aproximativ întinderea unui pogon – 4047 m² (n.tr.)

accidente. El însuși se simțea presat de oameni – ei, nu chiar *oameni*, cât *ființe*, hai să zicem – prea nerăbdători să vadă imediat rezultatele. Îl trimiseseră să se confrunte cu Flamel astăzi, deși el îi avertizase că mai avea nevoie de măcar vreo câteva zile de pregătire. Și avusese dreptate. El, nu ceilalți. Încă douăzeci și patru de ore de perfecționare a strategiei și de supraveghere i-ar fi garantat posibilitatea de a-i captura pe amândoi, pe Nicholas și pe Perenelle laolaltă, și de a lua *Codexul* întreg. Dee își avertizase superiorii că Flamel putea fi foarte abil, dar nu îl ascultase nimeni. Doar îl știa pe Alchimist mai bine decât toți la un loc. De-a lungul atâtor secole fusese adesea pe punctul de a-l prinde, însă de fiecare dată și el, și nevastă-sa reușiseră să scape.

Stând pe bancheta din spate a mașinii cu aer condiționat în timp ce băieții ăia de la pază continuau inspecția, își aminti de prima sa întâlnire cu Nicholas Flamel, faimosul Alchimist.

John Dee se născuse în 1527. Deținea controlul absolut asupra universului reginei Elisabeta I, pe care o slujise în multe feluri: în calitate de consilier și traducător, de matematician și astronom, dar și de astrolog personal. Lui îi fusese dat să aleagă data încoronării și optase pentru amiaza zilei de 15 ianuarie 1559. Îi promisese tinerei prințese că va avea parte de o domnie îndelungată. Ceea ce se dovedise a fi adevărat în următorii cincizeci și patru de ani.

Doctorul John Dee era și agentul secret al reginei.

Desfășurase pentru aceasta acțiuni de spionaj pe tot cuprinsul Europei și era cel mai influent și mai puternic agent de pe continent. Ca învățat și renumit om de știință, ca magician și alchimist, era bine primit la curțile regilor și în palatele nobililor. Oficial, vorbea doar engleza, latina și greaca, deși în particular folosea bine o mulțime de limbi și înțelegea încă multe altele, chiar și araba și o fărâmă din limba occitană. Aflase repede că oamenii spuneau vrute și nevrute când credeau că nu le înțelege limba și profitase din plin de asta. Dee își semna rapoartele confidentiale și codificate cu numărul 007. Acum i se părea culmea ironiei faptul că, sute de ani

mai târziu, când Ian Fleming îl crease pe celebrul James Bond, îi atribuisese personajului său același număr de cod.

John Dee fusese unul dintre cei mai puternici magicieni la vremea aceea. Stăpâna știința necromanției și a vrăjitoriei, a astrologiei și a matematicii, a divinației și a incantației. Călătoriile sale de-a lungul și de-a latul Europei îl aduseseră în contact cu toți magicienii și vrăjitorii de renume ai epocii... inclusiv cu legendarul Nicholas Flamel, bărbatul supranumit și Alchimistul.

Dee descoperise existența lui Nicholas Flamel, despre care se presupunea că ar fi murit prin 1418, din pură întâmplare. Întâlnirea respectivă avea să determine tot cursul ulterior al vieții sale și, în multe privințe, chiar mersul istoriei universale.

Nicholas și Perenelle reveniseră la Paris în primul deceniu al secolului al XVI-lea și lucrau ca doctori, îngrijindu-i pe cei săraci și bolnavi din spitalele pe care Flamel însuși le înființase cu mai bine de o sută de ani înainte. Trăiau și lucrau în umbra măreței catedrale Notre-Dame. Dee se afla la Paris trimis de regină în misiune secretă, iar în momentul în care-i văzuse pe bărbatul cu părul negru și pe soția lui cu ochii ca smaraldul muncind cot la cot în saloanele cu tavan înalt din spital, îi recunoscuseră pe dată. Dee era unul dintre puținii oameni din lume care deținea o copie a capodoperei lui Flamel, *Compendiu de filozofie*, care conținea și o gravură cu chipul faimosului Alchimist imediat după pagina de titlu. Când Dee se prezentase celor doi din proprie inițiativă, adresându-li-se pe numele lor reale, nici unul dintre ei nu negase realitatea. Desigur, auziseră și ei de celebrul doctor John Dee. Și, cu toate că Perenelle își avea îndoielile sale, Nicholas se arătase de-a dreptul încântat să aibă un nou discipol în persoana renumitului magician englez. Dee părăsise imediat Anglia pentru a-și petrece următorii patru ani în compania celor doi, la Paris.

Și tot acolo, la Paris, în anul de grație 1575, aflase el de existența Seminției Străbunilor.

Târziu în noapte, pe când studia în cămăruța lui de la mansarda casei lui Flamel, o făptură de coșmar se strecurase pe coșul șemineului, lăsând o dără de lemne și de cărbuni pe preșul scorjit. Era

un gargui, una dintre speciile străvechi de vampiri care invadaseră canalizările și cimitirele din majoritatea orașelor europene. Asemănător formelor înfricoșătoare sculptate în piatră care împodobeau catedrala aflată chiar peste drum, aceasta era o ființă vie, cu o carne ca marmura, brăzdată de vinișoare și cu ochii negri ca zgura. Vorbind o greacă arhaică, garguiul îl poftise la o întâlnire care urma să aibă loc pe acoperișul catedralei Notre-Dame. Recunoscând în sinea sa că n-ar putea refuza o asemenea invitație, Dee îl urmase în noapte. Alergând, când pe două picioare, când în patru labe, garguiul îl condusesse pe alei din ce în ce mai înguste pentru a intra apoi în canale, ulterior într-un pasaj subteran adânc, care-i condusesse mult sub zidurile catedralei. Urcaseră cele o mie și una de trepte sculptate din interiorul zidului care-i scosese pe acoperișul măreței catedrale gotice.

- Așteaptă, îi poruncise, după care nu mai spusese nimic.

Odată încheiată misiunea, garguiul îl ignorase cu desăvârșire și se așezase pe parapet, încovoindu-se, cu aripile strânse, cu coada arcuită pe lângă spate și cu o pereche de cornițe ieșindu-i din frunte. Scruta atent piața pătrată până hăt departe, pândind mișcările vagabonzilor nocturni sau ale oamenilor străzii, în căutarea unei cine potrivite. Dacă i-ar fi trecut cuiva prin cap să se uite în sus, garguiul ar fi fost cu neputință de deosebit printre nenumăratele forme sculptate în piatră de pe catedrală.

Dee înaintase până la marginea acoperișului și scrutase cu privirea tot orașul. Tot Parisul nocturn se desfășura înaintea ochilor săi, cu mii de luminițe pâlpâitoare, lămpi cu petrol și lumânări, cu fumul ridicându-se în aerul înghețat, venind dinspre bucătării, cu nenumăratele puncte de lumină răsfirate pretutindeni pe malul Senei. De acolo de sus, Dee percepuse zgomotul orașului, un bâzâit scăzut, ca al albinelor care se întorc la stup, și simțise duhoarea insuportabilă care pusese stăpânire pe străzi - miasme amestecate de canal, fructe putrede, carne stricată, sudoare umană și animală și putoarea râului.

Sprîjinindu-se de faimoasa fereastră în formă de rozetă, Dee așteptase. Învățase multe din studiul magiei, îndeosebi valoarea

neprețuită a răbdării. Eruditul din el savura din plin experiența de a se afla pe acoperișul celei mai înalte clădiri din Paris și că nu-și luase cu el șevaletul. Așa, se mulțumise să se uite în jur, înregistrând fiecare detaliu în memoria sa fantastică. Își amintise de o vizită recentă făcută la Florența. Fusese acolo pentru a cerceta însemnările intime ale lui Leonardo da Vinci. Fuseseră scrise într-un limbaj încifrat, pe care nimeni nu-l putea desluși; lui însă îi luase mai puțin de-o oră să spargă codul – nimeni nu observase până la el că da Vinci își scrisese memoriile nu numai într-un limbaj criptic, ci și în oglindă. Caietele erau pline de schițe uimitoare pentru tot felul de invenții: puști cu rafale intermitente, o caleașcă blindată care se deplasa fără tracțiune animală și un vas care se deplasa în adâncurile mării. Una dintre ele îi reținuse atenția în mod special: un soi de harnașament despre care da Vinci pretindea că i-ar permite omului să se înalțe în aer și să zboare asemenea păsărilor. Dee nu fusese convins pe deplin că proiectul era realizabil, deși nu-și dorise niciodată altceva mai mult decât să poată zbura. Privind Parisul de sus, se întreba în sinea lui cum ar fi fost dacă și-ar fi atașat de corp dispozitivul lui Leonardo și ar fi planat peste acoperișurile orașului.

Gândurile îi fuseseră întrerupte de o mișcare ușoară în jur. Se întorsese spre nord, unde o formă se mișca pe cerul nopții, o umbră neagră urmată de un șir de puncte mai mici. Acestea din urmă arătau de parcă ar fi fost păsări... deși știa prea bine că păsările nu zboară noaptea. Dee își dăduse seama imediat că grupul acela, orice-o fi fost, era cel care solicitase acea întâlnire nocturnă, aducându-l până acolo. Se concentrase asupra formei mai mari, pe măsură ce se apropia, încercând să priceapă ce se întâmpla, dar, abia când aceasta aterizase pe acoperiș, înțeleșese că avea dinainte o femeie cu față cadaverică, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, acoperită cu o mantie lungă, formată din aripile corbilor care-o purtau.

În noaptea aceea, doctorul John Dee o întâlnește prima dată pe Morrigan. În noaptea cu pricina află despre Seminția Străbunilor și despre modul în care fusese alungată din lumea oamenilor de

magia din *Cartea Profetului Avraam Magul*, carte aflată acum în posesia lui Nicholas Flamel. Tot în acea noapte mai aflate Dee că unii dintre Străbuni voiau să-și reia locul firesc de stăpâni peste întreaga omenire. Și tot atunci, la vreme de noapte, Zeița-Corb îi promisese solemn lui Dee că într-o zi va deține controlul absolut asupra lumii, că va fi stăpânul unui imperiu care se va întinde de la un pol până la celălalt și de la răsărit până la apus. Iar tot ce avea de făcut era să fure Cartea de la Flamel și s-o dea mai departe.

În acea noapte, doctorul John Dee devenise apărătorul cauzei Străbunilor Întunecați.

Asta urma să devină misiunea vieții lui, cea care avea să-l poarte de-a lungul și de-a latul lumii și în toate Tărâmurile Umbrelor care-o împrejmuiau. Se luptase cu strigoi și cu vampiri, creaturi care nu meritau să treacă dincolo de hotarele coșmarelor, dar și cu alte făpturi care existau dinaintea apariției oamenilor pe bătrâna planetă. Plecase să lupte în fruntea unei armate de monștri și-și petrecuse cel puțin zece ani rătăcind fără țintă într-o înghețată Lume de Dincolo. De multe ori își făcuse griji pentru siguranța lui, dar nu fusese cine știe ce înspăimântat... până acum, când stătea în fața intrării unei clădiri din Bel Air în Los Angelesul secolului al XXI-lea. În acele vremuri de început nu conștientizase pe deplin puterile care sălășluiau în făpturile pe care le slujea, dar aproape patru secole și jumătate petrecute în slujba lor îl învățaseră multe lucruri... inclusiv faptul că moartea era până la urmă cea mai blândă dintre pedepsele pe care le-ar fi putut abate asupra lui.

Bărbatul înarmat de la pază păși în lături și porțile metalice înalte se deschiseră cu zgomot, permițând mașinii lui Dee să intre pe aleea lungă, pietruită, care ducea către castelul din marmură strălucitoare ce de-abia se zărea printre arbori. Deși se lăsase noaptea, în casă nu se zărea nici o lumină și, o clipă, Dee își închipui că n-o fi nimeni acasă. Apoi își aminti că persoana, *creatura*, pe care venise s-o întâlnească prefera ceasurile întunericului și nu avea nevoie de lumină.

Mașina viră în parcare circulară din fața intrării principale, unde farurile dezvăluiră trei persoane care stăteau pe treptele de

jos. Când vehiculul se opri în cele din urmă pe prundișul alb, una dintre ele se îndreptă spre ușă și o deschise. Îi fu imposibil să distingă ceva în întunericul dinăuntru, dar vocea care se auzi din interior era una de bărbat și i se adresă într-o engleză cu accent.

– Doctorul Dee, presupun. Eu sunt Senuhet¹. Intră, te rog. Te așteptam cu toții.

Apoi făptura aceea se întoarse cu spatele și prinse a urca scările.

Dee coborî din mașină, își scutură costumul costisitor, conștient că inima îi bătea să-i spargă pieptul, și-l urmă pe Senuhet în clădire. Celelalte două ființe îl flancară de ambele părți. Deși nici una nu scoase vreun cuvânt, Dee își dădu seama că erau paznici, fără a fi pe deplin convins că erau și oameni.

Imediat ce intră în casă, Dee recunoscuse mireasma grea, stătută: era tămâie, rășina aceea rară și nemaipomenit de scumpă din Orientul Mijlociu, folosită încă din timpuri imemorabile, din Egipt și Grecia până în îndepărtata Chină. Dee simți cum îi lăcrimează ochii și îl mănâncă nasul. Toți cei din Seminția Străbunilor se dădeau în vânt după ea, lui îi dădea doar dureri de cap.

Apoi cele trei figuri fantomatice îl lăsară în holul mare, și el desluși silueta lui Senuhet: era un bărbat înalt, subțire, chel și cu pielea măslinie. Părea a fi originar din Orientul Mijlociu, din Egipt sau din Yemen. Acesta deschise ușa grea din față, îi adresă două cuvinte – „Rămâi aici!“ – și se făcu apoi nevăzut în întuneric, lăsându-l pe Dee în compania celor doi paznici tăcuți.

Acesta se uită în jur. Chiar și în penumbră, își dădu seama că holul era gol. Nu era nici o piesă de mobilier pe podeaua acoperită cu dale, nici un tablou sau vreo oglindă pe pereți, nici urmă de perdele la ferestre. Știa că existau câteva case ca asta peste tot în lume, sălașuri ale celor câțiva Străbuni Întunecați cărora le plăcea să umble prin lumea oamenilor, provocând adesea numai necazuri. Și cu toate că erau extraordinar de abili și de periculoși, puterile le erau limitate din cauza răspândirii fierului în lumea modernă, care nu făcea decât să le slăbească energiile magice. Așa cum plumbul

---

¹ Senuhet, „fiul sicomorului“, prinț moștenitor al Egiptului (n.tr.)

era otrăvitor pentru ființele umane, fierul, metalul caracteristic rasei umane, era fatal pentru Seminția Străbunilor. Dee înțelese, fără să arunce măcar o privire, că n-o să găsească nici urmă din metalul cu pricina în această casă. Probabil că totul era făcut din aur și argint, de la clanțele ușilor până la robinetele din băi.

Străbunii Întunecați erau foarte atenți la intimitatea lor; preferau locurile tăcute, retrase – insule mici, oaze în deșert, țări precum Elveția, zone din fosta Uniune Sovietică, regiunile arctice ale Canadei, templele din Himalaya și jungla braziliană. Când alegeau să trăiască în orașe ca acesta, casele lor erau adăpostite în spatele zidurilor și al gardurilor electrice, iar curțile erau patrulate de gărzi înarmate și de câini. Și dacă era cineva atât de norocos sau de nesăbuit încât să ajungă în casă, ar fi dat ochii cu paznici mai bătrâni, mai sumbri și infinit mai periculoși.

– Pe aici.

Dee fu mulțumit că reușise să-și controleze spaima la auzul vocii lui Senuhet; nu prinsese de veste când revenise. „Vom urca sau vom coborî?” se întrebă în sinea lui. Din proprie experiență știa că Străbunii Întunecați se împărțeau în două categorii: cei care preferau să doarmă pe acoperișuri și ceilalți, care preferau pivnițele. Morrigan, de pildă, era o făptură a mansardelor și a acoperișurilor.

Senuhet păși într-o rază de lumină și Dee observă că ochii îi erau dați cu fard negru, cu pleoapa de sus complet înnegrită, două linii orizontale pornind din colțurile ochilor spre urechi. Pe bărbie avea trasate trei linii albe verticale, începând chiar de sub buze. Îl conduse pe Dee spre o ușă mascată, aflată sub scara impozantă, pe care o deschise cu o parolă rostită în limba pe care trebuie să o fi vorbit fiul lui Tutankamon. Dee îl urmă într-un coridor întunecat ca smoala și se opri când ușa se închise cu zgomot în spatele lor. Îl auzi pe egiptean deplasându-se înaintea lui, apoi pașii lui începură să răsună pe scări.

În jos. Ar fi trebuit să-și dea seama că Străbunul Întunecat la care îl trimisese Morrigan era o ființă a pivnițelor și a tunelurilor.

– Am nevoie de lumină, rosti el cu glas tare. Nu vreau să mă duc de-a berbeleacul pe scări și să-mi rup gâtul.

Vocea sa avu un ecou slab în spațiul acela închis.

- Nu există curent electric în casa asta, doctore Dee. Dar, din câte știm noi, tu ești un magician al nuanțelor. Ai permisiunea de a crea lumină, dacă ai nevoie de ea.

Fără o vorbă, Dee întinse mâna. În palmă îi pocni o scânteie albastră. Fâsâi și șuieră, învârtindu-se, apoi începu să crească, ajungând de la mărimea unui bob de fasole la cea a unei boabe de strugure. Emană o lumină rece, de un albastru-deschis. Continuând să țină mâna întinsă în față, cu lumina în palmă, Dee prinse a coborî scările.

Începu să numere treptele pe măsură ce cobora, dar renunță în curând, atenția fiindu-i abătută către desenele de pe ziduri, tavan și chiar de pe podea. Se simțea ca în interiorul unui mormânt egiptean, doar că, spre deosebire de nenumăratele morminte pe care le văzuse la viața lui, unde operele de artă erau deteriorate, mâncate de vreme și uzate, iar totul era acoperit de un strat subțire de pulbere nisipoasă, aici ele erau vechi, dar îngrijite și întregi. Culorile, ușor denaturate de lumina albastră care-l însoțea, arătau de parcă tocmai ar fi fost zugrăvite, pictogramele și hieroglifile erau vii și proaspete, iar numele zeităților erau înscrise pe foițe de aur.

Un curent neașteptat de aer făcu ca globul de lumină să prindă a-i pâlpoi și a-i dansa în palmă, trimițând umbre unduitoare și ascuțite pe pereți. Nările lui Dee prinseră a fremăta: vântul purta mirosul a ceva vechi... vechi și mort de mult.

Scările se sfârșeau într-o pivniță largă, boltită. Când puse piciorul acolo, Dee simți ceva pocnind și zdrobindu-i-se sub talpă. Coborî brațul și lumina albastră străluci deasupra podelei... care era plină de nenumărate oase mici și albe, acoperind podeaua cu un covor de fildeș. Lui Dee îi trebui mult timp până să-și dea seama că erau schelete minuscule de șobolani și de șoareci. Unele dintre ele erau așa de vechi că se prefăcură în pulbere albă când păși peste ele, pe când altele erau mult mai recente. Nesimțind nevoia să pună o întrebare al cărei răspuns chiar n-avea chef să-l afle, Dee își urmă călăuza tăcută, cu oasele pârâind și pocnind la fiecare pas. Își ridică mâna cât putu de sus pentru a vedea restul încăperii. Spre deosebire

de scările pe care veniseră, această pivniță nu era ornamentată, pereții se înălțau goi și plini de umezeală, cu mucegaiul verde adunându-se aproape de podea și cu pânze de păianjen atârând de tavan.

– Se pare că aveți o problemă cu umezeala, comentă Dee fără rost, doar ca să rupă tăcerea din ce în ce mai apăsătoare.

– Nu are nici o importanță, îi spuse Senuhet calm.

– Sunteți de mult aici? întrebă Dee, cercetând cu privirea în jur.

– În locul ăsta? Celălalt se opri stând puțin pe gânduri. De mai puțin de o sută de ani, cred. Adică de foarte puțină vreme.

O formă se mișcă în penumbră.

– Și nici nu vom mai fi aici multă vreme. De asta te afli aici, nu-i așa, doctore John Dee?

Vocea era undeva la mijloc între un mârâit ascuțit și un tors de pisică, articulând cu o oarecare dificultate cuvintele englezești. Aproape împotriva voinței lui, Dee ridică mâna, permițând luminii din palmă să dezvăluie forma aceea subțire și înaltă care se mișca în semiobscuritatea pivniței. Lumina se plimbă de-a lungul picioarelor goale, cu unghiile negre și ascuțite precum ghearele, apoi peste un soi de kilt alb, gros, împodobit cu pietre prețioase și bijuterii și peste un piept pe care se încrucișau fâșii albe scrise în caractere egiptene, pentru a ajunge, în cele din urmă, la cap.

Deși știa ce urma să vadă, Dee nu-și putu reține un strigăt de mirare când se uită la Bastet. Trupul era cel al unei femei, dar capul care atingea tavanul boltit era unul de pisică, subțire și pufos, cu ochi cu pupile galbene alungite, având un bot lung și ascuțit și urechi și mai ascuțite. Când gura aceea se deschise, lumina rece a lui Dee se plimbă de-a lungul unor dinți galbeni strălucitori. Aceasta era făptura care fusese venerată secole de-a rândul pe tot teritoriul Egiptului.

Dee își umezi buzele uscate în timp ce făcu o plecăciune adâncă.

– Nepoata ta, Morrigan, îți transmite salutări și mi-a cerut să-ți aduc mesajul că a venit vremea să te răzbiți pe Zeița cu Trei Capete.

Bastet țâșni înainte și își înfipse ghearele ascuțite în stofa costumului costisitor al lui Dee, lăsând găuri adânci în mătase.

– Exact... spune-mi *exact* ce mi-a transmis nepoata mea, îi ceru femeia-pisică.

- Tocmai ți-am spus, o liniști Dee, uitându-se în sus către fața înspăimântătoare.

Răsuflarea lui Bastet mirosea a carne stricată. Aruncă în aer globul de lumină palid-albăstruie, unde acesta se opri, rotindu-se, apoi îndepărtă cu grijă ghearele lui Bastet din țesătura sacoului. Dar haina era deja ferfeniță.

- Morrigan îți cere să i te alături în atacul pe care vrea să-l declanșeze asupra Tărâmului Umbrelor, îi explică Dee cât mai concis.

- Atunci, a sosit timpul, declară Bastet triumfătoare.

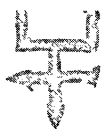
Bătrânul magician încuviință din cap, mișcare ce făcu ca umbrele să se miște și să prindă a dansa pe ziduri.

- Da, a venit timpul, fu el de acord, timpul ca Seminția Străbunilor să se întoarcă pentru a lua în stăpânire Pământul.

Bastet scoase un urlet, ascuțit și înfiorător, apoi întunericul din spatele ei începu să fremăte, când mii de pisici de toate rasele, formele și mărimile năvăliră în pivniță și se adunară în jurul ei într-un cerc din ce în ce mai mare.

- E vremea să mergem la vânătoare, le anunță ea, vremea să ne desfătăm cu hrană.

Pisicile își lungiră gâturile și prinseră a miorlăi și a se jelui. Pentru Dee, vacarmul lor era de nesuportat: era ca și cum ar fi auzit urletele a nenumărați plozi neluați în seamă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Scathach aștepta lângă ușile uriașe deschise când Sophie și Josh se întoarseră în casa din copac. Pterozaurul țopăia pe lângă ei, iar ceilalți doi planau la joasă înălțime deasupra capetelor lor, curenții de aer făcut de aripile lor ondulându-se și dansând de jur împrejurul lor. Deși nimeni nu spunea nimic, gemenii știau că erau readuși cu blândețe, dar și cu fermitate, înapoi în casă.

În întuneric, fața lui Scatty era neobișnuit de palidă, iar părul ei roșu, tuns scurt, părea negru în penumbră. Deși buzele îi erau strânse cu severitate, glasul îi răsună deliberat neutru când prinse a vorbi.

– Chiar țineți neapărat să vă spun cât de nesăbuit și de periculos a fost ceea ce ați făcut?

Josh deschise gura pentru a-i răspunde, dar Sophie îl apucă de braț, făcându-l să tacă.

– Voiam doar să ne întoarcem acasă, spuse ea simplu, obosită.

Deja intuia ce urma să spună Războinica.

– N-aveți cum, replică aceasta din urmă și se întoarse cu spatele.

Gemenii avură un moment de ezitare în ușă, apoi se răsuciră să se uite la pterozaur. Acesta își întinse capul ca de șarpe și-i privi cu pupilele sale enorm dilatate, iar vocea lui le răsună deslușită în auz.

– *Nu vă faceți prea multe griji în privința lui Scathach, mai mult latră decât mușcă.*

Apoi creatura deschise gura, dezvăluind sute de colți neregulați în ceea ce încerca să fie un zâmbet.

– *Eu o cred că și-a făcut griji pentru voi*, mai spuse el, apoi se întoarse, țopâi scurt de câteva ori și se lansă în aer cu o bătaie din aripi.

– Să nu sufli o vorbă, își avertiză Sophie fratele.

Sarcasmele și comentariile lui Josh îl băgau întotdeauna în belea. Dacă fata avea capacitatea de a înțelege situația și de a-și ține gura, el nu se putea abține să nu comenteze sau să nu arunce vreo ironie.

– Că doar n-oi fi tu șefa, izbucni Josh, dar vocea îi tremura.

Lui îi era frică de șerpi de când fuseseră într-o tabără cu tatăl lor, iar el dăduse peste cuibul unui șarpe cu clopoței. Din fericire pentru el, șarpele acela veninos tocmai mâncase și-l ignorase, dându-i răgazul s-o ia la sănătoasa. Săptămâni întregi după aceea avusese coșmaruri cu șerpi, și încă mai avea, îndeosebi când era foarte stresat, ca în timpul examenelor, de pildă. Pterozaurii uriași, asemănători șerpilor, țineau de cele mai terifiante coșmaruri ale sale și când apăruseră țopâind în noapte, inima începuse să-i bată cu atâta putere că își simțise pulsând până și pielea care-i acoperea pieptul. Când fața aia cu dinții lungi se aplecase asupra lui, fusese sigur că va leșina. Chiar și acum simțea încă sudoarea rece ca gheața curgându-i pe sira spinării.

Sophie și Josh o urmară pe Scatty prin casa lui Hekate. Gemenii își dădeau acum seama de mișcările din umbră, podelele care pârlăiau sub picioare, pereții din lemn pocnind de parcă toată casa s-ar fi mișcat, mutat, sporit în dimensiuni. Mai văzură și că vocile, țipelele și strigătele de adineaori încetaseră.

Scathach îi conduse într-o cameră circulară goală, unde-i aștepta Nicholas Flamel. Stătea cu spatele, ținându-și mâinile împreunate la spate și privind atent în noaptea populată de umbre. Singura lumină din cameră provenea de la luna uriașă, care începea de acum să scadă la orizont. O parte a încăperii era scaldată în lumină albă-argintie, cealaltă era cufundată în întuneric. Scatty traversă camera și se duse lângă Alchimist. După care își încrucișă brațele și se întoarse spre gemeni, cu chipul lipsit de expresie.

– Puteți fi omorâți, spuse Flamel blând, fără să-și arate fața. Sau și mai rău.

- Nu ne puteți ține aici, spuse repede Josh, vocea răsunându-i cam prea puternic în tăcerea de-acolo. Nu suntem prizonierii voștri.

Alchimistul îi aruncă o privire peste umăr. Purta ochelarii lui rotunzi, micuți și, în întuneric, ochii îi erau ascunși îndărătul ramelor de argint.

- Nu, nu sunteți, zise el foarte încet, cu un accent francezesc foarte pronunțat. Sunteți prizonierii circumstanțelor, ai coincidențelor și ai norocului... dacă puteți crede în așa ceva.

- Eu una nu cred, murmură Scathach.

- Nici eu, spuse Nicholas, răsucindu-se pe călcâie.

Își scoase ochelarii și își scărpină nasul cu palma. Ochii spălăciți erau înconjurați de cearcăne negre, iar buzele îi erau strânse într-o linie subțire.

- Într-un fel sau altul, toți cei de aici suntem captivi, captivi ai împrejurărilor și ai evenimentelor. Cu aproape șapte sute de ani în urmă, am cumpărat o carte hărtănită dintr-un anticariat, scrisă într-un limbaj indescifrabil. În ziua aceea am devenit prizonier și eu, înlănțuit mai puternic decât dacă m-aș fi aflat în spatele gratiilor. Cu două luni în urmă, tu, Josh, n-ar fi trebuit în ruptul capului să vii la mine să-mi ceri o slujbă, iar tu, Sophie, ai fi făcut mai bine să nu începi să lucrezi la Ceașca de Cafea. Dar exact asta ați făcut și, din cauza acestor hotărâri ale voastre, vă aflați acum aici, cu mine, în noaptea asta. Făcu o pauză și-i aruncă o privire lui Scathach. Desigur, există o școală de gândire care ar spune că ați fost predestinați să vă luați slujbele acelea, să ne întâlniți pe mine și pe soția mea și să porniți în această aventură.

Scatty dădu aprobator din cap.

- E mâna destinului aici, zise ea.

- Vrei să spui că suntem lipsiți de libertatea de a alege? Întrebă Sophie. Că toate acestea au fost destinate să se întâmple? Clătină din cap. Nu cred asta nici măcar pentru o clipă.

Idea în sine îi contrazicea toate convingerile; ideea că puteai prezice viitorul cuiva era pur și simplu ridicolă.

- Nici eu, o susținu Josh, sfidător.

- Și totuși, interveni Flamel cu blândețe, ce-ar fi dacă v-aș spune că acea *Carte a Profetului* – scrisă cu mai bine de zece mii de ani în urmă, vă pomenește și pe voi?

- Imposibil, izbucni Josh, îngrozit de implicațiile celor auzite.

- Aha! Și Flamel își desfăcu larg brațele. Și asta nu-i imposibil? Faptul că în noaptea asta i-ați întâlnit pe pterozauri, paznicii înaripați ai sălașului lui Hekate. Le-ați auzit vocile cu urechile voastre. Și ele sunt tot imposibile? Și acești Torc Allta – sunt și ei la fel de imposibili? Toate astea-s fapte care n-ar avea voie să existe în afara hotarelor poveștilor și miturilor.

- Și ce ziceți de noi? întrebă Scathach. Nicholas are aproape șapte sute de ani, iar eu sunt atât de bătrână că am văzut imperii ridicându-se și prăbușindu-se. Nu suntem și noi la fel de imposibili?

Nici unul dintre gemeni nu putea nega aceste lucruri.

Nicholas făcu un pas înainte și puse câte o mână pe umerii celor doi. Nu era cu mult mai înalt decât ei, astfel că-i putea privi direct în ochi.

- Trebuie să acceptați că sunteți prinși în această lume a tuturor imposibilităților, cum ziceți voi. Dacă plecați acum, veți aduce prăpădul asupra familiei și a prietenilor voștri și, posibil, vă veți atrage propria moarte.

- Mai mult, adăugă Scatty cu amărăciune, dacă sunteți pomeniți în *Carte*, atunci înseamnă că trebuie să fiți aici, nu în altă parte.

Gemenii se uitară când la unul, când la celălalt. Flamel dădu din cap.

- E adevărat. Cartea este plină de tot soiul de profeții, dintre care unele s-au adevărit, iar altele urmează să aibă loc. Dar ea menționează în mod special pe „cei doi care sunt ca unul“.

- Și tu crezi...? șopti Sophie.

- Da, cred că profeția vă are în vedere pe voi. Chiar sunt conștienți de asta.

Scathach făcu un pas înainte pentru a ajunge lângă Flamel.

- Ceea ce înseamnă că, deodată, ați devenit mult mai importanți nu numai pentru noi, ci și pentru Dee și pentru Străbunii Întunecați.

- De ce? se miră Josh, umezindu-și buzele. De ce suntem așa de importanți?

Alchimistul îi aruncă o privire lui Scatty, cerându-i ajutorul. Aceasta dădu din cap a încuviințare.

- Spune-le. Trebuie să știe. A sosit vremea.

Gemenii priviră când la ea, când la Alchimist. Aveau sentimentul că ceea ce urma să audă de la el era de o importanță covârșitoare. Sophie își strecură mâna în cea a fratelui ei și îi strânse degetele cu putere.

- *Codexul* profețește că cei doi care sunt unul vor veni fie să salveze, fie să distrugă lumea oamenilor.

- Ce vrei să spui prin acest „fie să salveze, fie să distrugă“? întrebă Josh. Trebuie să se întâmple una sau alta dintre cele două variante, nu?

- Cuvântul folosit în *Codex* este echivalent cu un simbol babilonian care implică ideea de alegere, de „ori... ori...“, le explică Flamel. De fapt, întotdeauna am bănuț că semnifică faptul că unul din voi are puterea de a salva lumea, iar celălalt, de a o distruge.

Sophie îi dădu un ghiont în coaste fratelui ei.

- Ți-ai cam fi tu.

Flamel se îndepărtă de ei cu câțiva pași.

- Peste câteva ore, când se va deștepta Hekate, o să-i cer să trezească în voi forțele supranaturale latente. Cred că o va face; sper și mă rog să o facă, adăugă el cu fervoare. Apoi vom pleca.

- Unde anume? se interesă Josh, în clipa în care Sophie spuse:

- Hekate nu ne dă voie să rămânem aici?

- Sper ca unii dintre Străbuni sau chiar dintre oamenii nemuritori să fie de acord să coopereze pentru a vă instrui pe voi. Și nu, nu putem rămâne aici. Dee și Morrigan au intrat deja în legătură cu una dintre cele mai de temut figuri dintre Străbuni: Bastet.

- Zeița egipteană a pisicilor? întrebă Sophie.

Flamel făcu ochii mari de uimire.

- Sunt impresionat.

- Părinții noștri sunt arheologi, îți amintești? În timp ce altor copii li se citesc povești la culcare, noi am crescut cu mituri și legende.

Alchimistul dădu din cap.

- În vreme ce noi vorbim, Bastet și Morrigan își adună forțele pentru un atac disperat asupra Tărâmului Umbrelor. Bănuiesc că vor încerca să ne ia prin surprindere la ceasurile nopții, când Hekate doarme, dar până acum n-am văzut nici urmă de ele și în curând vor miji zorii. Și ele știu că n-au decât o singură șansă, sunt convins de asta, drept pentru care își adună toate forțele înainte de a se avânta în luptă. În momentul de față, probabil cred că noi încă nu le cunoaștem intențiile; mai mult, habar n-au că noi am aflat despre implicarea lui Bastet. Dar vom fi pregătiți să le întâmpinăm cum se cuvine.

- De unde știm asta? se interesă fata.

- Mi-a spus Perenelle, răspuse Flamel și alungă cu un gest intenția unei alte întrebări evidente. E o femeie cu inițiativă, a găsit un spirit fără corp pe care l-a trimis să-mi transmită un mesaj.

- Spirit fără corp? se minună Sophie. O fantomă, vrei să zici?

Își dădu seama că acum îi era destul de ușor să creadă în fantome.

- Cam așa, confirmă Flamel.

- Ce se va întâmpla dacă vor începe atacul? Adică, la ce fel de confruntare ar trebui să ne așteptăm? îl iscodi Josh.

Nicholas se uită către Scatty.

- Nu eram născut când cei din Seminția Străbunilor au dus război unii împotriva altora.

- Eu eram însă, zise Scatty pe un ton sumbru. Marea majoritate a oamenilor n-o să știe niciodată ce se întâmplă chiar sub nasul lor. Se înfioră. Dar eliberarea energiilor magice în Tărâmul Umbrelor va influența fără doar și poate clima și geologia locului: s-ar putea să se declanșeze cutremure, una sau două tornade, uragane și ploaie, foarte multă ploaie. Iar eu urăsc ploaia, adăugă ea. E unul dintre motivele pentru care am părăsit Hibernia.

- Trebuie să fie ceva ce putem face, se alarmă Sophie. Trebuie să-i avertizăm pe oameni.

- Și cam ce formă ar putea lua avertismentul ăsta? se interesă Flamel. Că urmează să aibă loc o confruntare între personaje

mitologice care se va lăsa cu inundații și cutremure? Nu e ceva ce ai putea transmite telefonic postului local de știri, nu-i așa?

- Trebuie să...

- Nu, nu trebuie, se împotrivi Alchimistul cu fermitate. Trebuie doar să vă ducem pe voi și foile rupte din *Codex* cât mai departe de aici.

- Și Hekate? Întrebă Josh. Va fi în stare să se apere singură?

- Împotriva lui Dee și a lui Morrigan, da. Dar având-o pe Bastet ca aliată, chiar nu știu, răspunse Scatty. N-am idee cât de puternică e această zeiță.

- Mult mai puternică decât îți poți imagina.

Se întoarseră cu toții spre ușă, unde o fată care nu părea să aibă mai mult de unsprezece ani clipea și căsca des. Își frecă ochii de un galben strălucitor cu mâna și îi privi insistent, apoi zâmbi, cu dinții de un alb scânteietor, în contrast cu pielea neagră ca abanosul. Purta o robă scurtă, ca o togă, din același material irizat din care era făcută și rochia bătrânei Hekate, dar de data aceasta ea era întretesută cu fire aurii și verzi. Părul ei alburiu ca gheața i se bucla pe umeri.

Alchimistul se înclină.

- Bună dimineața. Nu credeam că te vei trezi înaintea zorilor.

- Cum puteam să dorm, cu toată agitația asta pe aici? Întrebă Hekate. M-a trezit mișcarea din casă.

- Casa... începu Josh.

- Casa, spuse Hekate pe un ton degajat, e însuflețită.

Lui Josh îi stăteau pe limbă o grămadă de observații pe care avea chef să le facă, dar își aminti de noroiul acela verzui de noaptea dinainte și hotărî că era mai bine să tacă.

- Am înțeles că Morrigan și Bastet, sora mea mai în vârstă, pun la cale un atac împotriva Tărâmului Umbrelor, zise fata cu o expresie sumbră pe chip.

Nicholas îi aruncă o privire rapidă lui Scathach, care ridică nedumerită din umeri. N-avea nici cea mai vagă idee cum de aflase Hekate despre asta.

- Sunt convinsă că știți că eu aud tot ce se întâmplă în casa asta, fiecare cuvânt spus cu voce tare ori în șoaptă sau numai gândit, adăugă zeița, uitându-se pieziș la Josh.

Fata zâmbi și în momentul acela semăna foarte bine cu ipostazele sale mai vârstnice. Zâmbetul îi arcui buzele, dar nu-i lumină chipul. Păși în cameră și Sophie observă că, pe măsură ce înainta, casa reacționa la fiecare mișcare a ei. Pe locul unde stătuse, răsăriră muguri verzi, iar în prag și pe canaturi apărură flori mici și verzi. Zeița cu Trei Capete se opri în fața lui Nicholas Flamel și căută insistent în ochii săi care-i trădau îngrijorarea.

- Mi-ar fi plăcut ca voi să nu fi ajuns aici. Aș fi preferat să nu-ți fi trecut prin cap să-mi aduci necazul în casă. De asemenea, tare aș fi vrut să nu ajung să mă bat cu soră-mea și cu nepoată-mea. Ca să nu mai vorbesc de faptul că aș fi vrut să nu fiu pusă în situația de a ține partea cuiva.

Scathach își încrucișă brațele la piept și îi aruncă o căutătură întunecată.

- Niciodată nu ți-a plăcut să fii pusă să alegi de partea cui ești, Hekate. De aceea nici nu-i de mirare că ai trei fețe.

Sophie o privi pe Hekate în timp ce Războinica îi adresa aceste cuvinte și văzu cum, preț de o clipă, în ochii fetei apăru ceva întunecat și nemaipomenit de vechi.

- Am supraviețuit atâtor veacuri tocmai pentru că mi-am fost singură sfătuitoare, izbucni Hekate. Dar am ales de partea cui sunt atunci când o bătălie a meritat efortul.

- Iar acum, spuse Flamel cu blândețe, cred că a venit timpul să alegi iarăși. Oricum, tu ești singura care poate decide: crezi că războiul care se anunță merită, sau nu?

Hekate nu-i răspunse, ignorându-i întrebarea, și se răsuci pe călcâie ca să-i cerceteze pe gemeni. Mâna ei mică se mișcă prin aer și într-o clipită aurele lor de aur și de argint prinseră a străluci în jurul trupurilor. Își lăsă capul într-o parte, uitându-se la ei, privind stropii de argint care se mișcau în coconul care o învăluia pe Sophie și urmărind traiectoria nervurilor de aur care se deplasau în sus și-n jos prin aura luminoasă din jurul lui Josh.

- S-ar putea să ai dreptate, zise ea în cele din urmă, e posibil ca ei să fie cei doi despre care profețește blestematul ăla de *Codex*. De veacuri nu mi-a mai fost dat să întâlnesc aure atât de pure. Gemenii dețin un potențial supranatural inestimabil.

Flamel dădu din cap.

- Dac-aș avea timp, i-aș duce să fie instruiți corespunzător, să le fie trezite treptat puterile magice... dar evenimentele s-au întors împotriva mea, iar timpul este un lux pe care nu mi-l pot permite. Stă în puterea ta să faci asta. Tu ai putea trezi într-o secundă forțe latente care altminteri ar necesita ani întregi de antrenament.

Hekate îi aruncă Alchimistului o privire peste umăr.

- Și există motive solide pentru care e normal să dureze atât de mult, spuse ea pe un ton de refuz. Oamenii în general de-abia dacă-și folosesc simțurile. Și totuși, tu îmi ceri să le activez potențialul energetic. N-am s-o fac: supraîncărcarea energetică i-ar putea distruge sau scoate din minți.

- Dar, încep Flamel.

- N-o s-o fac. Se întoarse spre gemeni. Ce îmi cere el să fac v-ar putea ucide, asta dacă sunteți norocoși, adăugă ea, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, lăsând dâre mici de iarbă în trecerea ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Gemenii rămăseră o clipă fără glas. Apoi Josh începu:

- Ce-a vrut să zică...?

Dar Nicholas trecu pe lângă el în grabă, ieșind pe hol după Hekate.

- Exagerează, le zise el peste umăr, încearcă să bage groaza-n voi.

- Ei bine, funcționează, murmură Josh.

Se uită la Scathach, dar ea se întoarse cu spatele și se îndreptă spre grădină.

- Stat, o strigă el, alergând în spatele fetei, întoarce-te. Am nevoie de răspunsuri la vreo câteva întrebări.

Simți cum îl lasă nervii; se săturase să fie tratat ca un copil. Și el, și soră-sa meritau măcar niște explicații.

- Josh, îl avertiză Sophie.

Dar frate-său țâșni pe lângă ea și dădu s-o apuce de umăr pe Scatty. Dar n-o atinse nici măcar cu degetele. Dintr-odată fu prins, răsucit, învârtit și aruncat în aer. Se izbi de pământ atât de tare, încât își pierdu respirația și se pomeni cu sabia Războinicei îndreptată cu hotărâre chiar între ochii lui. Când i se adresă, vocea îi era aproape șoptită.

- Noaptea trecută ai insultat o zeiță din Seminția Străbunilor, astăzi ai reușit s-o scoți din sărite pe una din Generația Următoare - și nici nu s-a făcut încă ziuă, deci în mai puțin de douăzeci și patru de ore, adăugă ea.

Fecioara Războinică își băgă sabia în teacă, iar ochii îi căzură asupra unei Sophie înmărmurite de uimire. Fata nici n-avusese timp să-i prindă mișcările.

– Întotdeauna e așa? întrebă Scatty.

– Așa cum? fu rândul lui Sophie să întrebe.

– Nesăbuit, nesocotit, temerar...? Să continui?

– Nu-i nevoie. Și da, așa e mereu. Uneori și mai rău de-atât.

După ce mai crescuseră, ea însăși obișnuia să-l tachineze pe fratele ei spunându-i că moștenise toate genele lui „a face“, lăsându-i ei pe cele care țineau de „a gândi“. Băiatul era impulsiv și agitat dar, ca să nu-l nedreptăm, se gândi ea, era și loial și demn de încredere.

Scathach îl ajută să se ridice.

– Dacă o s-o ții în ritmul ăsta, n-o să rezști mult în lumea noastră.

– Voiam doar să-ți adresez câteva întrebări.

– Ai noroc, să știi. Cu câteva secole în urmă, cred că ți-aș fi făcut felul. Eram și eu ceva mai temperamentală, recunosc ea, dar am căutat să mă controlez.

Josh își frecă șalele. Dacă Scathach l-ar fi trântit pe pietre, l-ar fi rănit, dar trebui să admită că avusese grijă să-l pună jos pe ierburi și pe mușchi.

– Parc-ar fi fost o figură de judo, spuse el ezitant, încercând să pară indiferent și să schimbe subiectul.

– Ceva de genul...

– Unde-ai învățat judo?

– N-am învățat judo. Eu am conceput primele variante ale majorității artelor marțiale cunoscute astăzi, preciză războinica roșcată, cu ochii verzi scâpărându-i. De fapt, nu v-ar fi stricat nici unuia dintre voi să vă arăt câteva figuri simple.

– Cred că putem face față și unora mai complicate, zise Josh. Am studiat tae kwon do vreme de doi ani, când ai noștri țineau cursuri în Chicago, și am făcut un an de karate la New York... sau în Boston?

– Tu ai inventat judoul? întrebă Sophie, încercând să-și păstreze vocea cât mai neutră.

- Nu, Kano Jigoro este creatorul variantei moderne de judo, dar el și-a întemeiat sistemul de luptă pe jujitsu, înrudit la rândul lui cu aikido, care a apărut undeva prin secolul al XIV-lea. Cred că mă aflam în Japonia la vremea aceea. Toate artele marțiale au o rădăcină comună. Și asta aș fi eu, spuse Scatty cu modestie. Haideti, dacă știți ceva karate și tae jwon do, asta ne va fi de folos. Lăsați-mă să vă arăt câteva mișcări esențiale cât îl așteptăm pe Nicholas.

- Dar el unde s-a dus? se interesă Sophie, aruncând o privire peste umăr către casă. Ce se întâmplă acolo? Încearcă oare s-o convingă pe Hekate să ne trezească potențialul magic?

- Da, asta face, răspunse Scatty.

- Dar Hekate a spus că asta ne-ar putea ucide! se alarmă Josh.

Începuse să-l suspecteze pe Flamel că agenda lui de lucru includea mai multe date decât simpla lor protecție, a lui și a surorii sale. Alchimistul punea ceva la cale.

- Își dădea și ea cu presupusul, spuse Scatty. Întotdeauna a fost o maestră a scenariilor dramatice.

- Atunci Nicholas e sigur că nu ne pune în pericol? continuă Josh.

- Nu, nu este absolut sigur. Scatty zâmbi. Dar credeți-mă, sunteți în pericol. Singura diferență este că dacă Hekate vă trezește puterile magice, atunci veți fi în *mare* pericol.

Nicholas Flamel se ținu de Hekate prin casă. Tânăra își plimba degetele de-a lungul zidurilor, făcând ca părți întregi de lemn strălucitor să înfrunzească și să înflorească prin simpla ei atingere.

- Am nevoie de ajutorul tău, Hekate. Nu pot face asta de unul singur, strigă Flamel după ea.

Zeița îl ignoră. Coti pe un coridor lung și drept și o ținu tot înainte. Pașii ei lăsau în urmă petice de iarbă verde care creșteau chiar sub ochii lui Flamel. Când ajunsese undeva pe la mijlocul holului, iarba îi venea deja până la genunchi, apoi până la mijloc, pentru ca, dintr-odată, întregul coridor să fie acoperit de iarbă înaltă și ascuțită ca lama. Firele păreau să murmure toate laolaltă, scoțând sunete ce păreau aproape cuvinte. Nicholas Flamel îi îngădui unei

doze mici din furia resimțită să i se infiltreze în aură. Strângându-și mâna dreaptă în pumn, își deschise degetele dintr-o mișcare și aerul se umplu de mireasma răcoroasă și puternică de mentă. Iarba se culcă la pământ în fața lui, de parcă ar fi fost lovită de un vânt puternic, iar Alchimistul reuși astfel s-o vadă pe tânără intrând într-o încăpere separată de restul casei. Dacă ar mai fi întârziat un moment, ar fi trecut pe lângă ușă fără să-și dea seama.

– Destul cu jocurile astea! izbucni Flamel, dând buzna în cameră.

Hekate se întoarse cu fața către el. Îmbătrânise oarecum în cele câteva minute cât îi trebuise să parcurgă holul. Acum arăta de vreo cincisprezece ani. Chipul îi era contorsionat într-o expresie înfiorătoare și ochii galbeni îi scânteiau.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? Își ridică mâinile într-un gest amenințător. Doar știi ce-ți pot face să scap de tine.

– N-o să-ndrăznești, spuse Flamel cu un calm de care nu era nici el conștient.

– Și de ce n-aș îndrăzni? îl întrebă Hekate, luată prin surprindere. Nu era obișnuită să fie contrazisă.

– Pentru că eu sunt Paznicul Cărții.

– Ah, Cartea pe care ai pierdut-o, cum să nu...

– Și tot eu sunt și Paznicul la care fac referire profețiile din Carte, i-o întoarse Flamel. Penultimul ei paznic, adăugă el. Gemenii sunt și ei pomeniți. Te-ai lăudat că l-ai cunoscut pe Avraam – ei bine, atunci trebuie să știi și cât de adevărate s-au dovedit în timp profețiile și viziunile sale.

– S-a înșelat și el de multe ori, murmură Hekate.

– În calitatea mea pe care tocmai am invocat-o, îți cer să faci ceva care ar fi vital nu numai pentru Seminția Străbunilor, ci și pentru umanitate: vreau să deștepți puterile magice ale gemenilor.

– Asta i-ar putea omorî, declară zeița indiferentă.

Nu-i prea păsa ei dacă oamenii trăiau sau mureau.

– Se prea poate, recunoscu Flamel, simțind cum i se pune un nod în stomac, dar, dacă nu ne ajuți, atunci moartea lor este cu atât mai sigură.

Hekate se întoarce și se îndreaptă către fereastră. Pe pajiștea cu dâmburi, Scatty le arăta gemenilor o serie de lovituri. Ei îi imitau mișcările destul de greoi. Flamel i se alătură lui Hekate la geam.

- În ce lume am ajuns să trăim, comentă el, suspinând, dacă totul, absolut totul, inclusiv continuitatea stirpei umane, a ajuns să se sprijine pe umerii firavi ai unor adolescenți.

- Știi cum s-a întâmplat de au învins oamenii, iar Seminția Străbunilor a fost nevoită să se retragă din lume? îl luă Hekate prin surprindere.

- Din cauza folosirii fierului, nu?

- Da, din cauza fierului. Am supraviețuit prăbușirii regatului Danu Talis, am supraviețuit Potopului și epocii glaciare. Iar apoi, cu vreo trei mii de ani în urmă, un făurar anonim, care lucrase până atunci în bronz, a început să probeze metalul cel nou. Era doar un om, unul singur, și, totuși, asta nu l-a împiedicat să alunge o întregă rasă, cu modul ei de viață cu tot. Marile transformări sunt întotdeauna provocate de acțiunea unui singur om. Hekate tăcu, uitându-se la gemenii care împărțeau picioare și pumni alături de Scathach. Aur și argint. Cele mai rare dintre toate aurele posibile, murmură ea și, pentru o fracțiune de secundă, aurele își arătară strălucirea în jurul gemenilor. Dacă fac asta și vor muri, ești pregătit să-i ai pe conștiință?

- Sunt bătrân de-acum, atât de bătrân, spuse Nicholas foarte încet. Știi câți prieteni mi-am înmormântat de-a lungul atâtor sute de ani?

- Și te-a afectat pierderea lor?

Vocea lui Hekate trăda o nuanță de curiozitate ingenuă.

- A fiecăruia.

- Încă le simți lipsa?

- Da, în fiecare zi.

Zeița se înalță pe vârfuri și-și puse mâna pe umărul lui.

- Atunci, încă ești om, Nicholas Flamel. În ziua în care vei înceta să-ți mai pese, o să ajungi să semeni cu Dee și cu cei ca el.

Se întoarce din nou cu fața spre grădină și se uită la copii. Încercău amândoi, în zadar, să-i aplice lovituri lui Scathach, care se ferea

și se unduia, deși nu se mișca din loc. De la distanță, păreau a fi trei adolescenți obișnuiți care exersau figurile unui dans nou, însă Hekate era încredințată că nici unul dintre ei nu era astfel.

– O s-o fac, zise ea în cele din urmă, o să le trezesc energiile magice latente. Restul ține de tine. Tu va trebui să-i instruiști.

Flamel își lăsă capul în jos; ca ea să nu-i vadă ochii înlăcrimați. Dacă gemenii supraviețuiau momentului, atunci mai exista o șansă, ce-i drept, una foarte mică, ca el să apuce s-o vadă iar pe draga lui Perenelle.

– Spune-mi, te rog, începu el, după care tuși, pentru a-și drege vocea. Bărbatul care a descoperit prelucrarea fierului, fierarul ăla de acum trei mii de ani. Ce s-a întâmplat cu el?

– L-am omorât, răspunse Hekate nevinovată, clipind din ochii mari și galbeni. Activitățile lui ne-au distrus. Ce altceva voiai să faci? Dar era deja prea târziu. Secretul fierului pătrunsese deja în lume.

Flamel le aruncă o privire gemenilor, îl văzu pe Josh doborându-și sora la pământ, dar aceasta îi puse piedică, iar Josh căzu și el. Râsul lor răsuna vesel și limpede în aerul dimineții. Și Flamel se rugă în sinea lui ca măcar de data asta să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Pisicile din San Francisco părăsiră orașul în puterea nopții.

Singure sau în perechi, pisici vagaboande fioroase sau speriate, pisici de casă grase, cu blana strălucitoare și îngrijită, de toate mărimile, de toate formele, de rasă pură sau corcite, cu blana lungă și pufoasă sau scurtă, se strecurau printre umbrele întunericului într-un șir tăcut. Treceau peste poduri, mișunau pe alei, alergau prin canalele subterane, săreau pe acoperișuri.

Toate îndreptându-se spre nord.

Țâsneau pe lângă cheflii nocturni înspăimântați și uluiți, pe lângă coloniile de șobolani sau de șoareci fără a se opri să-i vâneze, ignorau cuiburile de păsări. Și cu toate că se mișcau într-o tăcere mormântală, trecerea lor era însoțită de un zgomot nemaipomenit.

În noaptea aceea, orașul San Francisco răsună de chelălăiturile sutelor de mii de câini.

Doctorul John Dee se simțea nefericit.

Și chiar puțin înspăimântat. Era ușor de vorbit despre atacul asupra lui Hekate pe Tărâmul Umbrelor, dar era cu totul altceva să te afli la intrarea în regatul ei invizibil și să privești pisicile și păsările chemate de stăpânele lor, de Bastet și de Morrigan. Ce-ar putea face toate creaturile astea mititele împotriva forței magice a legendarei Hekate din Seminția Străbunilor?

Dee se afla în interiorul unui Hummer negru uriaș, alături de Senuhet, bărbatul care-o făcea pe subalternul pe lângă Bastet. Nici unul din ei nu scosese o vorbă în timpul zborului scurt în avionul particular al lui Dee, care-i dusese din Los Angeles în San Francisco ceva mai devreme, deși erau nenumărate întrebările pe care Dee ar fi vrut să i le adreseze bărbatului mai în vârstă. Învățase însă, în decursul anilor, că slujitorilor Străbunilor Întunecați, așa cum era și el, nu le plăcea să fie luați la întrebări.

Ajunseseră la intrarea pe Tărâmul Umbrelor în jurul orei două, tocmai la timp pentru a asista la sosirea primelor creaturi ale lui Morrigan. Păsările năvăliseră de la nord și de la est în stoluri lungi și întunecate, însoțite doar de fâșâitul bățăilor de aripi, și se așezaseră în copacii din Mill Valley, atât de multe la număr, că unele dintre crengi începuseră să pârâie sub greutatea lor.

Peste câteva ore sosiseră și pisicile.

Făpturile îmblănite prinseseră a curge din întuneric în șiruri interminabile, apoi se opriseră, toate cu fața către intrarea secretă în Tărâm. Dee se uită pe fereastra mașinii: nu zărea nici un petec de pământ, atât de multe erau. Totul era acoperit, cât vedea cu ochii, de pisici.

În cele din urmă, chiar când partea de răsărit a orizontului începuse să se lumineze în tonuri roșietice, Senuhet scoase dintr-o geantă pe care o ducea pe umăr o statueta mică și neagră pe care o așeză pe bordul mașinii. Era o pisică egipteană rafinat sculptată, cu puțin mai mare decât degetul lui mic.

- A sosit timpul, spuse el încet.

Ochii statuetei negre începură să reflecte o lumină roșiatică.

- Vine și ea, anunță Senuhet.

- De ce n-am atacat mai devreme, când Hekate dormea? întrebă Dee.

În ciuda celor câteva sute de ani de studiu consacrat Străbunilor Întunecați, își dăduse seama că în realitate știa prea puține despre ei. Dar asta-i dădea un sentiment de oarecare confort, deoarece înțeleșese că și ei știau la fel de puține despre rasa umană.

Senuhet își flutură mâna în direcția păsărilor și a pisicilor.

– Aveam nevoie de aliați, preciză el laconic.

Dee aprobă din cap. Bănuia că în clipa asta Bastet bântuia diferitele Tărâmuri ale Umbrelor care înconjurau lumea oamenilor. Aversiunea Seminției Străbunilor față de fier făcea ca anumite invenții moderne, precum mașinile sau avioanele, să nu le fie deloc la îndemână. Buzele sale subțiri se arcuiau într-un zâmbet lipsit de veselie; de asta aveau nevoie de oameni ca el și ca Senuhet pe post de agenți secreți.

Simți, mai mult decât văzu, păsările mișcându-se în copaci: vreo cinci sute de mii de capete, poate și mai multe, se întoarseră către vest. Le urmări privirea, uitându-se către cel mai întunecat punct de pe cer. Nu văzu nimic la început, dar apoi percepu o formă undeva în înaltul cerului, asta doar pentru că întuneca strălucirea stelelor. Sosea Morrigan.

Dee știa că în miezul fiecărei legende se afla un sâmbure de adevăr. Uitându-se în sus pe cerul nopții, privind creatura aceea lividă care venea dinspre vest, cu mantia ei din pene fâlfâindu-i în jur asemenea unor aripi enorme, Dee își dădu seama de unde se inspiraseră toate legendele acelea despre vampirii de felul lui Nosferatu. În decursul îndelungatei sale vieți, întâlnise destui vampiri, dintre cei roșii, și nici unul dintre ei nu i se păruse la fel de înspăimântător ca Zeița-Corb.

Morrigan se lăsă pe pământ chiar în fața Hummerului, pisicile împrăștiindu-se în ultimul moment înainte ca ea să-și strângă mantia pe lângă trup și să coboare. În întuneric i se deslușea doar profilul cadaveric al feței; ochii, în schimb, îi erau la fel de negri ca noaptea, arătând asemenea unor găuri făcute de foc într-o coală de hârtie.

Apoi fu rândul pisicilor să mârâie, ca o huruială scăzută care se propagă în aer, și Bastet păși afară din zona de umbră. Zeița-Pisică purta roba din bumbac alb a unei prințese egiptene și avea un sceptru la fel de înalt ca ea. Își croi drum prin mulțimea de pisici, care se dădură la o parte din cale, pentru a strânge din nou rândurile după trecerea ei. Mai înaltă decât Morrigan, făcu o plecăciune adâncă în fața Zeiței-Corb.

- Nepoată, a sosit timpul! toarse ea.

- Da, a sosit, o aprobă Morrigan, întorcându-i plecăciunea.

Dându-și mantia pe spate, ea lăsă să se vadă un arc lung care-i atârna pe umeri. Încordă arcul și scoase o săgeată din tolba de la sold.

Apoi, întorcându-se de parcă ar fi fost un singur trup, cele două Străbune Întunecate se năpustiră spre gardul aparent de nepătruns și trecură prin el.

Păsările și pisicile le urmară.

- Acum chiar începe, spuse Senuhet cu bucurie, adunându-și armele - două săbii egiptene încovoiate, făcute din bronz - și coborând din mașină.

„Sau se sfârșește“, îi trecu prin cap lui Dee, dar alese să-și țină temerile pentru sine.

VINERI, *i Junie*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Josh stătea la marginea pădurii străvechi, alături de sora lui, și privea un trio de mici creaturi înaripate, uimitor de asemănătoare cu niște dragoni, care serpuiau și dansau în lumina primelor raze ale răsăritului. Josh aruncă o privire în direcția surorii lui, apoi se uită în altă parte.

- Nu vreau să faci asta, spuse el repede.

Sophie își lăsa mâna pe brațul fratelui ei.

- De ce nu?

Trecu în fața fratelui ei, făcându-l s-o privească în ochi. Peste umărul stâng, în fața intrării în uimitorul Yggdrasill, îi vedea pe Flamel, Scatty și Hekate uitându-se la ei. De jur împrejur, mii de Torc Allta, unii cu chip de om, alții de animal, fremătau pregătindu-se de luptă. Porcii purtau platoșe din piele pe spate, iar umanoizii Torc Allta erau înarmați cu sulite și săbii din bronz. O sumedenie de dinozauri planau pe cer și se repezeau în tufișuri, iar ierburile înalte mișunau de făpturi nevăzute, târâtoare, alunecoase, iuți. Corpurile de pază își luau în primire pozițiile în jurul Yggdrasillului, cățărându-se pe ramurile lui uriașe, postându-se cu arcuri și săgeți la fiecare fereastră.

Sophie se uită în ochii de un albastru strălucitor ai fratelui ei, în care își vedea propria reflecție, și brusc își dădu seama că ochii îi erau

plini de lacrimile pe care se încăpățâna să nu le verse. Se întinse spre el, dar Josh îi apucă mâna și-i strânse degetele cu putere.

- Nu vreau să ți se întâmple nimic rău, zise el simplu.

Sophie dădu doar din cap, fiindu-i cu neputință să mai adauge ceva. Simțea și ea la fel în privința frățiorului ei.

Trei dintre pterozaurii enormi planară deasupra capetelor celor doi, curentul de aer făcut de aripile lor ridicând de la pământ nori de praf. Nici Sophie, nici Josh nu-și înălțară capul.

- Nicholas a spus că e riscant, continuă Josh, dar Hekate susține că e de-a dreptul periculos, chiar mortal. Nu vreau să treci singură prin această poveste cu trezirea puterilor magice, în caz că se întâmplă ceva rău, o lămurii el repede, după care tăcu.

- Trebuie să facem asta. Nicholas a zis...

- Nu sunt pe deplin convins că pot avea încredere în el, o întrerupse Josh. Am sentimentul că pune ceva la cale. E prea nerăbdător și insistă prea mult ca Hekate să facă asta cu noi, chiar dacă știe că e periculos.

- A spus că e singura noastră șansă, stăruie Sophie.

- Ieri spunea că trebuie să ne ducă cât mai departe de magazin pentru a fi în siguranță. Iar acum, dintr-odată, trebuie să fim antrenați pentru a ne putea apăra singuri de John Dee și de acești Străbuni Întunecați. Crede-mă, Flamel își face propriul joc.

Sophie își îndreaptă privirea către Alchimist. Îl știa de vreo câteva luni și-și amintea că scrisese pe blog că e un tip *cool*. Desigur, abia acum își dădea seama că nu-l cunoștea mai deloc. Bărbatul cu numele de Nick Fleming era un impostor. Un mincinos. Flamel o privea stăruitor și, o clipă, fata își imaginează că știa despre ce vorbesc.

- Nici unul din noi nu trebuie să treacă prin asta, continuă Josh. Sau cel puțin lasă-mă numai pe mine s-o fac.

Sophie se uită iar în ochii lui.

- Și cum crezi că m-aș simți dacă ți s-ar întâmpla ceva rău?

De data aceasta fu rândul lui Josh să nu mai poată spune nimic. Ideea că soră-sa ar putea păți ceva îngrozitor îi trecuse prin cap cu

doar câteva clipe mai devreme. Dar numai gândul la asta îl făcea să se cutremure de spaimă.

Sophie luă mâinile fratelui ei într-ale sale.

– Chiar din clipa nașterii le-am făcut pe toate împreună, zise ea, cu o voce joasă și gravă. Și cum mama și tata au fost mai tot timpul plecați, am rămas de fapt doar tu și cu mine. Întotdeauna ai avut grijă de mine, întotdeauna am avut grijă de tine. N-am de gând să te las să treci prin acest... proces sau ce-o mai fi, de unul singur. Vom face și asta, ca pe toate celelalte, împreună.

Josh se uită lung și insistent la soră-sa.

– Ești sigură? o întrebă el.

Începuse să întrevadă o nouă Sophie.

– Niciodată n-am fost mai sigură de ceva decât acum.

Amândoi erau conștienți de ceea ce rămăsese nespus: nici unul nu voia să rămână în urma celuilalt, dacă avea să se întâmple ceva catastrofal în timpul Deșteptării.

Josh încuviință în cele din urmă. Apucă apoi strâns mâna soră-sii și amândoi se răsuciră cu fața către Alchimist, Hekate și Scatty.

– Suntem gata, îi anunțară gemenii.

– Morrigan e aici, le zise Scatty, în timp ce-i urmau pe Nicholas și pe Hekate prin ușa enormă, îndreptându-se către centrul copacului.

Își schimbase hainele, iar acum purta pantaloni negri, un tricou tot negru, pe gât, care-i lăsa brațele dezgolite, și bocanci cu talpa groasă. Două săbii scurte îi atârnavă la spate, cu plăselele ivindu-se pe după umeri și își mânjise ochii și pomeții cu o vopsea neagră care-o făcea să semene uimitor de mult cu un craniu.

– A adus-o și pe Bastet cu ea. Deja se strecoară pe Tărâmul Umbrelor.

– Hekate nu-i poate opri, nu-i așa? întrebă Sophie.

Avea doar o idee vagă despre forța magică a zeiței, dar gândul că exista ceva mai puternic decât ea era îngrozitor.

Scatty ridică din umeri.

– Habar n-am. Au venit în forță și și-au adus cu ele și armatele.

– Armate? răsună glasul lui Josh. Ce fel de armate? Formate din mulțimi de oameni de lut?

– Nu, de data asta nu sunt golemi. Și-au adus păsările cerului și pisicile pământului.

Sophie râse de se prăpădi.

– Păsări și pisici... Și cam ce-ar putea ele face?

Scatty îi aruncă o privire fetei, albul ochilor ieșind în evidență în contrast cu negrul vopselei.

– Ai văzut ce-au făcut păsările cu mașina noastră când am venit înapoi.

Sophie dădu din cap, simțind brusc cum i se pune un nod în stomac. Imaginea corbilor negri și respingători ciocnind în parbriz și făcând găuri în capota de metal a mașinii avea s-o bântuie pentru tot restul vieții.

– Ei bine, imaginează-ți ce se poate întâmpla când se adună zeci de mii de păsări.

– Zeci de mii, șopti Sophie.

– Mai degrabă sute de mii, se corectă Scatty, cotind pe un coridor îngust. Dinozaurii cercetași au estimat că ar putea fi vorba de vreo jumătate de milion.

– Și despre pisici n-ai nimic de zis? Întrebă Josh.

– Ba da. Sunt mai multe decât putem număra.

Josh se uită la soră-sa, amândoi începând să-și dea seama abia acum de pericolul groaznic în care se aflau. Ar putea muri în acest straniu Tărâm al Umbrelor și nimeni n-ar afla niciodată. Băiatul simți cum i se umplu ochii de lacrimi și clipi pentru a le înlătura; părinții lor și-ar petrece restul vieții întrebându-se ce s-a întâmplat cu ei.

Culoarul pe care mergeau dădu în alt pasaj de trecere, încă și mai îngust. Tavanul era atât de jos că amândoi trebuiau să meargă cu capetele plecate pentru a nu se lovi. Nu existau trepte sau scări, dar culoarul cobora tot mai mult, într-o spirală lungă și joasă. Gemenii pricepură că mergeau tot mai jos sub pământ, chiar spre baza copacului. Zidurile deveneau din ce în ce mai întunecate, și

din lemn ieșeau tot mai multe rădăcini care se curbau și se încolăceau în aer, agățându-li-se de păr cu vârfurile lor încârligate. Aerul devenea tot mai umed, mirosind a pământ reavăn și argilos, a frunze uscate și a germinație.

– Casa este vie, exclamă Sophie cu uimire, pe când coteau pe un alt culoar răsucit, în spirală, care era format în întregime din rădăcinile noduroase ale copacului măreț care creștea chiar deasupra lor. Chiar și cu noi mișcându-ne în interior, cu încăperile și ferestrele și lacurile sale, e tot un copac viu!

Ideea o umplea deopotrivă de mirare și de spaimă.

– Acest copac a răsărit dintr-o sămânță a Yggdrasilului, Arboarele Lumii, spuse Scatty încet, frecându-și palmele de rădăcinile cioturoase. Își apropie apoi palma de față și respiră adânc, inhalând mireasma lemnului. Cu mii de ani în urmă, când Danu Talis s-a scufundat sub valuri, câțiva dintre Străbuni au reușit să salveze unele specimene de floră și de faună, ducându-le peste mări și țări. Însă numai doi dintre ei, Hekate și Odin, au reușit să țină în viață semințele de Yggdrasil. Odin, ca și Hekate, stăpânește lumea supranaturală.

Josh se înfioră, încercând să-și amintească cele câteva lucruri pe care le știa despre Odin. Nu era el zeul nordic cu un singur ochi? Dar înainte să apuce să întrebe, Hekate dispăru printr-un pasaj mărginit de nodurile rădăcinilor încolăcite. Nicholas Flamel se opri și așteptă ca gemenii și Scatty să-l ajungă din urmă. Ochii lui spălăciți erau acum învăluiți în umbre și între sprâncene îi apăruse o cută verticală subțire. Când vorbi, își alese cu mare grijă cuvintele, starea sa de agitație extremă făcând și mai pronunțat accentul său franțuzesc.

– Aș vrea să nu fie nevoie să faceți asta, spuse el, dar credeți-mă, nu există altă soluție.

Se întinse spre ei și-și puse o mână pe umărul drept al lui Sophie și cu cealaltă cuprinse umărul stâng al băiatului. Aurele lor, de aur și de argint, străluciră scurt, iar aerul greu fu înmiresmat de mirosul înghețatei de vanilie și al celui de portocale.

- Mă tem că, atunci când ne-ați ajutat pe mine și pe soția mea, v-ați pus pe voi înșivă în cel mai mare dintre toate pericolele posibile. Atunci când Hekate vă va deștepta puterile magice, o să vă învăț eu însumi câteva farmece cu rol de protecție și o să vă duc și la alții să vă instruiască, maeștri în cele cinci forme străvechi de magie. Sper ca ei să vă desăvârșească formarea.

- Vom fi instruiți pentru a deveni magicieni? întrebă Sophie.

Bănuise că va fi mai încântată, dar îi tot veneau în minte vorbele lui Scatty, cum că, odată ce Hekate le va trezi puterile, ei se vor afla în *mare* primejdie.

- Ca magicieni și vrăjitori, ca necromanți, demoni și chiar ca descântători. Flamel zâmbi. Aruncă apoi o privire peste umăr, după care se întoarse cu fața spre gemeni. Acum mergeți înăuntru și faceți tot ce-o să vă spună. Știu că sunteți înspăimântați, dar încercați să vă alungați temerile. Să știți de la mine, nu trebuie să vă fie rușine când vă este teamă.

Surâse, cu buzele arcuite, dar zâmbetul nu i se citea în căutătura îngrijorată a ochilor.

- Când veți ieși din încăperea aceea, veți fi alți oameni.

- Nu vreau să fiu altceva decât sunt, șopti Sophie.

Nu-și dorea decât ca totul să fie ca în urmă cu câteva ore, când toate se derulau în obișnuitul și monotonia lor. În clipa asta, ar fi dat orice să se întoarcă în acea lume plictisitoare.

Flamel se dădu la o parte din prag și-i îndemnă pe gemeni să intre.

- Transformarea voastră a început din prima clipă în care ați dat ochii cu Dee. Și odată început, fenomenul cu pricina nu mai cunoaște cale de întoarcere.

Era întuneric beznă în interiorul camerei ai cărei pereți erau formați în întregime din rădăcini încârligate. Sophie simți mâna fratelui ei strecurându-se în a sa și-i strânse ușor degetele. El îi răspunse prin același gest.

Pe măsură ce gemenii înaintau în grotă, care era cu siguranță mai mare decât li se păruse inițial, ochii lor se obișnuiau cu întunericul și

reușiră să distingă un soi de strălucire verzuie care învăluia încăperea. Mușchiul des, pufos acoperea rădăcinile încolăcite și emana o lumină verde ca de jad, făcând să pară că spațiul acela era undeva sub ape. Aerul era greu de umezeală și stropii li se prelingeau în păr și pe piele asemenea unor mici picături de ploaie. Deși nu era deloc frig, tremurau amândoi.

- Ar trebui să apreciați cinstea de care vă bucurați.

Vocea lui Hekate venea de undeva din întunericul verzui din fața lor.

- De generații întregi n-am mai trezit forțele supranaturale ale unor oameni.

- Cine... începu Josh, după care vocea i se stinse. Tuși sec și încercă din nou. Care a fost ultimul om pe care l-ai trezit?

Era hotărât să nu-și arate frica.

- Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă - în secolul al XII-lea, după metodele voastre de măsurare a timpului - un om din ținuturile Scoției. Nu-mi amintesc cum îl chema.

Dar Sophie și Josh simțiră instinctiv că Hekate mințea.

- Ce s-a întâmplat cu el? vru să știe fata.

- A murit. După care urmă un chicot ascuțit. A fost omorât de grindină.

- Păi cred că era o grindină serioasă, nu așa, murmură Josh.

- O, da, șopti Hekate la rândul ei.

Și în momentul acela adolescenții fură încredințați în sinea lor că ea avea o legătură cu moartea misterioasă a acelui om. Lui Josh ea îi apărură imediat în postura unui copil răzbunător.

- Deci, ce-o să se întâmple acum? Rămânem în picioare, ne așezăm, ne întindem?

- Nimic din toate astea, răbufni Hekate, și ceea ce urmează nu se face cu ușurință. Timp de mii de ani, voi, oamenii, v-ați îndepărtat cu bună știință de tot ceea ce numiți în bătaie de joc magie. Dar magia asta presupune de fapt folosirea întregului spectru al simțurilor voastre. Doar că oamenii au renunțat să mai conștientizeze puterea simțurilor. Acum văd doar printr-o porțiune infimă

a gamei văzului, aud doar sunetele cele mai puternice, iar simțul olfactiv le este așa de slăbit, că nu pot face diferența decât între gusturile sărate și cele dulci.

Gemenii își dădură seama că Hekate începuse să se miște în direcția lor. Nu-i simțeau mișcarea, dar îi localizau prezența după sunetul vocii. Când le vorbi de undeva de sub ei, amândoi se dădură speriați în lături.

- Odinioară, omenirea a avut nevoie de toate aceste simțuri pentru a supraviețui.

Urmă o pauză lungă și, când le vorbi iarăși, era atât de aproape că răsufarea ei îi învolbură lui Sophie părul.

- Apoi lumea s-a schimbat. Danu Talis s-a scufundat sub ape, era uriașelor șopârle zburătoare a trecut, a venit perioada glaciară, iar oamenii au devenit mai... sofisticăți. Rostit de ea, cuvântul semăna a blestem. Au ajuns nesimțitori și orgolioși. Au descoperit că n-au nevoie să-și folosească simțurile în totalitate, astfel că le-au pierdut în mare parte.

- Vrei să spui că ne-am pierdut puterile supranaturale doar pentru că ne-am lenevit? comentă Josh.

Sophie își înăbuși un suspin. Într-o bună zi, frate-său o s-o bage într-o mare belea.

Dar când Hekate îi răspunse, vocea îi era uimitor de caldă, aproape blândă.

- Ceea ce numiți voi magie nu e decât un act de imaginație impulsivă de simțuri, care prinde apoi formă datorită puterii auri. Și cu cât aura este mai puternică, cu atât mai mare e magia. Voi doi aveți un potențial fabulos în voi. Alchimistul are dreptate: puteți fi cei mai mari magicieni pe care i-a avut vreodată lumea. Dar aici e problema, continuă Hekate, iar camera se luminează puțin și izbutiră să distingă conturul femeii aflate în centru, sub o încrengătură de rădăcini care cobora din tavan și care semăna cu o mână cu degetele rășchirate. Oamenii s-au obișnuit să trăiască fără a-și folosi simțurile. Creierul filtrează atât de multe din datele conștiinței, că ați ajuns să trăiți ca într-un soi de ceață. Ceea ce pot eu să fac este să vă

Alchimistul

trezesc puterile adormite, dar pericolul, adevăratul pericol, este că acestea vă vor suprasolicita simțurile. Făcu o pauză, apoi îi întrebă: sunteți pregătiți să vă asumați acest risc?

- Eu sunt, răspunse imediat Sophie, înainte ca frate-său să aibă timp să protesteze. Îi era frică să nu scoată vreo perlă care s-o asmută pe zeiță împotriva lui și să nu i se întâmple ceva.

Hekate se întoarse să se uite la Josh.

El o căută pe soră-sa prin întuneric. Lumina verde îi proiectase pe chip o umbră bolnăvicioasă. O fi fost Deșteptarea asta periculoasă, poate mortală, dar nu putea s-o lase să treacă singură prin asta.

- Și eu sunt gata, spuse el sfidător.

- Să-i dăm drumul, atunci.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Dee așteptă până când și ultimele pisici și păsări intrară pe Tărâmul Umbrelor, apoi lăsă mașina și pătrunse prin culoarul secret de trecere. Senuhet, servitorul lui Bastet, plecase mai devreme, urmându-și nerăbdător stăpâna, dar Dee era departe de a fi atât de entuziasmat. Întotdeauna se dovedise o idee proastă să fii primul care intră în luptă. Mai degrabă supraviețuiau soldații din ultimele rânduri. Bănuia că trupele lui Hekate se strânseseră chiar după zidul invizibil și nu ținea deloc să fie primul care dădea ochii cu ei. Asta nu făcea din el un laș, firește, se încurajă singur; era doar precaut, iar prudența îl ajutase să rămână în viață atâtea sute de ani. Dar nici nu putea să stea pe dinafară la nesfârșit; stăpânii săi supranaturali se așteptau să-l vadă pe câmpul de luptă. Omulețul își strânse în jurul umerilor haina din piele care costase două mii de dolari, după care pătrunse prin deschizătură, lăsând în spate răcoarea dimineții și pășind...

... pe un câmp de luptă.

Peste tot erau trupuri și nici unul dintre ele nu era de om.

Păsările lui Morrigan se transformaseră când intraseră pe Tărâmul Umbrelor al lui Hekate: luaseră forme omenești... sau pe-aproape. Erau acum înalte și subțiri, asemenea stăpânei lor; li se lungiseră aripile, devenind ca de liliac, legate de trupurile aproape omenești prin bucăți de piele translucidă și terminate cu gheare ca de oțel. Doar capetele le mai aveau de păsări.

Erau puține pisici risipite pe câmpul acela de înaripate. Și ele luaseră înfățișare omenească la intrarea în Tărâmul Umbrelor și, asemenea lui Bastet, își păstraseră doar capetele de pisici. Labele semănau cu niște mâini omenești cu gheare ascuțite de pisică, iar trupurile le erau acoperite cu un puf fin.

Uitându-se în jur, Dee nu văzu nici un semn că trupele lui Hekate ar fi intrat în luptă, ceea ce-l înfricoșă brusc: ce făcuse zeița ca să-și protejeze teritoriul? Se căută sub haină, de unde scoase sabia cunoscută odinioară sub numele de Excalibur și prinse a coborî pe potecă până în locul în care copacul uriaș se înălța falnic din negurile dimineții. Razele soarelui se oglindiră în nuanțe roșii-sângerii pe tăișul negru, străvechi.

- Oameni-păsări, murmură Scatty, apoi blestemă în străvechea limbă celtică pe care-o folosisе în tinerețe.

Ura creaturile astea; îi dădeau fiori. Stătea la intrarea în Yggdrasill, privind la formele care se șteau din pădure. Mitologiile tuturor popoarelor conțineau povești despre oamenii care se transformaseră în păsări sau despre păsările care deveniseră creaturi pe jumătate umane. În decursul lungii sale vieți întâlnește multe asemenea arătări și se aflase odată în pericol de moarte când se luptase cu o Sirin, o bufniță cu capul de o frumusețe răpitoare al unei femei. În urma acelei confruntări devenise alergică la penele de pasăre. Întotdeauna începea s-o mănânce pielea în preajma lor și simțea o furnicătură la rădăcina nasului. Creaturile lui Morrigan se mișcau ciudat, ca niște oameni cocoșați, târându-și picioarele pe pământ. Erau războinici proști, dar ieșiseră adesea învingători doar prin forța lor numerică.

Apoi apărură oamenii-pisici ai lui Bastet. Se mișcau încet, furișându-se, unii pe două picioare, dar majoritatea pe patru. Aici, știa Scatty, se afla sursa celor mai populare legende despre pisici din Africa și din India. Spre deosebire de păsări, oamenii-pisici erau luptători feroși: se mișcau agili, cu iuțeală, iar ghearele lor erau puse pe dat lovituri mortale. Scathach strănută; întotdeauna fusese alergică la pisici.

Armata aceea ciudată se opri, uimită probabil de mărimea nemai-văzută a copacului sau doar nedumerită de prezența unei singure luptătoare stând rezemată de ușa deschisă. Dădură târcoale în neorânduială apoi, ca la un ordin, țâșniră înainte, într-un singur rând lung, compact.

Războinica își mută privirea dintr-o parte în alta, scutură din umeri, apoi în mâini îi apărură cele două săbii scurte. Le ridică deasupra capului, încrucișându-le în formă de X.

Era semnalul pe care-l așteptau Torc Allta și reptilele zburătoare. Sute de șopârle înspăimântătoare coborâră pe neașteptate din cer, cu soarele în spate, și se năpustiră asupra armatei care înainta. Se rotiră în cercuri largi, aripile lor lungi ridicând nori uriași de nisip care orbiră păsările și pisicile, luându-le pe nepregătite. Apoi oame-nii-porci, care stătuseră ascunși în ierburile înalte și după rădăcinile uriașe, încolăcite, ale arborelui, se înălțară în mijlocul atacatorilor. Pe când Scatty se îndrepta grăbită către zonele subterane ale casei, nu se putu abține să nu observe cât de bine semănau sunetele de luptă cu cele care răsunau la Grădina Zoologică din San Francisco la vremea mesei.

- Nu mai avem mult timp, îi strigă ea lui Flamel, năpustindu-se pe culoar.

- Cât de mulți sunt? întrebă Nicholas întunecat.

- Mult prea mulți, răspuse Scatty. Făcu o scurtă pauză, după care continuă: Torc Allta și reptilele n-o să-i poată ține multă vreme pe loc.

- Și ce fac Morrigan și Bastet?

- Nu le-am văzut. Dar poți fi sigur că o să vină și ele, iar când o s-apară... Lăsa ideea în aer. Cât timp Hekate va fi ocupată să trezească puterile magice ale gemenilor, nimeni nu va fi în stare să țină piept celor două Străbune Întunecate.

- Vor veni, asta fără doar și poate, spuse Alchimistul.

Scatty se apropie de el. Se cunoșteau de mai bine de trei sute de ani și, cu toate că era mai în vârstă ca el cu vreo două mii de ani, ajunsese să-l simtă ca pe tatăl pe care-l uitase de mult.

- Ia-i pe gemeni și fugi. O să am eu grijă să-i țin aici, pe loc. O să câștig tot timpul de care ai nevoie.

Alchimistul întinse mâna, o apucă pe Scatty de umăr și strânse. O scânteie mică de energie se aprinse între ei și amândoi fură învăluți de o strălucire scurtă. Când Nicholas vorbi, se reîntoarse inconștient la franceza tinereții sale.

- Nu, n-o să facem asta. Când vom pleca de aici, o vom face împreună. Avem nevoie de ajutorul gemenilor, Scatty, nu numai noi doi, ci și întreaga lume. Cred că doar ei se mai pot împotrivi Străbunilor Întunecați, împiedicându-i să-și atingă scopul ultim și să ia Pământul în stăpânire.

Scatty privi peste umărul lui în camera întunecată.

- Ceri foarte mult de la ei. Când ai de gând să le dezvălui întregul adevăr? întrebă ea.

- În timp... începu el.

- Tocmai timpul ne lipsește, murmură Scatty. Tu ai început să îmbătrânești. Ți se citește pe chip, în ridurile din jurul ochilor și în părul cărunt.

Flamel dădu din cap.

- Știu. Se risipește vraja nemuririi. Fără formula nemuririi și eu, și Perenelle vom îmbătrâni într-o zi cât alții într-un an. Până la sfârșitul lunii vom fi morți. Dar poate că atunci nici nu va mai conta. Dacă Străbunilor Întunecați le reușesc planurile, atunci lumea oamenilor va fi încetat deja să mai existe.

- Hai să ne asigurăm că n-o să se întâmple asta.

Scatty se întoarse cu spatele la Flamel, se așeză pe jos, cu spinarea dreaptă, cu picioarele încrucișate, cu tălpile deasupra coapselor într-o poziție de lotus ireproșabilă, cu brațele întinse și cu palmele strânse în jurul plăselelor celor două săbii din poală. Dacă păsările și pisicile dădeau buzna în casă și găseau culoarul acela, ar fi trebuit să treacă de ea înainte de a ajunge la Hekate, iar Războinica n-avea să se lase înfrântă atât de ușor.

Hekate îi dăduse lui Flamel un toiag scurt, făcut dintr-o ramură de Yggdrasill, și acum, ținându-l strâns cu ambele mâini, el își luă o

poziție de apărare în ușa camerei în care zeița lucra cu cei doi adolescenți. Dacă vreunul dintre invadatori ar fi reușit să treacă de Scathach, ar fi trebuit să-i țină lui piept mai întâi. Scatty avea să lupte cu săbiile, mâinile și picioarele, dar armele Alchimistului puteau fi și mai distrugătoare. Își ridică mâinile, și spațiul îngust se umplu de mirosul răcoros de mentă, în timp ce aura îi scânteia și strălucea, răspândind un suflu verde de viață în jurul lui. Deși era încă puternic, fiecare apel la resursele magice îi slăbea puterile și îi diminua fluxul vital. Scatty avea dreptate; începuse să îmbătrânească. Simțea acum dureri și împunsături ușoare în regiuni care fuseseră tefere înainte. Nici vederea nu-i mai era atât de ascuțită pe cât îi fusese cu o zi înainte. Dacă era nevoit să-și folosească puterile, asta ar fi accelerat procesul de îmbătrânire, dar era foarte hotărât să-i asigure lui Hekate tot timpul de care avea nevoie. Se întoarse să arunce o privire peste umăr, încercând să străpungă întunericul. Ce se întâmplase acolo?

– Vom începe cu primul născut dintre voi doi, îi anunță Hekate.

Sophie îl simți pe frate-său cum se pregătește să protesteze, dar îi strânse degetele atât de puternic că el avu impresia că-i zdrobește oasele. În schimb, o lovi peste gleznă.

– Așa se obișnuiește să se procedeze, continuă zeița. Sophie... făcu o pauză, apoi reluă: care-i numele de familie, numele părinților voștri?

– Newman... iar pe mama o cheamă Sara și pe tata, Richard. I se părea ciudat să vorbească despre ei zicându-le altfel decât mama și tata.

Lumina verde din cameră se intensifică și o văzură pe Hekate profilată pe fundalul peretelui strălucitor. Deși fața îi rămase în umbră, ochii ei reflectau lumina verde asemenea unor cioburi de sticlă șlefuită. Întinse mâna și-i puse lui Sophie palma pe frunte.

– Sophie, fiica Sarei și a lui Richard, din seminția Newman, din spița ființelor umane...

Începuse în engleză, dar o dădu repede pe o limbă extraordinar de melodioasă, premergătoare apariției oamenilor pe Pământ. În

timp ce ea vorbea, aura fetei începu să strălucească, o lumină argintie turbure învăluindu-i corpul. Pielea îi fu înfiorată de atingerea unei pale de vânt rece și Sophie își dădu seama că nu mai auzea cuvintele lui Hekate. Îi vedea buzele mișcându-se, dar nu putea distinge cuvintele de sunetele produse de propriul corp – nările care inspirau și expirau, sângele pulsându-i în urechi, bătaia puternică a inimii în piept. Simțea o presiune în tâmpile de parcă și creierul și-ar fi sporit dimensiunile și o durere o fulgeră prin șira spinării și i se răspândi în toate oasele.

Apoi camera începu să se lumineze. Hekate, aparent mai bătrână acum, ieșea în relief pe fundalul fluxurilor schimbătoare de lumină strălucitoare. Sophie își dădu seama imediat că vedea de fapt aura zeiței. Văzu razele de lumină încolăcindu-se în jurul brațului acesteia, adunându-i-se apoi în degete pentru ca în clipa următoare să resimtă o durere cumplită pătrunzându-i în țeastă. Preț de o clipă se simți amețită și dezorientată, apoi, în ciuda țiuitului din urechi, vocea lui Hekate începu brusc să articuleze enunțuri logice:

– Deștept în tine această putere înfricoșătoare... După care își mișcă mâna peste fața fetei, atingerea ei simțindu-se ca un amestec de gheață și de foc. Acestea sunt simțurile pe care oamenii le-au abandonat, continuă zeița. Îi apăsă ușor ochii cu degetele. Pentru a vedea cât mai bine...

Vederea fetei explodă, iar camera întunecată fu inundată de vâlvătai de lumină, fiecare colțișor arătându-se acum până în cel mai mărunț detaliu. Vedea fiecare cută și cusătură de pe rochia lui Hekate, îi vedea fiecare fir de păr în parte și putea urmări forma ridurilor micuțe care i se adunau în colțul ochilor.

– Pentru a auzi cât mai bine...

Sophie se simțea de parcă și-ar fi scos dopuri din urechi. Brusc, putea să audă. Deosebirea era cea dintre a asculta muzică în căștile micuțe ale iPod-ului față de combina stereo din camera ei. Fiecare sunet din cameră se amplificase, devenind mai intens: respirația regulată a fratelui ei, scârțâitul crengilor copacului uriaș deasupra lor, fojgăiala ființelor nevăzute care sălășluiau în rădăcini. Înclinându-și

ușor capul, putea auzi chiar zgomotele luptei: croncănitul păsărilor, mieunatul pisicilor și guițatul porcilor.

– Pentru a simți desăvârșit gustul...

Degetele zeiței atinseră buzele fetei și ea simți brusc mâncărimi pe limbă. Își umezi buzele, simțind aroma fructului mâncat mai devreme și descoperind stupefiată că până și aerul avea gust – era bogat în arome, cu gust de pământ – și simțea chiar și picăturile de umezeală din aer.

– Pentru a-ți sensibiliza pipăitul...

Pielea fetei prinse viața, țesăturile care-i îmbrăcau corpul – materialul aspru al tricoului și al blugilor, lăntișorul de aur cu semnul zodiei sale în jurul gâtului, șosetele călduroase de bumbac – toate îi întipăreau senzații diferite în piele.

– Pentru un miros extrem de fin...

Sophie făcu un salt înapoi când fu invadată până la lacrimi de o sumedenie de miresme: parfumurile exotice, nepământeste ale lui Hekate, pământul reavăn din jur, ceea ce mai rămăsese din mirosul deodorantului cu care se dăduse fratele ei cu o zi în urmă, care evident că nu-l proteja, mirosul gelului din părul acestuia, aroma de mentă a pastei de dinți pe care o folosise mai devreme.

Aura fetei începu să crească, o pâclă argintie ridicându-i-se din piele asemenea ceței de pe oglinda unui lac și înconjurându-i corpul asemenea unui cerc palid. Culori, mirosuri și sunete veneau gramadă asupra ei: și erau mai strălucitoare și mai puternice decât tot ceea ce trăise ea vreodată. Resimțea aproape dureros efectul ascuțirii la maxim a simțurilor... ba nu, era chiar foarte dureros. O durea... O săgeta prin cap, o dureau oasele, o ustura pielea – totul căpătase proporții prea mari, colosale. Capul fetei se lăsă pe spate, brațele i se întinseră automat în lături fără să le poată controla... și se înălță cu vreo patru metri de la pământ.

– Sophie? o strigă Josh, incapabil să-și controleze spaima din glas. Sophie...

Sora lui, învăluită într-o strălucire de argint, prinse a zbura prin aer chiar deasupra lor; lumina emanată de corpul ei era așa de

puternică încât colora camera rotundă cu nuanțe negre și argintii. Era ca o scenă dintr-un film de groază.

– N-o atinge, îi porunci Hekate cu severitate. Corpul ei se pregătește să asimileze valurile de senzații. Este momentul cel mai periculos.

Lui Josh i se uscă gura și începu să respire cu greutate.

– Periculos? Ce vrei să spui cu asta?

O presimțire i se deșteptă în minte și se simți de parcă cele mai negre temeri ale sale erau pe punctul de a deveni realitate.

– În majoritatea cazurilor, creierul nu face față senzațiilor amplificate ale Deșteptării.

– În majoritatea cazurilor?! exclamă el, complet dezorientat.

– Aproape de fiecare dată, spuse Hekate, iar băiatul desluși unda de regret din vocea ei. Țsta a fost motivul pentru care n-am vrut să fac asta.

Fu rândul lui Josh să pună o întrebare, la care nici măcar nu mai aștepta vreun răspuns:

– Ce se întâmplă?

– Creierul pur și simplu se închide. Persoana în cauză intră într-o stare de comă, din care nu mai iese niciodată.

– Și Flamel știa că se poate petrece chestia asta? întrebă Josh, simțindu-se invadat de un val uriaș de furie, care-i reverberă în stomac.

I se făcu rău.

Alchimistul știa că Deșteptarea îi putea trimite pe amândoi în stare de comă și totuși păruse foarte hotărât să-i lase să treacă prin asta. Îl cuprinse furia, simțindu-se în același timp speriat și trădat. Crezuse că Flamel le era prieten. Se vede treaba că se înșelase.

– Desigur, răspuse Hekate. V-a spus că va urma o serie de pericole, nu-i așa?

– Nu ne-a spus totul, se înverșună Josh.

– Nicholas Flamel nu spune niciodată totul.

Jumătate din chipul lui Hekate era învăluit în lumina argintie a fetei, cealaltă rămânea ascunsă de umbrele negre. Brusc, nările

zeiței începură să fremăte, iar ochii i se măriră. Se uită la tavanul încăperii.

- Nu, murmură ea. Nu încă.

Ochii lui Sophie se făcură mari de spaimă, și fata scoase deodată un strigăt:

- Foc!

- Au dat foc Arborelui Lumii, tună Hekate, cu fața schimonosită într-o expresie sălbatică.

Dându-l pe Josh la o parte, se năpusti pe culoar, lăsându-l singur cu cea care fusese odinioară sora lui geamănă. Se holba la fata care plutea ușor prin aer deasupra lui, neștiind ce să facă, temător și la simpla idee de a o atinge. Tot ceea ce știa era că pentru prima dată în viață se dovedeau a fi diferiți în chipuri la care nici măcar nu se gândise vreodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

- Trebuie să plecăm.

Nicholas Flamel îl prinse pe Josh de umăr și-l scutură, readucându-l în prezent. Josh se întoarse să-l privească pe Alchimist. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, dar nu mai era conștient de ele.

- Sophie... șopti el.

- ... va fi bine, îl încredință Nicholas.

Afară, pe culoar, se auzeau strigăte, zăngănitul armelor amestecându-se cu mugetul animalelor și cu țipetele oamenilor. Peste toate se înălțau hohotele de râs ale lui Scathach. Flamel o apucă pe Sophie, care mai plutea încă la vreo zece centimetri deasupra pământului, iar aura sa căpătă o strălucire albă-verzuie când o prinse de mână. O așeză jos cu blândețe. Când picioarele îi atinseră pământul, puterile o părăsiră brusc și Flamel o prinse înainte de a se prăbuși, inconștientă.

Josh veni imediat lângă Sophie. Îl dădu pe Flamel la o parte și își luă sora în brațe. Din aura în scădere a fetei țâșniră scântei de energie care i se înfipseră în carne, dar el nici măcar nu luă în seamă împunsăturile. Când se uită în sus la Flamel, fața îi era neagră de supărare.

- Ai știut, îl acuză, ai știut cât de periculoasă este toată povestea asta. Soră-mea putea intra în comă.

- Știam că n-o să se întâmple asta, spuse Nicholas calm. Aura ei, ca și a ta, este prea puternică. Știam că veți supraviețui amândoi.

Nu v-aș fi pus niciodată în primejdie pe nici unul din voi cu bună știință. Îți jur.

O apucă pe fată de încheietură pentru a-i lua pulsul, dar Josh îi dădu mâna la o parte. Nu-l credea; ar fi vrut să poată face asta, însă cuvintele lui Flamel îi sunau oarecum fals.

Amândoi săriră în picioare când de pe culoar se auzi un țipăt sfâșietor, ca de pisică, urmat de glasul lui Scatty.

- Chiar ar trebui să plecăm. Și asta ar fi momentul cel mai potrivit!

Mirosul de lemn ars era tot mai puternic și vălătuci de fum cenușiu începușeră să se rotească prin aer.

- Trebuie să plecăm. Vorbim despre asta mai târziu, răsună ferm glasul lui Flamel.

- Păi să știi că da, îi promise Josh amenințător.

- Te ajut s-o duci, se oferi Alchimistul.

- Pot și singur, spuse Josh și-și prinse bine sora în brațe.

N-avea de gând s-o lase în grija nimănui altcuiva. Fu surprins de cât de ușoară părea și se simți brusc recunoscător pentru toate lunile acelea lungi de antrenament la fotbal care-l făcuseră mai puternic decât crezuse.

Alchimistul apucă toiagul scurt pe care-l rezemase de perete și-l aruncă în aer înaintea sa. Vârful căpătă o strălucire verde și lăsă în aer o dără foarte palidă de fum de culoarea smaraldului.

- Gata? întrebă Flamel.

Josh dădu din cap, strângându-și puternic sora la piept.

- Orice s-ar întâmpla, orice ai vedea, nu te opri și nu privi îndărăt. Pentru că toate creaturile aflate dincolo de ușa asta nu vor sta pe gânduri dacă să te omoare sau nu.

Josh ieși pe ușă după Nicholas și se opri imediat, înmărmurit de uimire. Scatty stătea în mijlocul culoarului îngust, cu cele două săbii învârtindu-se ca niște năluci în fața ei. În spatele săbiilor se aflau unele dintre cele mai înspăimântătoare creaturi pe care le văzuse vreodată băiatul. Se așteptase să vadă monștri, nicidecum făpturi cu mult mai înfricoșătoare. Făpturi care nu erau nici animale, nici oameni, ci ceva la mijloc. Oameni cu capete de pisică se zburleau și se repezeau la Scatty, iar ghearele lor scoteau scânteii la

atingerea celor două săbii. Altele, cu trup de om, dar capete enorme și ciocuri de corbi, se năpusteau asupra ei, încercând s-o sfâșie și s-o străpungă.

– Scatty, jos! țipă Flamel.

Fără să aștepte să vadă dacă se aplecase sau nu, își ridică brațul și înălță toiagul în aer. Aura îi scânteie verzui și aerul se umplu imediat de mireasma înțepătoare de mentă. Un glob de culoarea smaraldului se formă la capătul toiagului și apoi se lansă înainte cu un pocnet răsunător. Scatty abia reuși să se aplece, când globul sfârâi prin aer și se lovi de tavan chiar deasupra capului ei. Lăsă o urmă strălucitoare, ca o pată, din care începu să picure o lumină verde și lipicioasă. Capul plin de zgârieturi al unei pisici tigrate se ivi prin deschizătură, cu gura căscată și colți lucitori. O zări pe Scatty și se repezi spre ea, iar o picătură din lumina aceea lipicioasă i se prelinse pe cap. Făptura pe jumătate om, pe jumătate felină înnebuni de-a binelea. Făcu câțiva pași înapoi pe culoar, unde începu să atace tot ce-i ieșea în cale. Un om-pasăre se repezi către deschizătură și fu și el atins de un strop din lumina verde. Aripile sale negre se găuriră și se sfâșiară pe loc și se prăbuși pe spate cu un croncănit înfiorător. Josh observă că lumina aceea verde, care ardea făpturile monstruoase dinaintea lor, nu avea nici un fel de efect asupra lemnului. Știa că ar fi trebuit să fie mai atent, dar toată atenția i se îndrepta asupra surorii lui. Respira sacadat și, sub pleoapele închise, ochii i se roteau.

Scatty sări în picioare și se repezi către Flamel și Josh.

– Impresionant, trebuie să recunosc, murmură ea. Nu știam că poți face asta.

Flamel își roti toiagul, pentru a-și concentra energiile în aer.

Scatty se uită în jur.

– Se pare că suntem împresurați.

– Hekate a luat-o pe aici, spuse Nicholas, întorcându-se la dreapta și arătând spre ceea ce părea a fi o barieră impenetrabilă de rădăcini cioturoase. Am văzut-o ieșind în fugă din cameră și apucând-o direct pe aici. Nicholas păși în direcția lemnului noduros și întinse mâna. Brațul îi dispăru până la cot.

– Pornesc eu prima, zise Scatty.

Josh observă că, deși se luptase pe viață și pe moarte cu păsările și cu pisicile, Scatty nu avea nici o zgârietură pe corp sau vreun fir de păr clintit din cap. Nici măcar nu respira din greu, cu toate că, fiind vampir, poate că nici n-avea nevoie să respire, se gândi el. Scatty se năpusti înainte și, chiar în ultimul moment, înainte să atingă peretele de rădăcini, se aruncă direct în deschizătură, cu săbiile încrucișate la piept.

Flamel și Josh se uitară unul la altul în răstimpul foarte scurt care urmă, apoi capul Războinicei se iți prin încrângătura aparent masificată de rădăcini.

– Calea-i liberă.

– Mă ocup eu de ariergardă, spuse Flamel, dându-se un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Josh să treacă în față. O să vin de hac oricărei creaturi care ar încerca să se țină pe urmele noastre.

Josh dădu din cap, incapabil să mai aibă încredere în spusele Alchimistului. Era încă furios pe el pentru că pusese viața surorii lui în pericol, dar trebui să recunoască și faptul că acum lupta să-i protejeze, punându-se pe el însuși într-o mare primejdie. Băiatul păși către zidul de rădăcini și lut întărit, închise ochii... și trecu. O clipă avu o senzație de răceală și de umezeală, apoi deschise ochii și o văzu pe Scatty chiar în fața lui. Se aflau într-o încăpere scundă, îngustă, făcută în întregime din rădăcinile încolăcite ale Yggdrasilului. Petece de mușchi verde reflectau o lumină verde scăzută și văzu că Scatty se afla la baza unui șir de trepte neregulate, strâmte, care duceau undeva în sus, prin întuneric. Capul lui Scatty era aplecat într-o parte, dar înainte ca Josh să apuce s-o întrebe ce azea, Flamel trecu și el prin zid. Zâmbea, iar din vârful toiașului ieșeau vâlătuci de fum verde.

– Asta ar trebui să-i țină pe loc o vreme.

– Să mergem, îi îndemnă Scatty de îndată ce apărură și el.

Scara era așa de îngustă, încât Josh era nevoit să se târască precum melcul, cu capul aplecat, strângând-o puternic la piept pe Sophie, pentru ca picioarele sau capul acesteia să nu se izbească de peretele

aspru din lemn. Încerca fiecare treaptă înainte să coboare; nu voia să riște vreo cădere care l-ar fi făcut să-și scape sora din brațe. Își dădu seama că treptele erau tăiate în scoarța mărețului copac și nu se putu opri să nu se gândească dacă nu cumva Yggdrasillul, în măreția lui, nu era străpuns de culoare secrete, de camere ascunse, de încăperi uitate și de scări cărora li se pierduse șirul. „Așa trebuie să fie“, hotărî el în sinea sa. Hekate măcar știa cum erau dispuse toate astea? Apoi, se întrebă cine făcuse aceste trepte. Pur și simplu nu și-o închipuia pe zeiță cioplindu-le de una singură în lemnul plin de sevă.

Pe măsură ce urcau, se simțea mirosul de lemn al pădurii arse, iar zgomotele luptei se distingeau tot mai clar. Mieunăturile pisicilor se umanizaseră și mai mult, croncănitul corbilor îți făcea părul măciucă și toate astea se amestecau cu guițatul porcilor și cu șuieratul șopârlelor zburătoare. Acum, când grupul celor patru ieșise la suprafață, resimțeau mult mai puternic dogoarea și fumul și atenția le fu reținută de un alt zgomot, un huruit jos, profund, ca un geamăt.

– Trebuie să ne grăbim! Vocea lui Scatty răsună din întuneric. *Chiar* trebuie să ne grăbim acum.

Și, într-o oarecare măsură, calmul controlat al glasului ei îl înspăimântă pe Josh mai mult decât dacă ar fi țipat.

– Fiți atenți acum, am ajuns la o deschizătură. Suntem la capătul unei rădăcini groase, la vreo treizeci de metri distanță de trunchiul copacului. Suntem departe de scena de luptă, adăugă ea.

Josh coti și o descoperi pe Scatty scăldată în razele soarelui de dimineată care strălucea printr-o perdea de crengi chiar în fața ei. Se întoarse cu fața spre băiat, cu soarele colorându-i părul în galben și alunecând de-a lungul tăișului scurt al celor două săbii, și abia atunci Josh și-o reprezintă cu adevărat sub înfățișarea războinicei străvechi care era de fapt. Zgomotele luptei îi împresurau din toate părțile, dar mai puternice decât acestea era acel huruit care părea să răsunе undeva în adâncul pământului.

– Ce-i cu zgomotul ăsta? Întrebă el.

- Plânsul Yggdrasilului , răspuse Scatty întunecată. Dușmanii lui Hekate au dat foc Arborelui Lumii.

- Dar de ce?

Ideea i se părea băiatului înspăimântătoare - copacul străvechi, cu sevele vieții circulând încă prin el, nu făcuse nici un rău nimănui. Dar gestul în sine îl ajută să conștientizeze disprețul cu care Străbunii Întunecați se raportau la existență.

- Puterile zeiței sunt strâns legate de ființa arborelui; magia ei l-a făcut să protejeze viața, viața lui îi asigură ei puterea. Dușmanii cred că, dacă distrug copacul, o nimicesc pe ea.

Flamel veni băjbâind pe trepte lângă Josh. Fața și așa slăbită a Alchimistului era roșie și îmbrobonată de sudoare.

- Îmbătrânesc, spuse el zâmbind. Se uită către Scatty. Care-i planul?

- Unul simplu, răspuse ea: plecăm de aici cât mai repede.

Apoi apucă săbiile cu mâna stângă, astfel încât lamele lor i se odihneau de-a lungul brațului. Făcu un semn. Flamel și Josh se traseră aproape și scrutară împrejurimile prin perdeaua de vițe și de crengi. Pe partea opusă a câmpului de luptă își făcuse apariția doctorul Dee, mișcându-se prudent printre formele de vegetație pitică. Sabia scurtă, cu lama neagră, pe care o apucase cu ambele mâini, străluci și scânteie, răspândind o lumină albastră și rece.

- Dee, spuse Flamel. Niciodată nu m-am gândit că o să mă bucure vederea lui. Asta chiar că-i o veste nemaipomenită.

Scatty și Josh se uitară amândoi la el, muți de uimire.

- Dee este om... asta înseamnă că a venit aici cu un mijloc de transport de-al oamenilor, le explică Alchimistul.

- Da, cu o mașină, fu de acord Scatty, pe care a lăsat-o probabil chiar la intrarea pe Tărâmul Umbrelor.

Josh voia s-o întrebe cum de era așa de sigură, când își dădu seama brusc că, știa de fapt, răspunsul.

- Știa că, dacă o aduce până aici, i se va descărca bateria.

- Priviți, șopti Scatty.

Văzură cum un Torc Allta imens răsare din iarbă chiar în fața lui Dee. Deși era sub formă animală, se ridică pe picioarele din

spate, până când ajunse aproape de trei ori mai mare decât omul dinaintea lui.

- O să-l omoare, șopti Josh.

Sabia lui Dee scânteie în nuanțe de albastru strălucitor, apoi omulețul se năpusti spre omul-porc, trăgând sabia în față printr-o răsucire arcuită. Mișcarea aceasta bruscă păru să ia prin surprindere făptura, dar ea îndepărtă cu ușurința lama... apoi îngheță. Unde fusese atinsă de sabie, se formă o pojghiță subțire de gheață, care îi urcă până la piept, cristalele mici sclipind în lumina dimineții. Gheața se întinse de la piept în jos, pe picioare, și apoi în sus, acoperindu-i umerii și capul. Într-un interval de câteva secunde, creatura fusese încorsetată într-un bloc de gheață albăstruie. Dee se ridică de la pământ, își scutură praful de pe haine, apoi, brusc, începu să lovească gheața cu plăselele sabiei. Blocul se sparse în nenumărate bucăți zornăitoare, fiecare dintre ele având părți desprinse din acel Torc Allta.

- Una dintre săbiile primordiale, remarcă Scatty cu amărăciune. Excalibur, sabia de gheață. Credeam că i s-a pierdut urma cu secole în urmă, că a fost aruncată din nou în lac la moartea lui Artorius.

- Se pare că Doctorul a găsit-o, observă și Flamel.

Josh își dădu seama că nu mai era nici măcar uimit să descopere că regele Arthur fusese o ființă în carne și oase și se gândi ce alte figuri legendare mai existaseră cu adevărat.

Văzură că Dee se ascunsese din nou în tufișuri, îndreptându-se către o altă latură a casei, de unde zgomotele luptei se auzeau cel mai tare. Mirosul de fum era și mai puternic acum. Iute și înecăcios, se răsuca și se încolăcea în jurul copacului, purtând cu el miresmele locurilor străvechi și ale aromelor de mult uitate. Lemnul trosnea și pocnea, seva fierbea și clipea, iar hurele profunde și grave erau destul de puternice pentru a face întregul copac să vibreze.

- Eliberez eu drumul, spuse Scatty, năpustindu-se prin perdeaua de crengi.

Pe neașteptate trei oameni-păsări veniră fâlfâind spre ea, urmați de doi oameni-pisică, alergând în patru labe.

– Trebuie s-o ajutăm! spuse Josh disperat, deși habar n-avea ce-ar fi putut face.

– Ea e Scathach; n-are nevoie de ajutorul nostru, replică Flamel. O să-i alunge de lângă noi...

Războinica se îndreptă înspre tufișuri, alergând ușor; cizmele sale grele nu făceau nici un zgomot pe pământul moale. Păsările și pisicile o urmară îndeaproape.

– O să aștepte, astfel ca ei să n-o poată ataca decât dintr-o parte, apoi se va întoarce să-i înfrunte.

Josh se uită cum Scatty se întoarce pentru a-și întâmpina atacatorii, cu spatele rezemat de un stejar noduros. Pisicile se apropiară rapid, cu ghearele scoase amenințător spre ea, dar săbiile sale scurte se dovediră și mai rapide, făcând să iasă scânteii din perechile acelea de gheare. Un om-pasăre se lăsă în jos, bătând din aripile imense, cu ghearele întinse spre ea. Înfigând săbiile în pământ cu mâna stângă, Scatty apucă pasărea de o aripă și o învârti prin aer, aruncând-o apoi în mijlocul pisicilor care-și arătau colții. Din instinct, pasărea le atacă, și, brusc, animalele prinseră a se lupta între ele. Încă doi oameni-pasăre se năpustiră asupra pisicilor, cu croncănituri înfiorătoare. Scatty își scoase săbiile din pământ și le folosi pentru a le face semn lui Josh și lui Flamel.

Acesta din urmă îl scutură pe băiat de umăr.

– Du-te! Ia-o la fugă spre Scathach!

Josh se răsuci spre el.

– Și tu ce-o să faci?

– O să stau locului o clipă, apoi o să te urmez ca să-ți asigur spatele.

Și, chiar dacă Josh știa că Flamel îi băgase în tot buclucul ăsta, nu se îndoi nici o clipă că Alchimistul îi va asigura spatele. Dădu din cap în semn de încuviințare, apoi se întoarce și o rupse la fugă, năpustindu-se prin perdeaua de crengi și strângându-și cu putere sora la piept. Afară din adăpostul oferit de copac, vacarmul luptei era incredibil, dar el privi cu atenție terenul din fața sa, pentru a se feri de rădăcini sau de orice alte hopuri care l-ar fi putut trânti la

pământ. Sophie prinse a se agita în brațele sale; clipi și începu să se miște. Josh o strânse și mai puternic.

– Stai liniștită, îi spuse el repede, deși nu era sigur dacă-l aude sau nu.

Își schimbă direcția, luând-o la dreapta, departe de creaturile încăierate în luptă, dar nu se putu abține să nu observe că, dacă erau grav rănite, reveneau la forma lor originală, de pisici sau de păsări. Două feline care păreau năucite și trei corbi jumuliți se ridicară de jos și-l urmăriră din priviri. Josh îl auzi pe Flamel alergând în spatele său și simți aroma pătrunzătoare de mentă în aerul dimineții, semn că magia Alchimistului funcționa. Îl mai despărțeau încă zece sau cincisprezece pași de Scatty și băiatul își dădu seama că, odată ajuns la ea, vor fi amândoi în siguranță. Dar, când fu lângă ea, mai avu timp să-i vadă doar ochii mărindu-i-se de groază. Privind peste umăr, dădu peste o femeie înaltă, cu capul și cu ghearele unei feline agile, purtând veșminte din Egiptul antic, sărind la cel puțin șase metri în aer și aterizând în spatele lui Nicholas și punându-l la pământ. O gheară curbată, amenințătoare, ieși din teacă și secționă în două toiagul său scurt, pe urmă făptura aceea își dădu capul pe spate, șuierând și pufnind triumfătoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Perenelle Flamel fu mutată din celula ei strâmtă de la subsol de către patru gardieni scunzi, îmbrăcați în negru din cap până-n picioare, având fața și capul ascunse în întregime de căști de motocicliști. Nu era sigură sută la sută dacă erau sau nu oameni; nu vedea nici o urmă de aură, de puls sau de respirație pe figurile lor. Când se adunară în jurul ei, i se păru că distinge o undă foarte palidă a ceva vechi și mort, asemenea ouălor putrede și a fructelor stricate. Se gândea că ar putea fi simulacre, creaturi artificiale crescute în containere de lichid, bolborosind a descompunere. Perenelle știa că Dee era fascinat de ideea de a-și crea propriii adepți și că experimentase asta zeci de ani cu golemii, simulacrele și homunculii.

Fără a spune un cuvânt, cu gesturi spasmodice, cei patru o zoriră să iasă din celulă pe un culoar îngust și slab luminat. În mod intenționat Perenelle se mișca cât de încet putea, luându-și un răgaz pentru a-și aduna puterile și pentru a absorbi impresiile locului. Jefferson Miller, fantoma care lucrase la pază și protecție, îi spusese că se află la subsolul lui Enoch Entreprises, la vest de Telegraph Hill, aproape de faimosul Coit Tower. Știa că este mult sub pământ: pereții erau plini de umezeală, iar aerul era atât de rece că scotea aburi pe gură. Acum că ieșise din celulă, departe de vrăjile și farmecele de protecție, simți cum încetul cu încetul își recapătă forțele. Perenelle încerca cu disperare să-și amintească vreun descântec care

să acționeze asupra paznicilor ei, dar contactul cu fantoma domnului Miller o epuizase și acum simțea o durere de cap care îi răpea puterile de concentrare.

Ceva prinse formă chiar deasupra capului ei. Răsuflarea acesteia, ca o ceață albă în aerul înghețat, plăsmui un chip.

Femeia se uită cu coada ochiului la gărzile ei de corp, dar acestea nu părură să fi observat ceva. Își umplu plămâniile cu aer, îl reținu până ce corpul îl încălzi, apoi îi dădu drumul în sus, într-o suflare prelungă și ușoară. În atmosfera aceea cu neguri albe apăru un chip: cel al lui Jefferson Miller.

Perenelle se cutremură; fantoma lui ar fi trebuit de mult să se întoarcă în lumea ei; doar dacă... doar dacă nu avea ceva urgent să-i transmită.

Nicholas!

Imediat, știu că soțul ei este în pericol. Perenelle inspiră încă o dată prelung și reținu aerul. Se concentrează din răspuțeri asupra lui Nicholas, văzându-l limpede cu ochii minții, cu fața lui îngustă, mai curând tristă, cu ochii lui spălăciți și cu părul tuns scurt. Zâmbi, amintindu-și-l când era mai tânăr, iar părul său, des și negru, era mai lung decât al ei. Îl purtase mereu legat la ceafă cu o fâșie stacojie de mătase. Expiră, iar aerul se adună într-un nor care luă din nou chipul lui Miller. Perenelle se uită lung în ochii săi fantomatici și acolo, reflectându-se în pupile, îl văzu pe soțul ei imobilizat sub ghearele zeiței cu cap de pisică.

Fu cuprinsă de furie și de groază, iar starea de epuizare și durerea de cap o lăsară brusc. Părul ei negru, încărunțit pe alocuri, îi flutura în jurul capului de parcă ar fi fost suflat de un curent puternic de aer, cu scânteii de energie albă și albastră pocnind de-a lungul firelor. Aura albă i se aprinse în jurul corpului ca o a doua piele. Când paznicii ei își dădură seama că ceva nu era deloc în regulă, era prea târziu. Se întinseră s-o apuce, dar când mâinile lor intrară în contact cu marginile strălucitoare ale aurei, fură catapultați în lături, de parcă ar fi fost expuși la un șoc electric. Unul dintre paznici avu chiar intenția să se arunce asupra ei, dar înainte de a apuca

măcar s-o atingă cu un deget, aura lui Perenelle îl înșfăcă și-l izbi de perete cu atâta forță, că-i sări casca de motociclist de pe cap. Pocitania se prelinse de-a lungul peretelui, cu mâinile și picioarele ciudat contorsionate. Când Perenelle îi privi fața, își dădu seama că era vorba într-adevăr de simulacre. Ăsta, de pildă, era neterminat: fața și capul îi erau o simplă bucată de carne, fără ochi, nas, gură sau urechi.

Femeia se năpusti pe coridor, oprindu-se doar când ajunse în dreptul unei pete uleioase. Aplecându-se deasupra ei, se concentrează intens și atinse apa întunecată cu arătătorul și cu degetul mijlociu. Aura sa albă sfârâi la contactul cu lichidul, iar apa scoase puțin fum înainte de a se limpezi. Perenelle își dădu seama că privea scena pe care o văzuse anterior prin ochii fantomei. Soțul ei zăcea în ghearele lui Bastet. În spatele lor, Scatty se lupta să țină piept pisicilor și păsărilor, în timp ce Josh stătea cu spatele lipit de perete, ținând strâns o creangă ca pe o bătă de baseball, agitând-o în direcția oricărei făpturi care dădea să se apropie de el. Sophie stătea pe jos la picioarele lui, mișcându-se încet, clipind confuză.

Perenelle se uită de-a lungul culoarului. Auzea zgomote la distanță, pași care răsunau pe dale și-și dădu seama că veneau și alți paznici. Putea fugi să se ascundă sau putea lupta împotriva lor; își recăpătase doar o mică parte din puterea sa obișnuită. Dar asta nu-i mai putea ajuta pe Nicholas și pe copii.

Perenelle cercetă iar suprafața lichidului. La distanță o vedea pe Hekate ținând piept atacului concertat al lui Morrigan, cu păsările sale, și al pisicilor lui Bastet. Îl mai văzu și pe Dee mișcându-se în jurul lui Hekate, cu sabia din mână strălucind puternic, într-o nuanță de un albastru otrăvitor, în vreme ce, în spatele tuturor, Yggdrasilul ardea cu flăcări roșii și verzi.

Mai putea face ceva. Ceva disperat și periculos care, dacă-i reușea, ar fi lăsat-o complet epuizată și fără apărare. Creaturile lui Dee ar fi putut s-o ia pe sus și s-o ducă unde voiau.

Dar nu stătu pe gânduri.

Alchimistul

Aplecându-se asupra petei de apă murdară, își așeză mâna dreaptă, cu palma în sus, în mâna stângă și se concentrează puternic. Aura sa începu să se rotească și să se miște, alunecând de-a lungul mâinilor asemenea unor vâlătuci de fum, adunându-i-se în palmă, curgând asemenea unui lichid de-a lungul liniilor și a șanțurilor din palmă. În cutele pielii îi apărură o scânteie mică de lumină albă-argintie. Se solidifică într-o sferă perfectă, apoi începu să se învârtă și să crească, iar acum curenții albi ca gheața ai aerei îi alunecau mai încet de-a lungul brațelor. Într-o clipă, sfera ajunsese de mărimea unui ou și atunci, Perenelle își roti iute palma și aruncă mingea de energie aurică pură în apă. Rosti doar două cuvinte.

– Sophie, trezește-te!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

– *Sophie, trezește-te!*

Ochii fetei se deschisera brusc. Apoi Sophie și-i închise din nou și-și acoperi urechile cu palmele. Luminile erau așa de puternice, atât de clare, vacarmul luptei atât de asurzitor și de distinct.

– *Sophie, trezește-te!*

Șocul repetat de a auzi acea voce o forță să deschidă ochii și să privească în jur. O auzea așa de clar pe soția lui Flamel de parcă ar fi stat lângă ea, dar nici urmă de aceasta în jur. Ea însăși zăcea reze-mată de un stejar, cu Josh deasupra ei, în picioare, ținând strâns cu ambele mâini o creangă groasă, agitând-o disperat în direcția crea-turilor înfricoșătoare.

Sophie se ridică încet în picioare, sprijinindu-se de trunchi să nu cadă. Ultimul lucru pe care și-l amintea era mirosul înțepător de lemn verde arzând. Ținea minte că spusese „Foc!“, după care tot ceea ce urmase nu era decât o serie de imagini confuze – un tunel îngust, făpturi cu capete de păsări sau de pisici – care se poate să nu fi fost decât vise.

Pe când ochii fetei se obișnuiau cu lumina, îngăduindu-i să se uite în jur, își dădu seama înspăimântată, că nu fuseseră vise.

Erau cu totul împresurați de păsări și de pisici, cu sutele. Câțiva dintre oamenii cu capete de pisică pândeau din iarba înaltă momen-tul prielnic pentru a se năpusti asupra lor, în patru labe sau pe burtă, scuipându-i și scoțându-și ghearele. Crengile copacului de deasupra

lor erau pline de oameni-păsări, care încercau să ajungă suficient de aproape pentru a le ateriza în cap, în timp ce alții continuau să țopăie la distanță, țintuindu-l pe Josh cu ochii lor răuvoitori.

De cealaltă parte a câmpului de luptă, Yggdrasillul ardea. Lemnul străvechi pocnea și trosnea, șuvițe de sevă albă ardeau ca niște artificioși în aerul îmbâcsit. Dar, chiar în momentul în care lemnul vechi se transforma în cenușă, răsăreau la loc vlăstare noi, proaspete și verzi. Sophie auzi și un alt sunet, dându-și seama că ascultă Yggdrasillul. Și acum, cu auzul său incredibil de fin, i se păru că percepe enunțuri și cuvinte disparate, frânturi de melodii și fragmente de poeme în vaietul sfâșietor al bătrânului copac. În depărtare o zări pe Hekate încercând disperată să stingă focul și să lupte în același timp cu Morrigan, cu pisicile și cu păsările. Sophie mai remarcă și absența șopârlelor zburătoare de pe cer și numărul foarte împușinat al acelor Torc Allta ce rămăseseră să-și apere stăpâna.

Undeva mai aproape, intră în raza sa vizuală și părul roșu ca focul al lui Scathach. Și ea era împresurată de sute de corbi și de feline. Războinica se mișca de parcă ar fi executat figurile unui dans complicat, cu cele două săbii gemene sclipind în aer, ținând la distanță făpturile acelea de coșmar. Scatty încerca să-și croiască drum către locul în care Nicholas Flamel zăcea cu fața la pământ sub etichetele celei mai înspăimântătoare creaturi pe care Sophie o văzuse vreodată: Bastet, Zeița-Pisică. Cu vederea sa acum incredibil de pătrunzătoare, fata distinse fiecare fir de mustață în parte de pe chipul de felină al lui Bastet și văzu până și o picătură de salivă picurând de pe caninii uriași pe bărbatul imobilizat dedesubt.

Flamel observă că Sophie se uita în direcția lui. Încercă să respire, dar era aproape imposibil cu acea creatură masivă care îl ținea pironit locului.

- Fugi! șopti el, fugi!

- *Sophie, am doar câteva minute la dispoziție... răsună în mintea fetei vocea lui Perenelle, trimițându-i semnale de alertă maximă. Uite ce trebuie să faci. Trebuie să mă lași să vorbesc prin tine...*

Josh își dădu seama că soră-sa se ridicase în picioare, legănându-se ușor, cu mâinile la urechi, ca și cum vacarmul ar fi fost prea greu de

suportat, și cu ochii strâns închiși. Îi văzu buzele mișcându-se, ca și cum ar fi vorbit de una singură. Își agită bâta spre doi oameni cu cap de pasăre care dădeau să se apropie de ei. Creanga groasă și grea îl pocni pe unul chiar peste cioc, făcându-l să se retragă năucit și amețit. Celălalt continuă să-i dea târcoale, până ce băiatul pricepu că nu pe el îl voia, ci încerca să pună gheara pe Sophie. Se întoarse și-l amenință cu bâta, dar în acel moment un bărbat înalt, subțire, cu cap de pisică tigrată, se apropie de el înclinându-se. Josh încercă să răsucescă bâta, dar își pierdu echilibrul și bărbatul-felină pară lovitură aplecându-se. Apoi făcu un salt în aer, cu botul deschis și cu ghearele scoase. Deși asta îi lăsa un gust amar, Josh trebui să recunoască față de sine că și el, și soră-sa erau la ananghie. Trebuia să ajungă la ea, trebuia s-o apere... și în clipa aceea știu că n-o s-o poată face. Închise ochii în momentul în care creatura aceea îi sări pe piept, așteptându-se să-i simtă împunsătura ghearelor, s-o audă mieunându-i în față... dar nu auzi decât un tors liniștit. Deschise ochii și se pomeni ținând în brațe o pisică pufoasă.

Sophie!

Se răsuci și rămase mut de uimire. Aura fetei lumina ca argintul pur în jurul corpului. Pe alocuri era așa de puternică, încât reflecta lumina soarelui, făcând-o să strălucească precum o armură medievală. Scânteii de argint îi pocneau în păr și i se prelingeau de-a lungul degetelor, asemenea unui fluid.

– Sophie? murmură Josh, transpus.

Sora lui era bine. Apoi fata își întoarse ușor capul ca să-l privească și el își dădu seama, uluit, tulburat, că nu-l recunoaște. Bărbatul-pasăre care avusese de gând s-o înșface se năpusti la ea, cu ciocul îndreptat spre ochii ei. Sophie pocni din degete și picături mici de argint îi tâșniră din palme, improșcând arătarea. Într-o clipă aceea creatură se răsuci și se îndoii până nu rămase din ea decât un sturz amețit.

Fata trecu pe lângă frate-său și o luă în direcția lui Bastet.

– Până aici ți-a fost, micuțo! rosti Bastet poruncitor, ridicându-și mâna terminată cu gheare.

Ochii lui Sophie se deschiseră larg și zâmbi, iar Josh își dădu seama că, pentru prima dată în viața lui, îi era frică de propria soră.

Știa că nu era Sophie a lui; ființa asta înspăimântătoare n-avea cum să fie sora lui geamănă.

Când fata vorbi, vocea nu-i era decât un croncănit răgușit.

– *Habar nu ai ce pot să-ți fac.*

Ochii mari de felină ai lui Bastet clipiră surprinși.

– Nu-mi poți face nimic, fetiço.

– *Nu sunt o fetiță. Oi fi tu antică și de demult, dar n-ai întâlnit niciodată ceva pe măsura mea. Dețin puterea naturală de a-ți anula orice vrăjitorie. O pot folosi pentru a transforma la loc pisicile și păsările.*

Capul lui Sophie se înclină într-o parte, gest foarte cunoscut lui Josh; soră-sa recurgea la el când asculta pe cineva plină de interes. Apoi fata își întinse mâinile către Străbuna Întunecată.

– *Ce crezi c-o să se întâmple dacă te ating?*

Bastet șuieră o poruncă și trei oameni-pisici uriași se năpustiră asupra fetei. Sophie își întinse brațele și un vălătuc lung, șerpuitor de energie argintie îi țâșni din palme. Atinse fiecare pisică, făcând să le sară scânteii de pe spate și de pe umeri, și acestea se opriră dezoorientate, rostogolindu-se pe pământ și revenind la înfățișarea lor de fiecare zi, de pisici obișnuite, dintre care două cu blana scurtă și o persană pufoasă. Pisicile se ridicară în patru labe și o șterseră iute, mieunând de ți se rupea inima.

Sophie înălță biciul de argint deasupra capului, făcând să scapere scânteii în toate direcțiile.

– *Dă-mi voie să-ți arăt ce pot să fac...*

Biciul de lichid argintiu pocnea și scânteia pe măsură ce Sophie se apropia.

Scatty își dădu seama că trei dintre adversarii săi se transformaseră într-un prihor, un cintezoii și o vrabie, în timp ce bărbatul-felină cu înfățișare exotică din fața ei se preschimbă într-o siameză buimacă.

Sophie pocni iar și iar din biciul de argint, îndepărtând atacatorii, picăturile de argint împrăștiindu-se pretutindeni, din ce în ce mai multe dintre pisicile și păsările-hibrid revenind la forma lor dinainte.

– *Pleacă de lângă Nicholas*, spuse ea, fără ca buzele să i se miște în ritmul cuvintelor, *sau vom afla cu toții care ți-e adevăratul chip, Bastet, care mai ești numită și Mafdet, Sekmet și Menhit.*

Bastet se îndepărtă încet de Flamel și se înalță în toată statura ei impresionantă. Ochii cu pupilele îngustate îi erau larg deschiși, iar gura încleștată.

– A trecut mult timp de când a îndrăznit cineva să mă mai strige cu toate aceste nume. Cine ești tu, căci nu pari deloc doar o copilă?

Buzele fetei se mișcă, cuvintele articulându-se cu o întârziere de câteva clipe.

– *Uită-te bine la această copilă, Bastet! Ea e blestemul tău.*

Blana lui Bastet străluci, iar brațele i se mișcă cu arcuiri sălbatice. Apoi se dădu încet îndărăt, se întoarse și o luă la fugă spre copacul în flăcări. Pentru prima dată de-a lungul a mii de ani, era înspăimântată.

Nicholas se ridică în picioare și se îndreptă clătinându-se către Sophie, Josh și Scatty. Se opri în fața fetei.

– Perenelle? șopti el.

Sophie întoarse capul către dânsul. Buzele prinseră a i se mișca și pe urmă, ca într-un film prost dublat, veniră și cuvintele.

– *Sunt în San Francisco, captivă în subsolul de la Enoch Entreprises. Sunt teafără și sănătoasă. Du copiii spre sud, Nicholas.*

Urmă un moment lung de tăcere; apoi, când vorbi iarăși, cuvintele ieșeau mai repede decât le putea articula Sophie, iar aura fetei prinse a păli și ochii a i se închide.

– *Du-i la vrăjitoare.*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Doctorul John Dee își ieșise din minți. Totul se ducea de râpă și acum exista posibilitatea reală de a fi nevoit să se implice în confruntare.

Flamel, Scatty și gemenii reușiseră să se strecoare din interiorul copacului și luptau acum de cealaltă parte a câmpului de bătaie, la vreo două sute de metri distanță, dar el nu putea ajunge la ei – asta ar fi însemnat să treacă prin mijlocul ostilităților. Ultimii dintre Torc Allta, cu înfățișare umană sau animală, se luptau acum pe viață și pe moarte cu felinele și cu corbii. Șopârlele zburătoare fuseseră deja înfrânte. Inițial șerpii înaripați semănaseră tulburare și haos printre pisici și păsări, dar apoi unele se mai târâră o vreme stinghere pe pământ, pentru ca altele să fie ucise imediat ce aterizară. Armata numeroasă de oameni-porci se subțiasse considerabil, și Doctorul bănuia că în aproximativ o oră nu avea să mai fie nici urmă de asemenea creaturi în America de Nord.

Dar nu-și putea permite să aștepte atât. Trebuia să ajungă la Flamel chiar în acel moment. Trebuia să recupereze foile smulse din *Codex* cât mai curând.

Din ascunzătoarea sa aflată după un pâlcc de tufișuri, Dee îi vedea pe Străbuni. Hekate stătea în pragul casei-copac, înconjurată de ultimele dintre gărzile ei personale de Torc Allta. În timp ce porcii se luptau cu păsările și pisicile, Hekate singură ținea piept forțelor unite ale lui Morrigan și Bastet.

Cele trei ignorau creaturile pe jumătate umane, pe jumătate fiare care viermuiau lângă ele. Pentru un ochi neavizat, ar fi părut că cele trei stăteau și se holbau doar una la alta. În orice caz, Dee observă norii purpurii care se adunaseră doar asupra Yggdrasilului, văzu cum florile gingașe albe și galbene de la rădăcina lui se ofilesc și mor, transformându-se instantaneu într-o mazăgă neagră; văzu și strălucirea imperceptibilă a mușchiului care apăruse pe cărarea de piatră netezită. Dee zâmbi; cu siguranță că nu avea să mai dureze mult de acum încolo. Cât de mult ar fi putut Hekate să le țină piept celor două Străbune, mătușă și nepoată?

Dar zeița nu dădea nici un semn de oboseală.

Apoi trecu la contraatac.

Deși aerul, acum înecăcios de la copacul în flăcări, era liniștit, Dee văzu cum o briză ușoară flutură pelerina lui Morrigan ridicându-i-o peste umeri și o dezechilibra pe uriașa Bastet, făcând-o să-și încline capul și să se clatine în vânt.

Modelele acelea ciudate de pe rochia lui Hekate se ondulară cu o iuțea aiuritoare, iar culorile deveniră neclare și estompate.

Extrem de alarmat, Dee văzu o umbră neagră răsucindu-se deasupra ierbii ofilite și apoi privi cum un roi de muște negre se așază pe blana lui Bastet, bâzâindu-i în urechi și în nas. Zeița-Pisică se clatină și se dădu înapoi, scărpinându-se nervoasă pe față. Căzu la pământ, rostogolindu-se de câteva ori prin iarba înaltă, încercând să alunge insectele. Tot mai multe continuau să vină însă, însoțite de furnici și păianjeni care ieșiră din iarba și prinseră a mișuna peste ea. Târându-se în patru labe, își dădu capul pe spate și urlă agonic, apoi se întoarse și o luă la fugă peste câmp, rostogolindu-se și tăvălindu-se în iarba, năpustindu-se în iaz, în încercarea de a scăpa de insecte. Trecuse de jumătatea câmpului înainte ca roiul des și zumzăitor s-o lase în pace. Se scărpină furioasă pe față și pe brațe, lăsând dâre lungi în piele, înainte de a se ridica în picioare pentru a se întoarce la Yggdrasil. Iar atunci, roiul de insecte, și mai gros acum, se regrupă în aer deasupra ei.

În acel moment, Dee își imaginează că poate, doar poate, Hekate ar fi avut șanse să câștige. Să le despartă pe Bastet și pe Morrigan fusese o lovitură de maestru; simplul fapt de a se asigura că Bastet nu va mai reveni era genial de-a dreptul.

Înțelegând că nu se poate întoarce la copac, Bastet scoase strigăte furioase, apoi se întoarce și o luă la goană în direcția în care Flamel, Scatty și gemenii încercau să se apere. Dee o văzu făcând un salt incredibil, prin care-l culcă la pământ pe Alchimist. Asta îi oferi o oarecare satisfacție, cel puțin, și-și îngădui să surâdă, zâmbet care-i pieri însă repede – el era încă prins de această parte a câmpului de bătaie. Cum avea să treacă de Hekate?

Deși Yggdrasilul ardea furios, cu părți întregi cuprinse de flăcări, cu frunzele devenind scrum și cu bucăți carbonizate de crengi prăbușindu-se la pământ, cu fuiuare de sevă fierbând și scăpărând din crengile în cădere, puterile lui Hekate nu păreau să fi slăbit deloc. Dee strânse din dinți nemulțumit; toate cercetările sale îi confirmaseră că zeița insuflase viață copacului dăruindu-i o parte din propria forță magică. În schimb, pe măsură ce creștea, el îi reînnoia puterile. Arderea copacului fusese ideea lui. Își imaginase că dacă acesta va arde, ea va slăbi. Dar lucrurile ieșiseră pe dos: incendierea copacului o scosese din minți pe zeiță, iar furia o făcuse încă mai periculoasă. Când Dee îi văzu buzele schimbându-se în ceva ce semăna a zâmbet și pe Morrigan clătinându-se și bătând în retragere, începu să înțeleagă că acolo, în propriul Tărâm al Umbrelor, Zeița cu Trei Capete se dovedea a fi de departe mult mai puternică decât ei.

Și mai știu că trebuia să acționeze.

Rămânând în umbra copacului și a ierburilor înalte, înconjură trunchiul enormului Yggdrasil. Trebuie să se tupileze și să se ascundă când un Torc Allta cu înfățișare de porc se năpusti din tufișuri chiar în fața lui cu cel puțin o duzină de oameni-pisici și cu de două ori mai multe păsări luându-i urma.

Dee ieși din ierburi pe partea copacului opusă locului în care se înfruntau Hekate și Morrigan. La dreapta, constată că ceva se

petrecea cu grupul lui Flamel; păsările și pisicile erau aruncate în toate părțile... apoi realizează că ceea ce vedea erau feline și păsări obișnuite care zburau prin aer, iar nu făpturi cu forme pe jumătate umane. Vrăjile de transformare folosite de Bastet și de Morrigan își pierdeau puterea: Chiar era Hekate așa de puternică? Trebuia să pună capăt la toate astea.

Doctorul John Dee ridică în mâini sabia cu lamă scurtă. Pe toată lungimea ei se reflectă o lumină albastră impură și, pentru o clipă, lama ei străveche din piatră vâjâi, ca și cum ar fi trecut peste ea un curent ușor de aer. Șerpii încolăciți reprezentați pe plăsele prinseră a șuiera și a reveni la viață.

Apucând strâns plăselele, Dee apăsă cu vârful scoarța noduroasă a copacului... și împinse.

Excalibur pătrunse ușor în lemn, intrând până-n plăsele fără a întâmpina rezistență. Preț de o clipă destul de lungă, nu se întâmplă nimic, apoi Yggdrasilul începu să geamă. Sunetul era asemănător cu cel scos de un animal înjunghiat: la început ca un vaiet profund, se transformă repede într-un scâncet ascuțit. În locul unde plăselele sabiei ieșeau din copac, se forma o pată albastră. Asemenea cernelei care se prelinge, curse pe copac și intră în pământ, apoi lumina albăstruie, păstoasă se răspândește de-a lungul nervurilor lemnului și a cioturilor sale. Strigătele Yggdrasilului devin din ce în ce mai jalnice, aproape insuportabile. Acei câțiva Torc Allta care supraviețuiseră se prăbușiră la pământ, chircindu-se de durere, acoperindu-și urechile; oamenii-păsări croncăniră dezorientați, iar pisicile începură să șuieră și să miaune la unison.

Pata albastră dădu ocol copacului, îmbrăcând totul într-o pojghiță subțire de cristale strălucitoare de gheață care reflectau lumina. În aer se aprinseră curcubeii negre-albăstrui și purpurii-verzui.

Pata uleioasă cuprinse copacul și se răspândește de-a lungul crenkilor, transformând totul în cristale de gheață. Nici focul nu mai avea putere asupra ei. Flăcările înghețară, focul din interior luă forme ciudate și complexe, care se uniră apoi într-o rețea complicată, asemenea gheții de pe suprafața unui iaz, și se dizolvă într-un praf

strălucitor. Frunzele atinse de pata aceea se îngreunară brusc și căzură din copac. Acestea nu plutiră până jos, ci căzură fulgerător și se sparseră cu clinchete răsunătoare, în timp ce crengile, acum bucăți solide de gheață, se desfăcură din trunchi și se prăbușiră cu zgomot la pământ. Dee se aruncă într-o parte pentru a nu fi strivit de o creangă înghețată lungă de vreun metru. Apucând strâns plăselele lui Excalibur, eliberă tăișul din trunchiul copacului și fugi să caute întăriri.

Yggdrasillul murea. Petice mari de scoarță se desfăceau, asemenea unor aisberguri desprinzându-se de calotă, și se prăbușeau la pământ, luminând frumosul Tărâm al Umbrelor cu cioburile gheții ascuțite ca pumnalul.

Luând distanță și păzindu-se de crengile în cădere, Dee dădu ocol copacului alergând; trebuia s-o vadă pe Hekate.

Zeița cu Trei Capete își dădea duhul.

Stând liniștită în fața copacului aflat pe punctul de a se prăbuși, pe porțiuni sau în totalitate, Hekate își alterna cele trei chipuri ale sale, tânără, matură și bătrână, în ritmul bătăilor de inimă. Trecerea se făcea așa de repede, încât corpul ei n-avea timp să se adapteze, și ea era blocată între o fază sau alta: ochi tineri pe un chip bătrân, capul unei fete pe trupul unei femei, trupul unei femei adulte cu brațele unui copil. Rochia sa mereu schimbătoare își pierduse toate culorile și îi era la fel de neagră ca pielea.

Dee i se alătură lui Morrigan și amândoi o priviră în tăcere. Bastet reveni și ea și toți trei asistară la ultimele clipe ale lui Hekate și ale dragului ei Yggdrasill.

Arborele Lumii era aproape în întregime albastru, acoperit cu o pojghiță de gheață. Rădăcinile înghețate ieșiseră din pământ, distrugând simetria perfectă a solului, săpând șanțuri mari pe suprafața lui. Găuri enorme apăruseră pe trunchiul masiv, dând la iveală încăperile circulare din interior, care erau și ele încovoiate de greutatea gheții.

Transformarea lui Hekate își încetini ritmul. Schimbările aveau nevoie de mai mult timp pentru a prinde contur deoarece acum

pata albastră îi urca pe corp, solidificându-i pielea, transformându-o în cristale de gheață.

Morrigan aruncă o privire sabiei din mâna lui Dee, apoi privi în lături.

– Chiar și după atâția ani petrecuți în slujba noastră, încă ne mai poți lua prin surprindere, doctore Dee, spuse ea încet. Nu știam că Sabia de Gheață e la tine.

– Mă bucur c-am adus-o, spuse Dee, evitând un răspuns precis. Se pare că puterile lui Hekate erau mai mari decât ne-am închipuit. Și presupunerea mea, cum că forța ei e în strânsă legătură cu arboarele, s-a dovedit a fi întemeiată.

Din Yggdrasil nu mai rămăsese acum decât un bloc uriaș de gheață. Și Hekate era acoperită cu totul de pojghiță, deși îndărătul cristalelor albastre, ochii de culoarea untului erau încă însuflețiți. Vârful copacului începu să se topească, apa murdară prelingându-se pe scoartă și săpând șanțuri adânci în aceasta.

– Când mi-am dat seama că are puterea de a vă anula vrăjile, am știut că trebuie să fac ceva, spuse Dee. Am văzut pisici și păsări revenind la înfățișarea lor naturală.

– Asta nu-i opera lui Hekate, izbucni Bastet brusc, cu un accent ascuțit și cu o voce animalică.

Morrigan și Dee se întoarseră s-o privească. Creatura arătă spre un punct al câmpului de luptă cu mâna ei terminată cu gheare.

– Fata a fost de vină. Cineva vorbea prin ea, cineva care-mi cunoștea toate adevăratele nume, cineva care i-a folosit aura pentru a declanșa un curent de energie pură: asta ne-a dat peste cap vrăjile.

Dee se uită peste câmp în direcția în care-i văzuse pe Flamel, Scatty și pe gemeni adunându-se în jurul stejarului. Dar nu mai rămăsese nici țipenie din ei. Se întoarse să poruncească pisicilor și păsărilor rămase în viață să pornească în căutarea lor, când îl văzu pe Senuhet clătinându-se. Bătrânul era plin din cap până-n picioare de noroi și de sânge, deși sângele nu părea a fi al lui, și-și pierduse una din săbiile încovoiate din bronz. A doua fusese ruptă în două.

Alchimistul

- Flamel și ai lui au scăpat, șuieră el. I-am urmat dincolo de intrarea pe Tărâmul Umbrelor. Ne-au furat mașina, adăugă el indignat.

Slobozind un strigăt de furie, doctorul Dee se răsuci și o aruncă pe Excalibur în direcția copacului. Tăișul din piatră lovi Arborele Lumii, care răsună de sunetul solemn al unui clopot uriaș. Nota aceea unică, înaltă și limpede se undulă vibrând în aer... apoi Yggdrasillul începu să se desfacă, fisurându-se pe toată lungimea. Mai mici inițial, crăpăturile se măriră pe măsură ce urcau în zigzag. În câteva clipe, tot copacul era acoperit de acestea. Apoi Yggdrasillul se sfărâmă și se prăbuși peste statuia de gheață a lui Hekate, prefăcând-o și pe ea în pulbere.

CAPITOLUL TREIZECI

Josh Newman deschise dintr-o smucitură ușa SUV-ului și se simți cuprins de un val de ușurare. Cheile erau în contact. Descuie portiera din spate așteptând să urce Nicholas, care se grăbea la mașină, ducând-o pe Sophie în brațe. Se strecură înăuntru și o așeză cu grijă pe bancheta din spate. Scatty țâșni din perdeaua naturală de frunze și coborî iute poteca, având un zâmbet larg întipărit pe față.

- Să știți, spuse ea în timp ce se aruncă în spate, asta-i cea mai grozavă distracție de care am avut parte în ultimele câteva mii de ani.

Josh se cocoță pe scaunul de la volan, îl reglă și apoi răsuci cheia în contact. Motorul puternic V6 porni.

Flamel se așeză și el pe scaunul din dreapta, trântind portiera după el.

- Hai s-o ștergem din locul ăsta!

Josh schimbă vitezele, apucă cu ambele mâini volanul îmbrăcat în piele și apăsă pe accelerație până în podea. Hummerul uriaș își luă avânt, împrăștiind pietriș și nisip, în vreme ce băiatul coti, pentru a porni apoi în josul drumului îngust, săltând și scrâșnind peste șanțuri, crengi de copac și tufișuri care-i zgâriau portierele, lăsând urme pe vopseaua sa veche.

Deși soarele răsărise atât în Tărâmul Umbrelor, cât și în lumea reală, drumul era încă în penumbră și, oricât s-ar fi străduit, Josh nu găsea întrerupătoarele pentru faruri. Se tot uita în oglinzile laterale și în cea din față, așteptându-se din clipă în clipă să le vadă

pe Morrigan sau pe Zeița-Pisică ieșind din gardul de vegetație din spatele lor. Abia după ce poteca se sfârși într-o oază de lumină și el viră la dreapta, întorcând mașina pe terenul îngust, întortochat, își permise s-o lase mai încet din accelerație. Hummerul încetini imediat.

- Totu-i în regulă? întrebă el, tremurând.

Coborî oglinda retrovizoare astfel încât să vadă în spate. Sora lui zăcea întinsă pe locurile îmbrăcate în piele din spate, cu capul în poala lui Scatty. Războinica folosea un petic de material rupt din tricoul ei pentru a tampona fruntea fetei. Pielea lui Sophie era de un alb cadaveric și, cu toate că ținea ochii închiși, globii ochilor i se mișcau agitați în spatele pleoapelor, iar ea se contorsiona de parcă ar fi trăit un coșmar. Scatty îl surprinse pe băiat privindu-le prin oglindă și îi zâmbi încurajator.

- Își revine, spuse ea.

- Nu poți face nimic? întrebă Josh, aruncându-i o privire lui Flamel, care ședea în dreapta lui.

Sentimentele pe care le nutrea acum față de Alchimist erau absolut confuze. Pe de o parte, el îi băgase într-un bucluc inimaginabil de periculos și, pe de altă parte, Josh îl văzuse cât de sălbatic se luptase să-i apere.

- Nu, nu pot face nimic, spuse Flamel obosit. E doar epuizată, nimic mai mult.

Nicholas însuși părea extenuat. Hainele îi erau stropite de noroi și de ceva ce părea a fi sânge. În păr îi fluturau pene de păsări și ambele mâini îi erau zgâriate de pe urma confruntării cu pisicile.

- Las-o să doarmă și când se va trezi, peste câteva ore, va fi bine. Îți promit.

Josh dădu din cap. Se concentră asupra drumului din fața lui, nemaivorind să continue discuția cu Alchimistul. Se îndoia că sora lui va mai fi bine vreodată. O văzuse cum se uitase la el, cu ochii ficși și lipsiți de expresie: nu-l recunoscuse. Ascultase vocea care vorbise prin ea; nu era cea pe care o știa el. Sora lui geamănă fusese într-un tot transformată.

Ajunseră la un indicator pentru Mill Valley, și băiatul viră la stânga. Habar n-avea încotro mergeau; nu voia decât să iasă de pe Tărâmul Umbrelor. Mai mult de-atât: voia să meargă acasă, să revină la o viață normală, voia până și să uite că dăduse peste anunțul acela din revista academică pe care i-o adusese taică-său.

Căutăm ajutor pentru librărie. Nu avem nevoie de un cititor, ci de un om muncitor.

Își trimisese CV-ul și peste câteva zile fusese chemat la interviu. Sophie n-avea nimic programat pentru ziua aceea și venise să-i țină de urât. În timp ce-l aștepta, intrase în cafeneaua de peste drum să-și ia o cafea cu lapte. Când Josh ieșise din Librăria Mică, jubilând pentru că primise postul, descoperise că și soră-sa își găsise o slujbă la Ceașca de Cafea. Urmau să lucreze chiar peste drum unul de celălalt – era perfect! Și chiar *fusesse* perfect – până în urmă cu o zi, când se declanșase toată nebunia asta. Se uită iar în oglindă la ea. Acum se odihnea liniștită, complet nemișcată, dar el se relaxă numai când constată că-i revenise puțină culoare în obraji.

Ce făcuse Hekate? Ba nu, ce făcuse *Flamel*? Totul se întorcea împotriva lui. Nu era decât vina Alchimistului. Zeița nu voise să deștepte puterile magice ale gemenilor – ea conștientiza pericolele. Dar Flamel insistase, și acum, din cauza lui, paradisul zeiței fusese atacat, iar soră-sa era ca o străină pentru el.

Când Josh începuse să lucreze în librărie pentru bărbatul care atunci i se prezentase cu numele de Nick Fleming, îl găsise puțin excentric, ciudat, poate chiar straniu. Dar, pe măsură ce începuse să-l cunoască, ajunsese să-l placă, să-l admire chiar. Fleming era pentru el tot ce nu fusese tatăl său vreodată. Era amuzant, îl interesa tot ceea ce făcea Josh, iar cunoștințele sale despre tot ce-ți putea trece prin cap erau uimitoare. Băiatul era incredințat că taică-său, Richard, se simțea cu adevărat fericit doar în fața unui amfiteatru plin de studenți sau îngropat până la genunchi în noroi.

Fleming era altfel. Când Josh îi pomenise de Bart Simpson, Fleming contracara cu Groucho Marx și apoi merse și mai departe și-l introduse pe Josh în universul filmelor fraților Marx. Împăr-

tăseau și pasiunea pentru muzică, deși gusturile lor mergeau în direcții diferite; Josh îl puse la curent pe Nick cu Green Day, Lamb și Dido. Fleming îi recomandă nume ca Peter Gabriel, Genesis și Pink Floyd. Când Josh îi dădu lui Fleming să asculte ceva muzică *ambientală* și *trance* pe iPod-ul său, Fleming îi împrumută propriile CD-uri cu Mike Oldfield și cu Brian Eno. Josh îl mai introduse pe Nick și în universul blogurilor, arătându-i blogul personal și pe cel al surorii sale și discutaseră chiar și posibilitatea de a stoca on-line întregul inventar al magazinului.

În timp, Josh ajunse să se gândească la Fleming ca la fratele mai în vârstă pe care și-l dorise dintotdeauna. Iar acum, bărbatul acela îi trădase încrederea.

De fapt, îl mințise de la bun început. Nu fusese niciodată Nick Fleming. Și, undeva într-un colțișor, în mintea lui Josh se ivi o întrebare neplăcută. Păstrând un ton scăzut al vocii și fixându-și privirea asupra drumului, îndrăzni să-l întrebe:

– Ai știut vreodată că toate acestea urmau să se întâmple?

Flamel se lăsă pe spate în scaunul de piele și-și întoarse capul să se uite la băiat. Alchimistul era în semiîntuneric și se agățase strâns cu ambele mâini de centura petrecută peste piept.

– Ce anume să se întâmple? Întrebă el cu prudență.

– Știi bine că nu mai sunt un copil, spuse Josh pe un ton iritat, așa că nu-mi vorbi în felul ăsta. Pe bancheta din spate, Sophie murmură ceva în somn, ceea ce-l făcu pe Josh să coboare vocea. Cartea ta prețioasă a prezis toate astea?

O văzu cu coada ochiului pe Scatty mișcându-se în spate și-și dădu seama că se aplecase spre ei pentru a desluși răspunsul Alchimistului.

Flamel își luă un lung moment de gândire înainte de a răspunde. În cele din urmă spuse:

– Sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi despre *Cartea Profetului Avraam Magul*, în primul rând. Îl văzu pe Josh deschizând gura să zică ceva, așa că i-o luă repede înainte. Lasă-mă să continui. Am fost mereu conștient de vechimea *Codexului*, începutul el, deși n-am știut niciodată precis despre câți ani, sau câte veacuri

sau milenii e vorba. Ieri, Hekate a spus că era de față când Avraam l-a conceput... și că asta se întâmpla cu cel puțin zece mii de ani în urmă. Pe atunci, lumea era un loc cu totul diferit. Potrivit teoriei general acceptate, omenirea a apărut la mijlocul Epocii de Piatră. Dar adevărul e cu totul altul. Seminția Străbunilor a stăpânit pământul. Mitologia și legendele conțin fărâme de adevăr în acest sens. Dacă poți crede în povești, continuă el, Străbunii erau înzestrați cu darul magic al zborului, aveau nave care traversu oceanul, puteau controla vremea și și-au perfecționat chiar propriul sistem referitor la ceea ce noi numim clonare. Cu alte cuvinte, aveau acces la o știință atât de avansată, încât noi, modernii, am numit-o magie. Josh începu să scuture frenetic din cap. Asta era mai mult decât putea înghiți. Și înainte de a spune că asta nu-i decât pură născocire, gândește-te doar la evoluția omenirii în ultimii zece ani. Dacă cineva le-ar fi spus părinților tăi, de pildă, că-și vor putea purta în buzunar întreaga colecție muzicală, ar fi crezut asta? Acum avem calculatoare cu o putere de calcul mai mare decât cea de care a fost nevoie pentru a trimite prima rachetă în spațiu. Avem microscopie electronică care pot vizualiza atomii. Tratăm în mod curent maladii care acum cincizeci de ani erau considerate fatale. Iar ritmul schimbării este mereu tot mai alert. Astăzi suntem în stare să punem în practică ceea ce părinții voștri ar fi considerat cu neputință, iar bunicii, curată magie.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi atrase atenția Josh. Privea cu atenție vitezometrul; nu-și puteau permite să tragă de timp. Ceea ce vreau să-ți spun este că nu știu de ce era în stare Seminția Străbunilor. Mă interesează mai mult să aflu dacă Avraam a făcut o serie de predicții în *Codex* sau dacă a scris ceea ce văzuse sau își imaginase altcineva. Cunoștea viitorul, *putea* cu adevărat să-l vadă? Se răsuci în scaun să se uite la Scatty. Tu știi ceva despre asta?

Războinica ridică din umeri, zâmbind.

- Eu aparțin Generației Următoare; majoritatea Seminției Străbunilor dispăruse cu mult înainte de a mă naște, iar Danu Talis era de mult sub ape. N-am nici cea mai vagă idee despre ce puteau face. Dacă aveau viziunea viitorului? Se opri, reflectând o clipă. Am

cunoscut Străbuni care aveau acest dar: Sibila, cu siguranță, la fel Themis și Melampus, desigur. Dar mai mult nimereau pe de lături decât să prevadă viitorul. Dacă am învățat ceva din călătoriile mele, este că suntem singurii creatori ai viitorului nostru. Am văzut că s-au petrecut evenimente care au zguduit lumea fără ca cineva să le anticipeze în vreun fel și am auzit și profeții, mai ales despre sfârșitul lumii, care au dat greș.

Fură depășiți de o mașină pe drumul îngust de țară, prima pe care o întâlneai de atâta timp.

- Te mai întreb încă o dată, insistă Josh, încercând să păstreze un ton pașnic. Și de data asta vreau un răspuns foarte limpede, de genul „da” sau „nu”: există vreo profeție în *Codex* despre evenimentele recent întâmplate?

- Nu, răspunse Flamel repede.

- Eu simt un „dar” pe acolo, pe undeva, interveni Scatty.

Alchimistul încuviință.

- Există un mic „dar”. Cartea nu spune nimic despre Hekate sau despre Tărâmul Umbrelor, nici despre Dee sau Bastet ori Morrigan. Dar... Suspină. Există mai multe profeții despre gemeni.

- Gemeni, repetă Josh dezamăgit. Despre gemeni în general, sau despre mine și Sophie în special?

- *Codexul* vorbește despre gemenii de aur și de argint, despre „cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți”. Și nu-i deloc o coincidență faptul că aurele voastre de energie sunt una aurie, cealaltă, argintie. Așa că da, sunt convins că referirile sunt la tine și la sora ta. Se aplecă în față să-l privească pe băiat. Și dacă mă întrebi de când știi asta, răspunsul nu-i decât unul singur: am început să am bănuieli de-abia ieri, când mi-ați sărit în ajutor în librărie. Iar Hekate mi-a confirmat presupunerile câteva ore mai târziu, când v-a activat aura fiecăruia. Îți dau cuvântul meu că tot ce am făcut a fost ca să vă protejez pe voi.

Josh începu să dea din cap a tăgadă. Nu era convins că-l crede pe Flamel. Deschise gura să-l mai întrebe ceva, dar Scatty îi puse o mână pe umăr înainte ca el să apuce să spună ceva.

- Dă-mi voie să-ți spun doar un lucru, făcu ea, pe un ton scăzut și grav, cu un accent celtic deodată mai pronunțat. Îl știu pe Nicholas Flamel de foarte mult timp. America de-abia fusese colonizată când ne-am întâlnit prima dată. Poate fi în multe feluri - periculos și alunecos, șiret și amenințător, un prieten nemaipomenit și un dușman de moarte -, dar vine dintr-o epocă în care cuvântul dat de cineva era la mare cinste. Dacă te-a asigurat că tot ce-a făcut a fost cu intenția de a vă ocroti, atunci îți sugerez din toată inima să-l crezi.

Josh călcă frâna și mașina încetini, luând o curbă. În cele din urmă, dădu din cap în semn de aprobare și răsuflă ușurat.

- Te cred, spuse cu voce tare.

Cu toate acestea, îi răsunau stăruitor în minte cuvintele lui Hekate - „Nicholas Flamel nu spune niciodată nimic, nimănui“ - și în sinea lui avea convingerea că tot mai rămăsese ceva ce Flamel îi ascundea.

Deodată, Nicholas atinse brațul lui Josh.

- Aici, oprește aici.

- Ce-i, ce s-a întâmplat? întrebă Scatty, punând mâna pe săbii.

Josh semnaliză și trase Hummerul la marginea șoselei, lângă un panou luminos care indica un restaurant.

- Nu s-a întâmplat nimic, zâmbi Alchimistul. E timpul să luăm micul dejun.

- Perfect. Mi-e o foame de lup, aprobă Scatty. Aș mânca și-un cal. Dacă n-aș fi vegetariană... și dacă n-aș mai și iubi caii, firește.

„Și dacă nu erai vampir“, se gândi Josh, dar își ținu pliscul.

Sophie se trezi când Scatty și Flamel intrară în localul acela să comande mâncare pentru drum. Cu o clipă mai înainte, dormea, acum stătea pe bancheta din spate. Josh sări în sus și nu-și putu reține un strigăt de uimire.

Se răsuci în scaunul șoferului, îngenunchind pentru a se apleca în spate.

- Sophie? întrebă el, cu prudență.

Era înspăimântat la gândul că ceva îngrozitor și străvechi o să-l privească prin ochii surorii lui.

- Nu vrei să știi ce am visat, spuse Sophie, întinzându-se și îndreptându-și spatele. Gâtul îi trosni în timp ce făcea câteva mișcări de rotație. Au, mă dor toate cele.

- Cum te simți?

Ei bine, se gândi Josh, soră-sa începea să-și revină.

- Ca și cum aș fi răpusă de gripă. Privi în jur. Unde suntem? Și ce mașină-i asta?

Josh zâmbi satisfăcut, cu dinții strălucindu-i în penumbră.

- Am furat-o de la Dee. Ne aflăm undeva pe drumul de ieșire din Mill Valley și cred că ne îndreptăm spre San Francisco, nu sunt sigur.

- Ce s-a întâmplat... ce s-a petrecut acolo? întrebă Sophie.

Zâmbetul lui Josh se lăți într-un rânjel.

- Ne-ai salvat, datorită puterilor tale energetice recent trezite la viață. Erai incredibilă: aveai ceva ca un bici argintiu de energie și, ori de câte ori atingeai cu el pe una dintre pisici sau păsări, o readuceai din nou la forma ei naturală. Continuă, în vreme ce ea dădu din cap a îndoială. Nu-ți amintești chiar nimic?

- Foarte puțin. Am auzit vocea lui Perenelle vorbind cu mine, spunându-mi ce să fac. Am simțit de fapt cum aura ei mi se transmite mie, spuse fata, nedumerită. Am auzit-o. Am și văzut-o, oarecum. Brusc, răsuflă profund, sacadat. Apoi unii au venit după ea. Asta-i tot ce-mi mai amintesc.

- Cine a venit?

- Oamenii fără chipuri. O puzderie. I-am privit cum o târăsc după ei.

- Ce vrei să spui când vorbești de oameni fără chipuri?

Ochii lui Sophie se măriră de spaimă.

- Nu avea chip, față, trăsături, cum vrei să-i spui.

- De parcă ar fi purtat măști?

- Nu, Josh, nici măcar atât. Aveau fața ca o coală de hârtie - fără ochi, fără nas, fără gură, doar pielea perfect întinsă.

Imaginea care se contură în mintea lui începu să-l neliniștească și schimbă subiectul cu bună știință.

- Te simți... altfel?

Își alese cu mare grijă cuvântul.

Sophie căzu pe gânduri un moment. Ce se întâmpla cu Josh, de ce era așa de preocupat?

- Altfel? În ce sens?

- Ți-o amintești pe Hekate trezindu-ți puterile magice?

- Da, mi-aduc aminte.

- Cum te-ai simțit? Întrebă el, cu o urmă de ezitare în glas.

Preț de o clipă, ochii fetei străluciră, reflectând o lumină rece argintie.

- Era de parcă cineva mi-ar fi răsucit un comutator în creier.

M-am simțit vie. Pentru prima dată în viața mea m-am simțit vie.

Josh fu cuprins dintr-odată de gelozie. Cu coada ochiului îi studia pe Flamel și pe Scatty, care își amânaseră masa și aveau brațele încărcate de bagaje.

- Și cum? Cum îți este?

- Foame, spuse ea. Foarte foame.

Mâncară în tăcere: burrito, ouă, cârnați, cereale și chifle, udate din belșug cu apă minerală. Scatty nu luă decât fructe și apă.

Josh își șterse gura cu un șervețel și își scutură de pe pantaloni firmiturile de pâine. Era prima masă adevărată pe care o mâncase de la prânzul din ajun.

- Încep să mă simt iar om. Îi aruncă o privire piezișă lui Scatty. Fără supărare, te rog.

- Absolut deloc, îl asigură Scatty. Crede-mă, nu mi-am dorit niciodată să fiu în pielea unei ființe umane, deși există, cred, vreo câteva avantaje, adăugă ea cu un aer misterios.

Nicholas strânse resturile de la micul dejun și le băgă în punga de hârtie. Apoi se aplecă înainte și ciocăni cu degetul în ecranul sistemului de navigare prin satelit instalat pe bord.

- Știi cum funcționează chestia asta?

Josh dădu din cap.

- Teoretic, da. Introducem o destinație și el ar trebui să ne indice traseul optim pentru a putea ajunge acolo. Totuși n-am mai folosit așa ceva înainte. Mașina tatei nu este dotată cu așa ceva, adăugă el.

Richard Newman conducea un Volvo vechi de vreo cinci ani.

- Dacă-l studiezi puțin, l-ai putea face să funcționeze? insistă Flamel.

- Poate, replică Josh șovăitor.

- Bineînțeles că poate, Josh e un geniu în calculatoare, preciză Sophie din spate, umflându-se în pene de mândrie.

- Păi asta nu prea-i un calculator, murmură fratele fetei, aplecându-se înainte și apăsând pe butonul de pornire.

Ecranul mare, pătrat se însuflețește și o voce excesiv de autoritară îi avertiză în privința introducerii unei adrese în timpul șofatului, apoi îl instrui pe băiat să apese pe butonul OK, presupunând că a recepționat și înțeles avertismentul. Ecranul clipește o dată, apoi le indică poziția Hummerului pe un drum lăturalnic nemarcat. În partea de sus a ecranului, muntele Tamalpais era desemnat printr-un triunghi, iar săgețile indicau spre sud în direcția orașului San Francisco. Drumeagul care-i condusesese spre Tărâmul Umbrelor nu era semnalizat nicăieri.

- Trebuie să o luăm spre sud, reluă Flamel.

Josh tot apăsă pe taste până dădu peste meniul principal.

- OK, am nevoie de o adresă.

- Introdu oficiul poștal de la intersecția lui Signal Street cu Ojai Avenue în Ojai.

Pe bancheta din spate, Scatty se înfioră.

- Vai, nu Ojai. Spune-mi, te rog, că nu mergem acolo.

Flamel se răsuci în scaunul său.

- Perenelle mi-a spus să o luăm spre sud.

- L.A. este în sud, Mexico la fel, chiar și Chile tot la sud este.

Există nenumărate locuri frumoase care sunt situate la sud...

- Tot Perenelle mi-a spus să duc copiii la Vrăjitoare, adăugă Flamel răbdător. Iar ea e în Ojai.

Sophie și Josh își aruncară o privire, fără să scoată un cuvânt.

- Ar schimba cu ceva lucrurile dacă-ți spun că nu vrem să mergem acolo? spuse Scatty din spate, oftând.

- Absolut deloc.

Sophie își făcu loc printre scaune ca să arunce o privire pe ecran.

- Cât de mult o să ne ia să ajungem acolo? Cât de departe este? se întrebă ea cu voce tare.

- Cam toată ziua, îi răspunse frate-său, aplecându-se înainte să cerceteze și el ecranul.

Când părul lui îl atinse pe cel al surorii sale, o scânteie mică pocni între ei.

- Trebuie să o luăm pe Autostrada 1. Traversăm Richmond Bridge... Degetele lui urmăreau liniile colorate. Apoi pe I-580, care ne scoate mai departe pe I-50. Clipi luat prin surprindere. Ei bine, pe asta o să facem mai mult de cinci sute de kilometri. Apăsă alt buton, care-i calculă suma unor distanțe de parcurs. Ei, și toată excursia asta o să acopere vreo opt sute de kilometri și o să ne ia măcar vreo șase ore și jumătate. Până astăzi, cea mai mare distanță pe care am șofat nu depășea douăzeci de kilometri.

- Ei bine, atunci azi o să ai ocazia să exersezi din plin, observă Alchimistul zâmbind.

Sophie privi când la Flamel, când la Scatty.

- Cine-i Vrăjitoarea asta pe care mergem s-o vedem?

Flamel își puse centura de siguranță.

- Mergem la Vrăjitoarea din Endor.

Josh răsuci cheia în contact și porni mașina. Se uită la Scatty în oglinda retrovizoare.

- Altcineva cu care te-ai luptat? întrebă el.

Scathach făcu o grimasă.

- Mai rău de-atât, murmură ea. Asta-i bunică-mea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Tărâmul Umbrelor se prăbușea.

Către vest, norii se risipiseră și petice mari de cer dispăruseră deja, lăsând doar stelele să strălucească stinghere și făcând ca luna să pară enormă pe cerul întunecat. Rând pe rând, se stingeau și stelele, iar luna începea să se roadă pe la colțuri.

- Nu mai avem mult timp, spuse Morrigan, cercetând cu atenție bolta.

Lui Dee, aplecat deasupra pământului pentru a aduna cât mai multe fărâme de gheață din ceea ce mai rămăsese din Hekate, i se păru că distinge o nuanță de teamă în glasul Zeiței-Corb.

- Avem timp, spuse el calm.

- Nu ne putem permite să mai stăm aici și să asistăm la dispariția Tărâmului, continuă ea, privindu-l de sus, cu chipul lipsit de expresie.

Iar el îi percepuse nervozitatea după felul în care-și strângea pe trup pelerina din pene de corb.

- Ce s-ar putea întâmpla? se întrebă Dee cu glas tare.

N-o mai văzuse niciodată în starea asta, iar disconfortul ei evident îl umplea de satisfacție.

Morrigan își ridică privirea pentru a scruta întunericul din ce în ce mai adânc, pâlparea stelelor reflectându-se în ochii ei negri.

- Mai nimic, decât c-am dispărea și noi, absorbiți în neant, adăugă ea încet, privind cum munții din depărtare se prefac în ceva ce semăna a pulbere, care se învolbură pe cer și dispăru. O moarte adevărată, murmură Morrigan.

Dee era acum aplecat asupra rămășițelor amestecate ale Yggdrasillului, în timp ce peste tot în jurul său lumea frumoasă și rafinată a lui Hekate se prefăcea în pulbere și dispărea, suflată de vânturile nevăzute. Zeița își crease acest Tărâm al Umbrelor din nimic, iar acum, fără prezența ei care să țină toate elementele laolaltă, totul se întorcea din nou la vidul începuturilor. Dispăruseră munții, împrăștiati asemenea unor rafale de nisip, pâlcuri întregi de vegetație dispăreau pe rând, înghițite de neant, asemenea unor lumini care se sting pe rând, iar luna aceea enormă care atârna pe ceea ce mai rămăsese din cer își pierdea încet conturul și culoarea. Din ea nu mai rămăsese decât un glob străveziu. La răsărit, soarele arăta asemenea unei orbite aurii de lumină, iar cerul își mai păstra încă ceva din albastrul senin.

Zeița-Corb se răsuci spre mătușa sa.

- Cât mai durează până dispăre totul? o întrebă ea.

Bastet mârâi și scutură din umerii săi lați.

- Cine poate ști? Nici măcar eu n-am mai asistat la moartea unui întreg Tărâm al Umbrelor. Poate câteva minute...

- E suficient, n-am nevoie de mai mult.

Dee lăsă sabia Excalibur pe pământ. Taișul ei din piatră atent șlefuită reflecta întunericul care se înstăpâna pornind de la vest. Dee alese trei dintre cele mai mari fărâme de gheață din ceea ce fusese odată Hekate și le puse pe sabie.

Morrigan și Bastet se înclină peste umărul lui să privească sabia, cu inflexiuni care jucau în întuneric.

- E așa important să faci asta aici? întrebă Bastet.

- Asta a fost casa lui Hekate, răspunse Dee. Și aici, chiar aici, în locul morții ei, legătura cu ea va fi cum nu se poate mai puternică.

- Legătură... mârâi iar Bastet, apoi scutură din cap.

Își dădu seama ce vrea să facă Dee: cea mai întunecată și mai primejdioasă dintre toate magiile negre.

- Necromanție, murmură Dee. Vreau să vorbesc cu zeița moartă. A petrecut atâtea mii de ani aici, că ținutul ăsta face parte din ea. Pariez că latura ei conștientă a rămas trează și atașată de acest loc. Se întinse și apucă plăselele sabiei. Taișul negru căpătă o strălucire

gălbuie, iar șerpii sculptați din jurul plăselelor prinseră viață, cu limbile șuierând, înainte de a împietri la loc. Pe când gheața se topea, apa din ea se scurse pe tăișul din piatră, acoperindu-l c-o strălucire densă, uleioasă.

– Și acum, o să vedem ce-o să vedem, șopti el.

Apa de pe tăiș începu să clipocească și să sfârâie, pocnind și șuierând. Și în fiecare clipocit se reflecta un chip: cel al lui Hekate. Trecea pe rând prin cele trei ipostaze ale sale, doar ochii, de culoarea untului și plini de ură, rămâneau neschimbați în vreme ce-i țintuiau pe cei trei.

– Vorbește-mi! strigă Dee. Îți poruncesc! De ce-a venit Flamel aici? Vocea lui Hekate era asemenea clipocitului unei ape învolburate.

– *Ca să scape de voi.*

– Spune-mi ce știi despre puii ăia de om.

Imaginile care se formară pe latul sabiei erau uimitor de clare. Toate erau surprinse din perspectiva lui Hekate. Îl înfățișau pe Alchimist sosind cu copiii, îi arăta pe cei doi, înspăimântați și palizi, în mașina zgâriată și avariată.

– *Flamel crede că ei sunt cei doi gemeni despre care vorbește legenda cuprinsă în Codex.*

Morrigan și Bastet se dădură mai aproape, ignorând acum întunericul din ce în ce mai cuprinzător din jur. La vest nu mai rămăsese nici o stea pe cer, luna dispăruse, le fel porțiuni întregi de pe boltă, lăsând în urmă doar întunericul.

– Și e-adevărat? întrebă Dee.

Următoarea imagine de pe sabie arăta aurele celor doi copii strălucind în jurul lor, una aurie, cealaltă argintie.

– Luna și soarele, murmură Dee.

Nu-și dădea seama dacă ar trebui să fie înspăimântat sau fericit. Bănuielile i se confirmau, în sfârșit. Din primul moment în care îi văzuse împreună, se întrebuse dacă cei doi adolescenți erau într-adevăr frați gemeni.

– Sunt aceștia gemenii din legendă? întrebă el din nou.

Bastet se aplecă, apropiindu-și capul masiv de cel al lui Dee. Îl gădilă pe față cu mustățile ei lungi, dar el nu riscă să le dea la o parte, nu

cu dinții ei înspăimântători atât de aproape. Mirosea a piscică udă și a tămâie; Dee simți mâncărimi la rădăcina nasului și-i veni să strănute. Zeița-Piscică se întinse să apuce sabia, dar el o prinse de mână. Era ca și cum ar fi strâns laba unui leu, iar ghearele ei până atunci în teacă ieșiră amenințător de aproape de degetele sale.

– Te rog să nu atingi tăișul, e o vrajă care cere mare băgare de seamă. Plus că trebuie să-i mai pun încă una sau două întrebări și nu știu cât timp mai avem, adăugă el, făcând un semn din cap către apus, unde marginile pământului se măcinau, risipindu-se asemenea rafalelor de nisip.

Bastet aruncă o privire spre tăișul negru al sabiei, cu pupilele strălucind.

– Sora mea are – sau a avut, ar suna mai bine – un dar aparte. Putea trezi puterile magice ale celorlalți. Întreab-o dacă a făcut asta cu cei doi gemeni.

Dee dădu din cap, luminându-se brusc; chiar se întrebese de ce Flamel îi adusese pe cei doi copii în locul cu pricina. Își amintea acum: în Antichitate exista convingerea că Hekate are putere asupra magiei și a vrăjilor.

– Ai trezit capacitățile energetice ale gemenilor? o întrebă el.

Un singur clipocit.

– Nu.

Dee se răsuci pe călcâie, cu o expresie nedumerită pe chip. Se așteptase s-o audă răspunzând afirmativ. Flamel eșuase atunci, sau cum?

Bastet mârâi, în stilul ei caracteristic.

– E o mincinoasă.

– N-are cum, o încredință Dee. Răspunde la tot ce-o întrebi.

– Am văzut-o pe fată cu ochii mei, mârâi iar zeitatea egipteană. Am văzut-o agitând un bici de energie aurică pură. N-am mai întâlnit o asemenea forță desfășurându-se niciodată în viața mea, nici măcar în Timpurile Străvechi.

Doctorul John Dee se uită la ea pătrunzător.

– Ai văzut-o pe fată, OK... dar băiatul? El ce făcea?

– Nu l-am observat.

- Așa! strigă Dee triumfător.

Se întoarce către sabia.

Pelerina lui Morrigan foșni amenințător.

- A venit clipa ultimei întrebări, Doctore.

Cei trei își înălțară privirile ca să vadă cum întunericul ajunsese aproape deasupra lor. La mai puțin de un metru în față, lumea dispăruse în hăuri. Dee se răsuci către sabia.

- Ai trezit energia fetei?

Se auzi un clipocit, și sabia le arată imaginea fetei ridicându-se de la pământ înconjurată de o aură argintie.

- *Da.*

- Și pe a băiatului?

Sabia îl arată pe Josh chircindu-se în colțul unei camere întunecoase.

- *Nu.*

Măinile ca niște gheare îl înșfăcă pe Dee de umeri săltându-l în picioare. Acesta apucă sabia și scutură picăturile involburate de apă în vidul care înainta cu repeziciune.

Trioul inedit - Bastet cea uriașă, întunecata Morrigan și omulețul pipiriu - o luă la fugă, în timp ce lumea se întorcea în haos. Ultimele rămășițe ale fostelor armate - creaturile acelea pe jumătate oameni, pe jumătate păsări sau pisici - rămaseră locului, bântuind fără țintă. Când își văzură stăpânii luând-o la goană, se întoarseră să-i urmeze. În curând, cu toții alergau bezmetici către est, unde mai rezistau încă ultimele regiuni din Tărâmul Umbrelor. Senuhet țopăia după Bastet, strigând-o pe nume, implorând-o să se oprească și să-l ajute.

Dar această lume la apus se risipi curând, prea curând. Și înghiți, în stingerea ei, păsări și pisici, luă cu ea copacii străvechi și orhideele rare, creaturile magice și făpturile mitice. Absorbi și ultimele rămășițe ale tărâmului legendar al Zeiței cu Trei Capete.

Apoi vidul înghiți și soarele; lumea intră în beznă și încetă să mai existe.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Morrigan și Bastet dădură buzna prin gardul viu încâlcit, târându-l pe John Dee între ele. În următoarea secundă frunzișul dispăru și se ivi una dintre multele cărări șerpuitoare care duceau către muntele Tamalpais. Se împiedică, și Dee căzu împleticindu-se în praf.

- Și acum? mârâi Bastet. Am pierdut noi, au câștigat ei? Noi am distrus-o pe Hekate, dar ea a trezit puterile magice ale fetei.

John Dee se ridică și-și scutură praful de pe haină și așa distrusă. Mâneca era ruptă și plină de tăieturi, iar pe cusătură ceva, nu știa ce, îi făcuse o gaură de mărimea unui pumn. După ce o curăță cu grijă, vârî sabia Excalibur înapoi în teaca ei ascunsă.

- Acum nu trebuie să ne concentrăm asupra fetei, ci asupra băiatului. El este elementul-cheie.

Morrigan dădu din cap întrebător, în fâșâit de pene.

- Vorbești în șarade.

Privi în sus către cerul limpede al dimineții și chiar deasupra capului zări ivindu-se un norișor cenușiu.

- A asistat la trezirea forțelor energetice înfricoșătoare ale surorii sale; cum credeți că s-o fi simțind acum? Însăpăimântat, nervos, invidios? Însingurat? Privi pe rând când la Morrigan, când la Zeița-Pisică. Băiatul este cel puțin la fel de puternic precum fata. Mai există cineva pe continentul nostru la care l-ar putea duce Flamel, pentru a-i fi însuflețită și lui energia aurică?

- Annis cea Neagră din Catskills, sugeră Morrigan, cu o nuanță clară de prudență în voce.

- Prea imprevizibilă, spuse Dee, probabil l-ar mânca.

- Am auzit că Persefona e undeva prin nordul Canadei, spuse Bastet.

Dee dădu din cap a îndoială.

- Anii petrecuți pe Tărâmul Umbrelor au făcut-o să înnebuească. Este primejdioasă dincolo de orice închipuire. Morrigan își strânse pelerina în jurul umerilor. Norii de deasupra capului ei se învolburară coborând mai aproape.

- Atunci nu mai este nimeni în America de Nord. În Austria am întâlnit-o pe Nocticula și știu că Erichtho se ascunde încă în Tesalia.

- Te înșeli, o întrerupse Dee. Mai este cineva care ar putea face asta.

- Cine? mârâi Bastet, încruntându-se și cu botul fremătând.

Doctorul John Dee se întoarse către Zeița-Corb.

- Tu ai putea.

Morrigan se îndepărtă de el, cu ochii negri larg deschiși a mirare, cu dinții ascuțiți mușcându-și buzele subțiri și pătate. Pelerina neagră îi undui ca suflată de vânt, cu penele foșnind.

- Te înșeli, șuieră Bastet. Nepoata mea aparține Generației Următoare, deci n-a fost înzestrată cu astfel de puteri.

Dee se întoarse s-o înfrunte pe Morrigan. Dacă știa că intrase într-un joc periculos, poate chiar mortal, ei bine, nu dădea nici un semn că i-ar fi fost frică.

- La un moment dat se poate ca asta să fi fost adevărat. Dar, între timp, puterile Zeiței-Corb sunt cu mult mai mari decât altădată.

- Despre ce tot vorbește ăsta, nepoată? întrebă Bastet.

- Fii foarte, foarte atent la ce vorbe îți ies din gură, omulețule, croncăni zeița.

- Loialitatea mea este dincolo de orice bănuială, preciză Dee grăbit. Sunt în slujba Străbunilor de vreo cinci sute de ani. Acum, caut doar un mijloc de a înfăptui scopul nostru comun. Făcu un pas spre Morrigan. Ca și Hekate, odinioară ai avut și tu trei chipuri: ai fost Morrigan, Macha și Badb. Spre deosebire de Hekate, tu și

surorile tale erați întrupate în trei corpuri diferite. Doar la nivelul conștiinței erați una și aceeași ființă. Erați puternice fiecare în parte și invincibile împreună. Făcu o pauză și păru să aibă nevoie de un răgaz pentru a-și aduna gândurile, dar în realitate se asigură că ținea strâns sabia Excalibur, care-i stătea sub haină. Când ai luat hotărârea de a-ți omorî surorile? Întrebă el, parcă într-o doară.

Cu un urlet teribil, Morrigan se năpusti spre Dee.

Și se opri.

Într-o clipită, tăișul negru, făurit în piatră, a lui Excalibur îi apăru la beregată, o lumina albastră strălucind și ondulându-se de-a lungul spadei. Plăseaua cu șerpi prinse viață și începu să sâsâie spre ea.

– Te rog, zâmbi Dee, cu un surâs rece, care-i strânse buzele, am devenit deja responsabil pe ziua de azi de moartea unuia dintre Străbuni, nu vreau deloc să-l adaug și pe al doilea pe listă. În timp ce vorbea îi aruncă o privire și lui Bastet, care se mișca în cerc în spatele lui. Morrigan are puterea de a deștepta energia aurică a băiatului, spuse el repede. Deține puterile și cunoștințele reunite ale celorlalte două surori ale sale. Dacă am putea să trezim forțele latente ale băiatului și să-l atragem de partea noastră, am dobândi un aliat nemaipomenit de puternic. Amintiți-vă profeția: „cei doi care sunt ca unul și unul care este ca toți“.

– Și băiatul pe care dintre ăștia îi reprezintă? Întrebă Bastet.

– Pe oricare vrem noi, spuse Dee, cu ochii fugindu-i de la Morrigan la Bastet și înapoi la Zeița-Corb.

Dintr-odată se pomeni cu Bastet lângă el și cu gheara ei uriașă în jurul gâtului. Îl săltă ușor de la pământ, silindu-l să se ridice în vârfurile picioarelor și s-o privească în ochii ei glaciali. Pentru o clipă, doar atât, Dee avu impulsul de a redirecționa tăișul sabiei, dar știa că Zeița-Pisică este rapidă, mult mai rapidă decât ar putea fi el vreodată. I-ar simți răsucirea umerilor și i-ar zbura pur și simplu capul de pe umeri.

Bastet aruncă o privire în direcția nepoatei sale.

– Are dreptate? Macha și Badb sunt moarte?

– Da. Morrigan se uită spre Dee. Dar nu le-am omorât eu. Au murit de moarte bună și continuă să trăiască în interiorul meu.

Pentru o clipă, ochii ei căpătară sclipiri galbene, apoi roșii, apoi negre ca smoala, amintind de culorile celor trei zeițe străvechi.

Dee fu ispășit pentru o clipă s-o întrebe în ce formă trăiesc înlăuntrul ei, apoi hotărî că n-avea chef să audă răspunsul, cu atât mai mult cu cât nu era nici momentul potrivit să întrebe asta.

- Poți deștepta forțele magice care sălășluiesc în băiat? o întreabă Bastet.

- Da.

- Atunci fă-o, nepoată! îi porunci Zeița-Pisică. Se întoarse către Dee. Împingându-i în sus bărbia cu degetul, îl sili să-și lase capul pe spate. Și dacă mai ridici vreo o armă asupra cuiva din Seminția Străbunilor, o să mă asigur că-ți vei petrece următoarea mie de ani într-un Tărâm al Umbrelor special creat pentru tine. Și crede-mă pe cuvânt că n-o să-ți placă deloc.

Îi slăbi strânsoarea și-i dădu drumul, făcându-l să cadă în țărână. Bărbatul nu dăduse deloc drumul sabiei.

- Spune-mi, îi porunci Bastet, venind deasupra lui. Unde sunt acum Flamel cu gemenii? Încotro au luat-o?

Dee se ridică în picioare clătinându-se. Își scutură praful de pe haină și mai descoperi o gaură în pielea fină din care era lucrată; n-o să-și mai cumpere niciodată vreo haină de piele.

- Va trebui să înceapă s-o instruiască pe fată. Hekate i-a deșteptat puterile energetice, dar n-a avut timp s-o mai învețe vreo vrajă de protecție. Trebuie să fie învățată să se apere singură și să-și controleze puterile, înainte ca stimulii primiți din mediul înconjurător s-o facă să-și iasă din minți.

- Deci, unde vor merge? mârâi Bastet.

Își petrecu brațele pe după trup și începu să tremure. Norul pe care-l invocase Morrigan se mărise și coborâse atât de mult, că acum atârna peste capetele celor trei. Aerul era plin de umezeală și de mireasma unor arome necunoscute.

- N-o să rămână în San Francisco, continuă Dee, știe că avem prea mulți spioni și înăuntrul, și în afara orașului.

Morrigan își închise ochii și se întoarse încet, apoi ridică brațul.

- Se îndreaptă spre sud; pot detecta urmele de argint ale aurei fetei. Este una incredibil de puternică.

- Care-i cel mai puternic dintre Străbunii aflați la sud de locul acesta? Întrebă Dee repede. Cineva priceput în magia elementelor?

- Endor, răspune Bastet la fel de iute, în Ojai. Vrăjitoarea moartă din Endor.

- Stăpâna aerului, adăugă Morrigan.

Bastet se înclină, răsuflarea urât mirositoare venindu-i bărbatului pipernicit direct în față.

- Știi unde trebuie să mergi. Știi și ce ai de făcut. Trebuie să recuperăm foile lipsă din *Codex*.

- Și în privința gemenilor ce ai de spus? Întrebă el iute, încercând să-și țină respirația.

- Prinde-i dacă poți, dacă nu, omoară-i, pentru a-l împiedica pe Flamel să le folosească puterile.

Apoi ambele zeițe intrară în norul cel mare și duse au fost. Vâltoarea aceea umedă și cenușie se răsuci și dispăru, lăsându-l pe doctorul John Dee singur pe poteca aceea izolată.

- Cum ajung la Ojai? strigă el.

Nici un răspuns nu se mai auzi însă.

Dee își îndesă mâinile în buzunarele hainei ponosite din piele și o luă la pas pe drumeagul acela. Ura să i se facă așa ceva, să fie dat la o parte de parcă n-ar fi fost decât un puști prostănac.

Dar lucrurile n-aveau să rămână așa.

Străbunii se obișnuiseră să creadă că Dee era doar o marionetă sau o unealtă. Văzuse cum Bastet îl abandonase pe Senuhet, care-i fusese alături cel puțin un secol, fără să mai arunce măcar o privire în urmă. Știa că și lui îi vor face la fel când se va ivi ocazia.

Dar doctorul John Dee intenționa să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Era după-amiază târziu când Josh intră în sfârșit cu Hummerul pe o stradă lungă și cotită care ducea către mica așezare Ojai. Tensiunea de a conduce peste opt sute de kilometri fără nici o oprire i se citea pe chip și, deși calculatorul îi anunțase că vor face cam șase ore și jumătate, în realitate drumul durase aproape nouă ore. Îi venise neașteptat de ușor să conducă mașina aceea uriașă pe autostradă; o pusese doar pe pilot automat și o lăsase să meargă. Asta fusese plictisitor, dar la ieșirea de pe autostradă și pe orice altă șosea fusese un coșmar s-o țină sub control. Cursa aceasta nu semănase cu nici unul dintre jocurile lui pe calculator. Vehiculul era imens și el trăise mereu cu spaima că se va ciocni de alte mașini. Mai și atrăgea atenția, uriaș și negru ca smoala cum era, și nu crezuse niciodată că va fi așa de fericit pentru geamurile sale fumurii. Se întrebă sa ce-ar zice oamenii dacă ar ști că Hummerul e condus de un puștan de cincisprezece ani.

Drumul coti la dreapta și în față îi apărură strada principală din Ojai, lungă și dreaptă. Încetini când trecu prin dreptul cabinetului de spiritism și pe lângă teatrul din Ojai; apoi se făcu roșu la semafor și se opri, se aplecă peste volan și privi cu atenție prin parbrizul pătat și împrôscat cu insecte. Prima impresie, privind de-a lungul străzii nepopulate, fu aceea că Ojai este un oraș nemai-pomenit de verde. În California era iunie, acea perioadă din an când majoritatea vegetației se îngălbenește ofilindu-se, dar aici erau

pretutindeni copaci al căror verde contrasta cu albul clădirilor. Chiar în fața lui, la dreapta, un turn alb, din piatră gravată se înălța deasupra oficiului poștal pe cerul albastru strălucitor, în timp ce la stânga, un rând de magazine se înșira la mare distanță față de stradă, adăpostit de un șir de arcade din piatră albă.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, fu surprins să constate că privirea lui Scatty era pironită asupra lui.

– Credeam că dormi, spuse el încet.

Sophie, care se mutase pe scaunul din dreapta după câteva ore de șofat, adormise ghemuită, în timp ce Flamel sforăia ușor lângă Scatty.

– N-am nevoie de somn, îl informă ea cu simplitate.

Erau o grămadă de întrebări pe care băiatul voia să i le pună, dar spuse doar atât:

– Știi unde trebuie să mergem?

Ea se aplecă în față, își rezemă brațele de scaunul lui, cu bărbia sprijinită în mâini.

– Tot înainte, pe lângă oficiul poștal – e clădirea cu turnul de colo –, apoi faci dreapta după Libbey Park pe Fox Street. Găsește un loc de parcare chiar aici. Făcu semn cu capul la stânga, spre un șir de magazine cuibărite sub arcadele albe. Într-acolo mergem.

– Acolo stă bunica ta?

– Da, răspunse Scatty iute.

– Și chiar e vrăjitoare?

– Nu-i doar o vrăjitoare. Este Vrăjitoarea dintâi.

– Cum te simți? Întrebă Sophie.

Stătea pe trotuar și se întindea, înălțându-se pe vârfuri și arcuindu-și spatelul. Se auzi ceva pocnindu-i la baza gâtului.

– Ce bine e, adăugă ea, întorcându-și fața de la soare și închi-zând ochii din cauza strălucirii lui, încă puternice pe cerul lipsit de nori, albastru ca o cicoare.

– Eu ar trebui să te întreb asta pe tine, spuse Josh, dându-se jos din mașină. Căscă și se întinse și el, rotindu-și capul într-o parte și-n alta. Nu mai vreau să conduc în veci, continuă băiatul. Vocea îi

coborî până nu se mai auzi decât o șoaptă. Mă bucur că ești OK. Ezită un moment. Ești OK, nu-i așa?

Sophie se întinse și-l apucă pe frate-său de braț.

– Cred că da.

Flamel coborî din mașină și trânti portiera. Scatty se îndepărtase deja de ei, adăpostindu-se la umbra unui arbore. Își scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare reflectorizanti pe care și-i puse pe nas. Flamel veni aproape de ea, în timp ce Josh activă sistemul de alarmă al mașinii. Aceasta emise un impuls sonor ascuțit și farurile se aprinseră scurt.

– Trebuie să vorbim, spuse Flamel încet, deși strada era pustie. Își trecu degetele prin părul tuns scurt și rămase cu câteva șuvițe în mână. Se uită o clipă la ele, apoi le scutură de blugi. Pe chip i se citea trecerea a încă unui an, ceea ce-i adâncea ridurile din jurul ochilor și șanțulețele oblice din colțul gurii. Această persoană pe care mergem s-o vedem poate fi... – și aici ezită un moment – dificilă.

– Mie-mi spui?! murmură Scatty.

– Ce înțelegi prin „dificilă“? întrebă Josh alarmat.

După toate prin câte trecuseră, cuvântul ăla putea însemna o grămadă de lucruri.

– Capricioasă, arțăgoasă, nervoasă... și asta, când e într-o stare bună, spuse Scatty.

– Și când e într-o pasă proastă?

– Atunci n-ai vrea nici măcar să te afli în același oraș cu ea!

Josh era nedumerit. Se întoarse către Alchimist.

– Și de ce mergem noi la ea, dacă așa stau lucrurile?

– Pentru că Perenelle mi-a spus s-o fac, spuse el răbdător, pentru că ea este Stăpâna Aerului și o poate învăța pe Sophie elementele de bază ale magiei aerului și-i poate da și câteva sfaturi despre cum să se apere singură.

– De cine sau de ce să se apere? întrebă Josh, uimit.

– De ea însăși, spuse Flamel sec și se întoarse cu spatele, îndreptându-se către Ojai Avenue.

Scatty ieși de la umbră și i se alătură.

- Îmi doresc să-mi fi adus crema de protecție solară. Soarele ăsta mă arde cât ai zice pește, mormăi ea, în vreme ce mergeau. Și așteaptă să vezi ce pistrui o să am mâine-dimineață.

Jos reveni lângă sora lui; începea să-și facă o idee în privința discrepanței uriașe de percepție care îl separa acum de aceasta.

- Ai idee despre ce vorbește? Să te protejezi pe tine de tine însăși? Ce mai înseamnă și asta?

- Cred că știu, se încruntă fata. Totul în jurul meu este atât de... puternic, de strălucitor, de acut, de intens. E ca și cum cineva ar fi dat volumul la maximum. Simțurile îmi sunt așa de ascuțite; nici nu-ți trece prin cap ce pot să aud. Arată către o Toyota roșie, mai veche, care se deplasa încet pe stradă. Femeia de la volan vorbește la telefon cu maică-sa. Îi spune că nu vrea pește la cină. Arată spre un camion parcat într-o curte, de partea cealaltă a străzii. Pe spatele camionului e lipit un autocolant; vrei să-ți spun ce scrie pe el?

Josh se uită cu atenție, dar nu putea citi nici măcar numărul de înmatriculare.

- Mai devreme, când am luat micul dejun, gustul mâncării era așa de puternic, încât mi-a venit să vomit. Puteam simți fiecare particulă de sare din sendviș. Se opri și culese o frunză de pe jos. Pot să-ți trasez fiecare nervură de pe dosul frunzei cu ochii închiși. Dar știi ce-i mai insuportabil dintre toate? Mirosul, spuse ea, uitându-se voit la frate-său.

Ei...

Încă de la pubertate, băiatul încercase toate deodorantele de pe piață.

- Nu, nu-i vorba numai de tine, zâmbi ea ușor malițios, deși ar cam trebui să-ți schimbi și tu deodorantul și cred că va trebui să-ți arunci ciorapii pe foc. E vorba despre tot felul de mirosuri, tot timpul. Mirosul de petrol din aer este îngrozitor, al cauciucului ars de pe stradă, al mâncărilor grase, chiar și mireasma acestor flori este copleșitoare.

Se opri în mijlocul străzii, iar tonul i se schimbă dintr-odată. Se uită la fratele ei și lacrimile începură să-i curgă pe obraji, ca din senin.

- E prea mult, Josh, mult prea mult. Mă simt bolnavă, îmi plesnește capul, mă doare inima, îmi țiuie urechile, mă ustură în gât.

Josh încercă stângaci s-o îmbrățișeze, dar ea îl dădu la o parte.

- Te rog să nu mă atingi, nu suport asta.

Băiatul se strădui să găsească câteva cuvinte de împăcare, dar constată că nu era nimic ce ar fi putut face sau spune. Se simțea așa de neajutorat. Sophie era mereu atât de puternică, mereu stăpână pe sine; el era cel care căuta scăpare la ea când dădea de bucluc. Întotdeauna găsisse rezolvare tuturor problemelor.

Până acum.

Flamel! Josh simți cum furia îl sufocă din nou. Asta era numai și numai vina lui. N-o să-i ierte niciodată Alchimistului ceea ce făcuse. Își ridică privirea la timp pentru a-i vedea pe Nicholas și pe Scatty îndreptându-se spre ei.

Războinica iuți pasul.

- Șterge-ți ochii, îi spuse fetei pe un ton neutru, nu trebuie să atragem atenția asupra noastră.

- Nu vorbi așa cu soră... începu Josh, dar Scatty îi închise gura doar dintr-o privire.

- Să intrăm în prăvălia bunicii mele; ea o să ne poată ajuta. E chiar peste drum. Haideți!

Sophie se frecă ascultătoare la ochi cu mâneca și o urmă pe luptătoare. Se simțea așa de neajutorată. Plângea încetișor, ea găsisse motive de răs și la finalul din *Titanic*, așa că nu pricepea nici ea de ce plânge acum.

Trezirea forțelor ei energetice latente păruse o idee nemaipomenită. Îi plăcuse perspectiva de a fi în stare să-și controleze și să-și modeleze voința, de a-și canaliza energia auri și de a mânui tehnici de magie. Dar iată cum se terminase totul. O făcuse să se simtă dărâmată și epuizată de pe urma stimulării simțurilor. Îi provocase multă durere. De asta plângea.

Și cel mai mult îi era teamă că suferința aceea n-o să-i treacă așa ușor. Și dacă nu, atunci ce-o să facă? Ce-ar putea face?

Sophie își ridică privirea ca să-l vadă pe fratele ei uitându-se insistent la ea, cu ochii plini de îngrijorare.

- Flamel a spus că Vrăjitoarea o să te ajute, spuse el.

- Și dacă nu poate, Josh? Dacă nu poate?

La asta nu mai avea ce să răspundă.

Gemenii traversară Ojai Avenue și se opriră sub arcada boltită care se întindea pe toată lungimea clădirii. Temperatura scăzu imediat până la un nivel acceptabil, și Sophie constată că tricoul i se lipise de spate, făcând-o să simtă înțepătura ca niște ace de gheață pe șira spinării.

Îl ajunseră din urmă pe Nicholas Flamel, care se oprise în fața unui magazin mic de antichități, cu o expresie de consternare întipărită pe chip. Prăvălia era închisă. Fără să spună un cuvânt, bătu cu degetul în ceasul de hârtie lipit de cealaltă parte a geamului. Limbile lui erau fixate la 2.30 și dedesubt era adăugată o notiță scrisă neglijent de mână: „Pauză de prânz, mă întorc la 2.30“.

Iar acum era aproape trei și jumătate. Flamel și Scatty se sprijiniră de ușă, uitându-se prin gaura cheii, în timp ce gemenii priveau pe geam. Magazinul micuț părea să vândă doar obiecte din sticlă: globuri, urcioare, platouri, prespapieruri, podoabe și oglinzi. Puzderie de oglinzi. Erau peste tot, de toate formele, de la cele rotunde și mici până la cele dreptunghiulare, uriașe. Majoritatea sticlăriei părea modernă, dar erau și câteva piese în vitrină care păreau a fi antichități.

- Și ce facem acum? se întrebă Flamel. Unde ar putea fi?

- Probabil că a ieșit să ia prânzul și a uitat să se mai întoarcă, presupuse Scatty, uitându-se în susul și-n josul străzii. Nu prea se înghesuie lumea să vină pe aici, nu-i așa?

Chiar dacă era vineri după-amiază târziu, traficul de pe strada principală era redus și prea puțini trecători treceau în pas de plimbare pe sub arcadele boltite.

- Am putea merge s-o căutăm la restaurante, sugeră Flamel. Ce-i place să mănânce?

- Mai bine nu-ntreba, spuse Scatty iute, chiar n-ai vrea să afli.

- Poate că dacă ne împărțim... începem Nicholas.

La nimereală, Sophie se aplecă înainte și trase de cordonul soneriei: un clopoțel răsună melodios și ușa se deschise.

- Bravo, sor'mea.

- Asta am văzut-o într-un film, mai demult, murmură ea. Hei! strigă ea, pășind înăuntru.

Nu primi nici un răspuns.

Prăvălia era mică, puțin mai spațioasă decât o cameră obișnuită, dar efectul sutelor de oglinzi, dintre care unele atârnavă chiar de tavan, o făcea să pară mult mai mare decât în realitate.

Sophie își lăsa capul pe spate și inspiră adânc, cu nările fremătând.

- Simțiți și voi?

Geamănul tăgădui, cu o mișcare a capului. Mulțimea oglinzilor îi dădea o stare de nervozitate; se tot vedea pe sine reflectat din toate unghiurile și imaginea îi era mereu alta în fiecare oglindă, fragmentată sau distorsionată.

- Ce miros simțiți? o întrebă Scatty.

- E ca... Sophie se opri. Ca aburul ce iese din pădure toamna.

- Deci a fost aici.

Sophie și Josh îi aruncară priviri lipsite de expresie.

- Asta-i mirosul Vrăjitoarei din Endor. Asta-i mireasma magiei străvechi.

Flamel rămase lângă ușă, cercetând strada în lung și-n lat.

- Nu se poate să fi plecat prea departe dacă a lăsat magazinul deschis. Mă duc s-o caut. Se întoarse spre Scatty. După ce o recunosc?

Ea rânji, cu ochii strălucitori și răutăcioși.

- Crede-mă, o s-o recunoști când o s-o vezi.

- Mă întorc repede.

Când Nicholas ieși în stradă, o motocicletă opri brusc chiar în fața magazinului. Motociclistul se opri un moment, apoi porni motorul și o șterse iute. Zgomotul fu incredibil de puternic: toată sticlăria din micul magazin începu să tremure și să vibreze. Sophie își apăsă ambele palme pe urechi.

- Nu știu cât pot să mai suport așa ceva, șopti ea cu lacrimi în ochi.

Josh o conduse către un scaun simplu de lemn și o făcu să se așeze. El se ghemui într-o parte, vrând s-o țină de mână, dar fiindu-i frică totuși s-o atingă. Avea un sentiment cumplit de inutilitate.

Scatty îngenunche în fața fetei, astfel încât fețele lor aproape se atingeau.

– Când Hekate ți-a trezit forțele magice, n-a mai avut timp să te învețe cum să-ți activezi și dezactivezi potențialul senzorial. În acest moment, simțurile tale sunt blocate pe „pornit“, dar n-o să fie așa mereu, îți promit. Cu ceva antrenament și cu ajutorul câtorva vrăji cu rol protector, vei învăța cum să-ți activezi sensibilitatea pentru perioade cât mai scurte de timp.

Josh le privi pe cele două fete. Încă o dată, se simțea diferit de sora sa: foarte diferit. Erau frați gemeni, deci nicidecum nu se punea problema unei suprapunerii genetice. Nu împărtășeau acele trăsături de care vorbesc adesea gemenii identici – să simți durere când celălalt este rănit, să știi când se află în pericol –, dar acum empatiza, se gândi el, cu dezechilibrul surorii sale. Își dorea doar să poată face ceva pentru a-i ușura durerea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Scatty spuse brusc:

– Ar fi ceva ce aș putea face ca să te ajut.

Gemenii îi ghiciră urma de ezitare din voce.

– N-o să te doară, adăugă ea repede.

– Nu poate să mă doară mai rău decât acum, șopti Sophie. Fă-o, orice-ar fi! spuse ea repede.

– Am nevoie mai întâi de permisiunea ta.

– Soph... începu Josh, dar soră-sa nu-l luă în seamă.

– Fă-o! repetă ea. Te rog, o imploră ea.

– V-am spus că sunt ceea ce voi, oamenii, numiți un vampir...

– Că doar n-ò să-i bei sângele! țipă băiatul, de-a dreptul îngrozit.

Își simți stomacul întorcându-i-se pe dos la ideea asta.

– V-am asigurat și mai înainte că rasa mea nu bea sânge.

– Da' chiar nu-mi pasă...

– Josh, îl întrerupse sora lui furioasă, cu aura prinzându-i viață pentru o secundă din cauza mâniei, umplând interiorul magazinului cu mirosul dulceag și subit de înghețată de vanilie.

Un sunet cristalin de clopoței de sticlă se propagă în aer, ca suflat de o boare aproape insesizabilă.

- Da' taci odată, frate-miu! Se răsuci în scaun să se uite la Scatty. Ce vrei să fac?

- Dă-mi mâna dreaptă.

Fata își întinse iute mâna, și Războinica i-o cuprinse într-ale sale. Apoi își potrivi cu grijă degetele mâinii sale peste cele ale fetei, suprapunând degetul mare, inelarul și degetul mic.

- Vampirii băutori de sânge, le explică ea absentă, preocupată doar de alinierea degetelor, sunt cei mai slabi dintre toate clanurile posibile. V-ați întrebat vreodată de ce fac asta? De fapt, ei sunt morți, inima a încetat să le mai bată, nu simt nevoia să mănânce, astfel că sângele nu-i mai întremează.

- Și tu ești moartă? îi adresa Sophie aceeași întrebare care-i stătea pe limbă și lui Josh.

- Nu, nu tocmai.

Băiatul se uită în oglindă ca să verifice, dar văzu limpede reflecția luptătoarei. Aceasta îl surprinse privind-o și-i zâmbi.

- Să nu te iei după toate prostiile alea de prejudecăți cum că noi, vampirii, nu avem imagine în oglindă: sigur că nu-i adevărat; doar suntem corpuri, până la urmă.

Geamănul privi insistent cum Scathach își apasă degetele de cele ale surorii lui. Nu părea să se întâmple nimic. Apoi zări o scânteie argintie într-o oglindă aflată în spatele Războinicii și își dădu seama că mâna acesteia începuse să strălucească cu o lumina argintie.

- Rasa mea, clanul vampirilor, continuă Scatty foarte încet, uitându-se insistent în palma adolescenței, aparține Generației Următoare.

În oglindă, Josh observă cum lumina argintie începe să se adune în palma surorii lui.

- Noi nu ne numărăm printre Străbuni. Toți câți ne-am născut după prăbușirea regatului Danu Talis suntem total diferiți de părinții noștri; eram diferiți în chipuri de neînțeles.

- Ai mai pomenit de Danu Talis și mai înainte, murmură Sophie somnoroasă. Ce este, un oraș?

Simțea în braț o senzație mângâietoare, de căldură, nu cu mult deosebită de niște furnicături, dar ca o gădilătură plăcută.

– A fost centrul lumii în vremurile imemorabile. Seminția Străbunilor și-a exercitat stăpânirea asupra acestei planete de pe un continent insular cunoscut drept Danu Talis. El se întindea de la actuala coastă a Africii până la țărmurile Americii de Nord și Golful Mexic.

– N-am auzit niciodată de Danu Talis, șopti Sophie.

– Ba da, ai auzit. Celții l-au numit Insula Danann; modernii i-au spus Atlantida.

În oglindă, Josh vedea cum mâna surorii sale strălucea acum de o lumină albă-argintie. Arăta de parcă ar fi purtat o mănușă. Vălătuci scânteietori de argint i se încolăceau în jurul degetelor ca niște inele, și ea se înfioră.

– Danu Talis a fost dezbinat pentru că Gemenii Suverani, Soarele și Luna, s-au luptat în vârful Marii Piramide. Extraordinara desfășurare de forțe magice pe care au eliberat-o a tulburat ritmul naturii. Mi s-a spus că același vârtej sălbatic de energii magice din atmosferă a provocat și transformările Generației Următoare. Unii dintre noi s-au născut monștri, alții erau alcătuiți dintr-un amestec diform de trăsături, câțiva dețineau puteri nemaivăzute de schimbare și se puteau transforma în fiare după bunul lor plac. Iar alții, ca noi, cei din clanul vampirilor, am constatat că suntem incapabili să simțim ceva.

Josh îi aruncă lui Scatty o privire pătrunzătoare.

– Ce vrei să spui prin acest „să simțim“?

Războinica zâmbi uitându-se la dânsul. Brusc, părea că dinții i s-ar fi alungit.

– Nu trăim nici un fel de emoție. Ne lipsește capacitatea de a simți frica, de a nutri dragoste, de a ne bucura de stări precum bucuria sau fericirea. Cei mai buni războinici nu sunt cei cărora nu le este frică, ci aceia care nu cunosc furia.

Josh făcu un pas în spate și respiră profund. Începuseră să-i amorțească picioarele și simțea furnicături în degete. Dar trebuia să se îndepărteze cât mai mult de femeia-vampir. Nu toate oglinzile sau suprafețele de sticlă șlefuite din prăvălie reflectau strălucirea argintie care cobora din brațul luptătoarei și urca pe mâna lui Sophie. Aceasta pătrunse în carne înainte de a ajunge la cot.

Alchimistul

Scatty își întoarse capul să se uite la Josh și acesta observă că albul ochilor i se colorase în argintiu.

– Vampirii băutori de sânge n-au nevoie de sânge, ci de trăirile și senzațiile pe care el le conține.

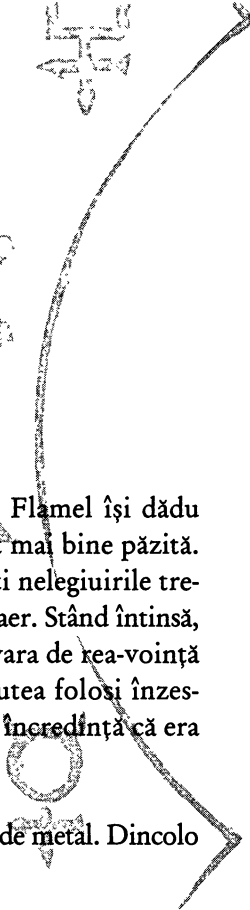
– Adică tu furi acum senzațiile surorii mele, șopti Josh îngrozit. Sophie, oprește-o...

– Nu! strigă fata, cu ochii deschizându-se brusc. Albul ochilor, ca și la Scatty, era acum de un argintiu strălucitor. Simt de fapt cum mi se risipește durerea.

– Senzațiile pe care le trăiește acum sora ta sunt prea puternice. Ele devin dureroase și asta o face să resimtă și spaimă. Pur și simplu, o ajut să scape de suferința fizică și de frică.

– De ce ar vrea cineva să nutrească aceste simțăminte? se întrebă băiatul cu voce tare, în același timp neliniștit și îngrozit de idee.

– Ca să se simtă viu, spuse Scatty.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Chiar înainte de a deschide ochii, Perenelle Flamel își dădu seama că fusese transferată într-o închisoare mult mai bine păzită. Un loc subteran, întunecat și sinistru. Putea simți nelegiuirile trecute, impregnate în ziduri, le adulmeca aproape în aer. Stând întinsă, încercă să-și testeze ascuțimea simțurilor, dar povara de rea-voință și de disperare era prea apăsătoare, și ea nu-și putea folosi înzestrările magice. Ascultă cu atenție, și doar când se încredință că era singură în încăpere, îndrăzni să deschidă ochii.

Se afla într-o celulă.

Trei pereți erau din beton, al patrulea, din gratii de metal. Dincolo de acestea nu vedea decât un alt rând de celule.

Se afla într-un corp de închisoare!

Își coborî picioarele de pe patul de campanie îngust și le așeză încet pe podea. Observă că hainele miroseau ușor a sare de mare și i se păru că distinge sunetele nu prea îndepărtate ale oceanului.

Celula era goală, puțin mai mare decât o cutie de carton, de aproximativ trei metri pe unu douăzeci, cu un pat mic pe care era doar o saltea subțire și o pernă plină de câlți. O tavă se afla pe podea, chiar lângă ușa cu gratii. Pe ea erau un pahar din plastic, plin cu apă, o ceașcă de plastic și o bucată de pâine neagră pe o farfurie din carton. Abia când văzu mâncarea, își dădu seama cât îi era de foame, dar pe moment ignoră senzația și merse la ușa zăbreliță, încercând

să distingă ceva dincolo de gratii. În dreapta și în stânga vedea numai celule, dar toate erau goale.

Era singură în corpul acela de închisoare. Dar unde...

Apoi în depărtare se auzi sirena unui vapor, tânguitoare și singuratică. Înfiorându-se, Perenelle înțelese brusc unde o duseseră oamenii lui Dee: se afla în închisoarea de pe insula Alcatraz, pe „Stânca“. Cercetă cu privirea acel spațiu înghesuit, acordând o atenție specială perimetrului din jurul gratiilor. Spre deosebire de închisoarea precedentă, aici nu vedea nici un fel de gărzi magice sau sigilii de protecție desenate pe prag sau pe podea. Perenelle nu-și putut reține un zâmbet discret. Ce-și închipuiau oamenii lui Dee? Odată ce-și va recăpăta puterile, aura îi va spori și astfel ea va putea topi metalul gratiilor ca pe plastilină, apoi va pleca de aici.

Îi luă câteva clipe să-și dea seama că acel clic-clic pe care-l luase mai întâi drept sunetul apei care curgea era de fapt ceva care se apropia, mișcându-se încet și fără grabă. Lipindu-se de gratii, încercă să distingă ceva pe culoar. Simți mișcarea unei umbre. „Să fie simulacrele fără chip ale lui Dee?“ se întrebă ea. N-or s-o poate ține închisă prea mult timp.

Umbra, uriașă și diformă, ieși din întuneric și păși pe coridor, apropiindu-se de celulă. Perenelle fu brusc recunoscătoare pentru gratiile care o despărteau de ființa aceea de coșmar. Pe culoar se afla o creatură care nu existase pe pământ cu o mie de ani înainte ca prima piramidă de pe Nil să fi fost construită. Era un sfinx, un leu enorm cu aripi de vultur și cu capul unei femei frumoase. Creatura zâmbi și clătină din cap, dând la iveală și limba lungă, neagră și despătată. Perenelle observă că avea pupilele plate și orizontale.

Asta nu era una dintre progeniturile lui Dee. Sfinxul era una dintre fiicele Echidnei, renumită printre Străbuni pentru nesăbuița ei, evitată și temută de propria stirpe, chiar și de Străbunii Întunecați. Perenelle se trezi întrebându-se brusc în slujba cui se afla Dee.

Sfinxul își apropie chipul de gratii. Își scoase limba lungă, care gustă aerul, atingând aproape buzele lui Perenelle.

– Sper că nu-i nevoie să-ți amintesc, Perenelle Flamel, spuse ea în străvechea limbă a Nilului, că una dintre trăsăturile aparte ale rasei mele este aceea că absorbim energie aurică. Dădu din aripile uriașe, care umplură culoarul cu mișcarea lor. Lângă mine ești lipsită de orice putere magică.

Perenelle simți un fior de gheață pe șira spinării când își dădu seama cât de inteligent era Dee. Făcuse din ea doar o prizonieră lipsită de apărare și de putere în închisoarea Alcatraz, cu atât mai mult, cu cât știa că nimeni nu mai pleca viu de aici.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Clopoțelul de la ușă sună, și Nicholas Flamel se dădu un pas înapoi pentru a lăsa înăuntru o femeie în vârstă, cu un aspect mai degrabă obișnuit, îmbrăcată cu o bluză gri elegantă și cu o fustă de aceeași culoare. Mică de statură și plinuță, avea părul făcut permanent și înșpicat cu câteva șuvițe albastrii, doar ochelarii care-i acopereau mare parte din chip dându-i un aer deosebit. De brațul drept îi atârna un baston alb.

Gemenii înțeleseseră imediat că era oarbă.

Flamel își dresе vocea.

- Dați-mi voie să v-o prezint pe... Se opri, aruncând o privire în direcția femeii. Scuză-mă, cum ar trebui să te prezint?

- Spune-mi Dora, cum fac toți. Vorbea engleza cu un pronunțat accent newyorkez. Scathach? întrebă ea brusc. Scathach!

Pe urmă cuvintele i se dizolvară într-un soi de limbaj ce părea să fie format dintr-o mulțime de sunete pronunțate din vârful limbii... pe care Sophie avu stupoarea să constate că-l înțelege.

- Vrea să știe de ce n-a mai trecut Scathach s-o vadă în ultimii trei sute șaptezeci și doi de ani, opt luni și patru zile, îi traduse fata lui Josh.

Ea o privea insistent pe bătrână, așa că nu percepu teama și invidia care străluciră o clipă pe chipul fratelui ei.

Femeia făcu repede un tur al încăperii înguste, orientându-se cu mâna în dreapta și-n stânga, fără a se uita direct spre Scatty.

Continua să vorbească, fără a face măcar pauzele necesare pentru respirație.

- Îi spune lui Scatty că ea putea să fi murit, fără ca nimeni să afle. Sau fără să-i pese cuiva. Doar în ultima sută de ani a fost foarte bolnavă și nimeni n-a dat nici măcar un telefon, nu i-a scris...

- Buni... începu Scatty.

- Nici un „buni“, spuse Dora, revenind la engleză. Ai fi putut să-mi scrii, în orice limbă ți-ar fi convenit. Ai fi putut să mă suni...

- Păi tu n-ai telefon...

- Și ce-ai împotriva unui e-mail? Sau a unui fax?

- Păi ce, buni, ți-ai luat calculator sau fax?

Dora se opri.

- Nu. La ce mi-ar trebui?

Bătrâna își ridică brațul și deodată bastonul său alb se lungi în aer, cu un pocnet sec. Bătu cu el într-o oglindă pătrată.

- Tu ai așa ceva?

- Da, buni, îi răspunse Scatty, cu o expresie nefericită.

Obrajii palizi i se înroșiră brusc din cauza stânjenelii.

- Deci n-ai putut să-ți faci un pic de timp să te uiți într-o oglindă pentru a vorbi cu mine. Ai fost chiar așa de ocupată în ultimul timp? A trebuit să aflu asta de la frate-tău. Și ia zi, cu maică-ta când ai vorbit ultima oară?

Scathach se întoarse către gemeni.

- Ea e bunica mea, legendara Vrăjitoare din Endor. Buni, ei sunt Sophie și Josh. Pe Nicholas Flamel l-ai cunoscut deja.

- Da, e un bărbat așa drăguț. Își tot răsuca capul, cu nările fremătându-i. Gemeni, spuse ea în cele din urmă.

Sophie și Josh se priviră unul pe altul. De unde știa? Îi spusese Nicholas?

Femeia avea un stil de a-și tot agita capul care-l nedumerea pe Josh. Încerca să-i urmărească direcția privirii... apoi înțelese brusc de ce bătrâna își tot fâțâia capul de la dreapta la stânga: cumva, nu știa cum, îi vedea prin oglinzi. Instinctiv își prinse sora de mână, făcându-i semn să privească oglinda. Fata se uită la oglindă, apoi, la

bătrână, din nou la oglindă, apoi dădu din cap aprobator spre frațele ei, manifestându-și tacit înțelegerea.

Dora înaintă spre Scathach uitându-se insistent într-o oglindă de înălțimea unui om.

- Ai slăbit. Mănânci cum trebuie?

- Buni, arăt așa de vreo două mii cinci sute de ani.

- Deci vrei să spui că am și orbit, nu? o întrebă femeia în vârstă, izbucnind pe neașteptate în râs. Hai, vino și-ți îmbrățișează bunica. Scatty o prinse în brațe cu drag și o sărută pe obraji.

- Buni, mă bucur să te văd. Arăți bine.

- Arăt bătrână. Nu-i așa că par bătrână?

- Nu pari să ai cu o zi mai mult peste zece mii de ani.

Războinica zâmbi.

Vrăjitoarea o ciupi de obraz.

- Ultima persoană care m-a luat peste picior a fost un contabil. Iar eu l-am transformat în prespapier, spuse ea. Încă îl mai am pe undeva. Flamel tuși încetișor.

- Doamnă Endor...

- Spune-mi Dora, îi ceru bătrâna imperativ.

- OK, Dora. Ai idee ce s-a întâmplat azi mai devreme pe Tărâmul Umbrelor?

N-o mai întâlnise înainte pe vrăjitoare - o cunoștea doar din auzite -, dar știa că trebuie să i se adreseze cu cea mai mare atenție. Ea era Străbuna legendară care părăsise Danu Talis cu câteva secole înainte ca orașul să se scufunde, pentru a merge să locuiască alături de muritori și să-i inițieze în ale magiei. Se credea că ea ar fi creatoarea celui mai vechi alfabet cunoscut de oameni, cel sumerian.

- Adu-mi un scaun, spuse Dora, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Sophie îi cedă scaunul pe care stătuse până atunci, iar Scatty își ajută bunica să se așeze. Bătrâna se aplecă înainte, cu ambele mâini sprijinite de capătul bastonului alb.

- Știu ce s-a întâmplat. Sunt convinsă că fiecare Străbun de pe acest continent i-a simțit moartea, și le ghici expresiile uluite, la auzul cuvintelor ei. Cum? Nu știați?

Își întoarse capul într-o parte și se uită într-o oglindă, în care se reflecta chipul nepoatei sale.

- Hekate este moartă, iar Tărâmul Umbrelor, distrus. Am înțeles că o Străbună din Generația Următoare și o ființă umană nemuritoare sunt responsabile pentru moartea ei. Se impune ca Hekate să fie răzbunată. Nu acum, și nici foarte curând, cred, dar făcea parte din familie și îi sunt datoare. O să am grijă de asta.

Scatty făcu o reverență.

Vrăjitoarea din Endor pronunțase condamnarea la moarte cât se poate de calm, iar Flamel își închipse abia atunci că această femeie era mult mai primejdioasă decât își închipse el vreodată.

Dora își întoarse privirea în altă parte și Flamel se trezi uitându-se la reflectarea ei într-o oglindă împodobită cu argint. Vrăjitoarea bătu cu bastonul în oglindă.

- Am văzut încă de-acum o lună ce s-a întâmplat în dimineața asta.

- Și n-ai avertizat-o pe Hekate! exclamă Scatty.

- Am văzut o fărâșă dintr-un posibil viitor. Una printre multe altele. În alta, Hekate o ucidea pe Bastet și Morrigan îl înjunghia pe Dee. Într-o alta, Hekate era ucigașa ta, domnule Flamel, și era omorâtă, la rândul ei, de Scathach. Toate acestea ca versiuni ale viitorului. Astăzi am aflat care dintre ele trebuia să se întâmple.

Aruncă o privire în jurul camerei, răsucindu-și ochii de la o oglindă spre alta cu rama pictată, apoi către o vază de sticlă.

- Așa se face că știu de ce vă aflați aici, știu ce vreți să-mi cereți să fac. Și am meditat profund și îndelung la răspunsul pe care să vi-l dau. Am avut o lună întreagă la dispoziție.

- Și noi? Eram și noi în versiunile întrezărite de tine?

- Da, în unele, răspunse vrăjitoarea.

- Și ce s-a întâmplat cu noi în celelalte?

Întrebarea explodase pe buzele lui Josh, fără ca băiatul să aibă timp să se gândească la ea. Chiar nu voia să afle răspunsul.

- Dee și golemii lui sau păsările și șobolanii v-au ucis în majoritatea previziunilor mele. În altele, ați avut accident de mașină. Ați murit în momentul trezirii forțelor energetice sau ați dispărut odată cu prăbușirea Tărâmului Umbrelor.

Josh înghiți din greu.

– Am supraviețuit doar într-o singură viziune?

– Da, doar în una.

– Asta nu-i a bună, nu-i așa? șopti el.

– Nu, îi confirmă Vrăjitoarea din Endor pe un ton neutru. Nu-i bine deloc.

Urmă o pauză lungă, timp în care bătrâna se uita dintr-o parte la suprafața strălucitoare a unui vas de argint. După care vorbi deodată.

– Mai întâi, aflați că nu pot deștepta puterile magice ale băiatului. Asta trebuie să rămână în sarcina celorlalți.

Josh ridică deodată privirea.

– Există și alții care ar putea face asta?

Vrăjitoarea din Endor îl ignoră.

– Fata are una dintre cele mai pure aure de argint pe care mi-a fost dat să le văd de-a lungul tuturor epocilor. Trebuie să cunoască ceva vrăji de protecție personală, asta dacă vrea să supraviețuiască pe tot parcursul procesului deșteptării magice. Faptul că este încă teafără la minte și întreagă după ultimele ceasuri de chin îi dovedește puterea extraordinară a voinței. Își dădu capul pe spate și Sophie îi surprinse privirea fixând-o din una dintre oglinzile atârinate de tavan. Asta o să fac.

– Mulțumesc, spuse Nicholas Flamel, ușurat. Știu cât de greu i-a fost să reziste în ultimele ore.

Josh constată că nu se putea uita la soră-sa. Deșteptarea energiei aurice a ei nu se terminase încă. Asta însemna că mai avea de trecut printr-un alt set de suferințe? Îl durea sufletul pentru ea.

Scathach îngenunche lângă scaunul bunicii ei și-i puse mâna pe braț.

– Bunico, Dee și stăpânii lui au pornit în urmărirea celor două foi smulse din *Codex*, spuse ea. Îmi imaginez că au aflat până acum – sau că bănuiesc, cel puțin – că Sophie și Josh sunt gemenii despre care vorbește *Cartea Profetului Avraam Magul*.

Dora dădu din cap aprobator.

– Dee știe, într-adevăr.

Scatty îi aruncă o privire lui Flamel.

- Atunci e la fel de conștient de faptul că are două sarcini de îndeplinit: să recupereze foile și să-i omoare sau să-i captureze pe copii.

- Da, știe și asta, întări Dora.

- Și dacă planul lui Dee reușește, atunci s-a terminat cu lumea asta? spuse Războinica, dând un ton interogativ constatării sale.

- Păi sfârșitul lumii a mai fost și până acum, spuse Dora zâmbind, și sunt sigură că o să mai fie de vreo câteva ori până ce soarele se va stinge și se va înnegri.

- Știi că Dee vrea să reinstaureze supremația Străbunilor
Întunecați?

- Știu.

- Iar *Codexul* spune că singurii care le pot sta împotriva sunt Argintul și Aurul, continuă Scatty.

- Da, dar dacă nu mă înșală memoria, tot *Codexul* zice și că merele sunt otrăvitoare și că broaștele se pot preschimba în prințese. Doar n-o să credeți tot ce scrie-n Cartea asta, izbucni Vrăjitoarea.

Flamel cunoștea fragmentul referitor la mere. Se gândise că putea fi vorba despre semințele de măr, care erau într-adevăr otrăvitoare - dacă mâncai vreo câteva kilograme zdravene. Nu-și amintea însă de partea cu broaștele și prințesele, deși parcursese *Codexul* de câteva sute de ori. Erau o grămadă de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună Vrăjitoarei, dar știa că nu de asta veniseră până aici.

- Dora, o vei învăța pe Sophie principiile magiei aerului? Trebuie să cunoască măcar atât cât să se poată proteja pe ea însăși de posibilele confruntări.

Dora ridică din umeri și zâmbi.

- Am încotro?

Flamel nu se așteptase la acest răspuns.

- Firește că ai de ales.

Vrăjitoarea din Endor dădu din cap.

- Nu de data asta.

Se ridică și-și scoase ochelarii fumurii. Scatty rămase locului, și uimirea lui Flamel fu trădată doar de un mușchi care îi zvâcni în

bărbie. Oricum, gemenii făcură un pas îndărăt îngroziți, cu o expresie de șoc întipărită pe chip. Vrăjitoarea din Endor n-avea ochi.

În găvanele ochilor, unde ar fi trebuit să fie globii oculari, nu erau decât două bile perfect sferice de sticlă reflectorizantă. Acestea două se pironiră direct asupra gemenilor.

- Am renunțat la ochi pentru capacitatea de a vedea timpul, în curgerea sa - trecutul, prezentul, laolaltă cu viitorul posibil. Există multe tipare, multe versiuni despre ceea ce va să fie, deși nu chiar așa de multe pe cât își imaginează oamenii. În ultimii ani, toate aceste ipostaze s-au apropiat tot mai mult unele de altele, astfel că acum putem vorbi despre câteva posibilități de înfăptuire a viitorului. Și cele mai multe sunt înspăimântătoare, adăugă ea întunecată. Și toate au de-a face cu voi doi. Mâna i se ridică de la sine pentru a-i indica pe gemeni. Așa că nici eu nu prea am de ales. Până la urmă, e și lumea mea. Am fost aici înainte să apară oamenii, le-am dat focul și limbajul. N-o să-i abandonez acum. O s-o antrenez pe fată, o s-o învăț să se apere singură și o să-i transmit puterea de a controla elementele de magie a aerului.

- Îți mulțumesc, spuse Sophie încetișor, în tăcerea lungă care urmă.

- Nu-mi mulțumi. Nu-ți fac un dar. Ceea ce-ți dau eu e mai degrabă un blestem!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Josh ieși din magazinul de antichități, cu obrazii în flăcări, ultimele cuvinte ale vrăjitoarei răsunându-i încă în urechi „Tu trebuie să pleci. Ceea ce o să spun nu-i pentru urechile unui muritor“.

Uitându-se în jurul lui în încăpere, la Flamel și la Scatty mai întâi, apoi la sora lui, băiatul își dădu seama brusc că era singura ființă muritoare și obișnuită de pe-acolo. Evident, în „ochii“ Vrăjitoarei din Endor, Sophie era mai mult decât un muritor.

– Nici o problemă. O s-aștept... începu el, cu vocea gătită dintr-odată. Își dresе glasul și mai făcu o încercare. O s-aștept în parcul de peste drum.

După care, fără să se mai uite în urmă, ieși din magazin, părându-i-se că până și clopoțelul de la intrare a râs de el când a închis ușa.

Dar era o problemă. Una mare de tot.

Sophie Newman își privi fratele părăsind magazinul și, chiar și fără ajutorul puterilor ei magice, tot 'și-ar fi dat seama că era supărat și furios. Ar fi vrut să-l oprească, să iasă după el, dar Scatty îi tăie calea, aruncându-i o privire îngrijorată, ducându-și degetele la buze și avertizând-o, clătinând ușor din cap, să nu sufle o vorbă. O apucă de umăr și o duse în fața Vrăjitoarei din Endor. Bătrâna își ridică mâinile și-și plimbă degetele peste conturul feței sale cu o surprinzătoare agilitate. Aura fetei scânteie și pocni la fiecare atingere.

– Câți ani ai acum? o întrebă.

- Cincisprezece. Cin'spe jumate, de fapt.

Sophie nu-și dădea seama dacă jumătatea aia de an schimba cu ceva lucrurile.

- Deci așa, cincisprezece și jumătate, repetă Dora, dând din cap. Nu mă pot întoarce cu gândul atât de mult în trecut. Își frecă bărbia cu mâna, apoi înălță capul către Scatty. Tu îți amintești cum erai la vârsta asta?

- Foarte bine chiar, îi răspunse ironică. Păi nu atunci ți-am făcut o vizită în Babilon și ai vrut să mă căsătorești cu regele Nebucadențar?

- Sunt sigură că te înșeli, spuse Dora cu veselie. Cred că asta s-a întâmplat mai târziu. Cu toate că ar fi fost un soț excelent, adăugă ea.

Ridică privirea spre Sophie, și fata se văzu pe sine reflectată în cele două oglinzi folosite de vrăjitoare pe post de ochi.

- Sunt două aspecte pe care trebuie să le înveți de la mine. Să te aperi singură, ceea ce-i foarte simplu. Și trebuie să te inițiez totodată în magia aerului, ceea ce-i mai complicat. Ultima dată când am făcut asta cu un om, i-au trebuit șaiszeci de ani să deprindă elementele de bază, și chiar și așa s-a prăbușit din înaltul cerului chiar de la primul zbor.

„Șaiszeci de ani.“ Sophie înghiți în sec. Asta însemna, în cazul ei, că urma să-și petreacă tot restul vieții încercând să preia controlul asupra acestor forțe?

- Buni, n-avem atâta timp. Mă tem că nu dispunem nici măcar de șaiszeci de minute.

Dora se uită într-una din oglinzi și reflexia ei o privi din sticlă.

- Atunci de ce nu faci tu asta, dacă tot ești așa de pricepută, hm?

- Of, *buni*... oftă Scatty.

- Nu mă lua pe mine cu „buni“ pe tonul acesta! se rățoi Dora. O s-o fac așa cum știu eu.

- Păi n-avem timp la dispoziție să facem ca la carte.

- Nu-mi da tu lecții. Ce știți voi, tinerii? Crede-mă pe cuvânt, când o să termin, Sophie o să știe tot atât de mult cât știu și eu despre magia aerului. Se întoarse iar către Sophie. S-o luăm cu începutul: părinții tăi mai trăiesc?

- Da, răspunse fata clipind uimită, fără să înțeleagă ce legătură avea asta.

- Bun. Și vorbești cu mama ta?

- Da, aproape zilnic.

Dora îi aruncă o privire piezișă Războinicei.

- Ai auzit? Aproape zilnic. Bagă la cap! Luă una din mâinile fetei într-ale sale și o bătu ușurel pe dosul palmei. Poate c-ar trebui s-o mai înveți câte ceva și pe Scathach. Și bunică mai ai?

- Da, pe Nana, bunica dinspre tată. Obişnuiesc să o sun în fiecare vineri, adăugă ea, dându-și brusc seama, cu un sentiment de vinovăție, că în acea zi era vineri și că Nana Newman aștepta cu siguranță telefonul ei.

- În fiecare vineri, rosti Vrăjitoarea cu subînțeles și iar se uită la Scatty, dar Războinica se întorsese deliberat cu spatele și-și făcea de lucru cu un prespapier din sticlă.

Îl puse jos când văzu imaginea unui omuleț într-un costum din trei piese prinsă în sticlă. Într-o mână avea o servietă, și în cealaltă un vraf de hârtii. Pleoapele i se mișcau încă.

- Asta n-o să doară, spuse Vrăjitoarea.

Sophie se îndoia că mai putea fi ceva mai dureros decât ceea ce trăise în ultimele ceasuri. Nasul îi fremătă simțind mirosul de lemn ars și simți un lichid răcoros prelingându-i-se pe mâini. Privi în jos. O pânză de păianjen albă și diafană se răsucea și se derula de pe degetele bătrânei, înfășurându-se ca un bandaj în jurul fiecăruia dintre degetele ei. I se încolăci în palmă, acoperind-o complet, apoi îi cuprinse încheietura și i se cățără pe braț. Înțelese atunci că vrăjitoarea o întrebase toate lucrurile alea doar ca să-i distragă atenția. Sophie privi în ochii ei ca oglinda și-și dădu seama că nu-și poate exprima nelămuririle în cuvinte. Se simțea de parcă și-ar fi pierdut capacitatea de a vorbi. I se părea ciudat și faptul că, în loc să-i fie frică, și asta chiar de când vrăjitoarea îi luase mâna într-ale sale, se simțea de parcă asupra ei s-ar fi revărsat un val de liniște și de împăcare. Se uită la Flamel și la Scatty. Cu ochii măriți de stupeoare aceștia priveau ce se întâmplă cu ea. În ochii Războinicei citi chiar o urmă de groază.

- Buni... ești sigură că e bine ce faci? întrebă ea.

- Bineînțeles că da, răbufni bătrâna, cu obidă în glas.

Și chiar dacă femeia dialoga cu Scathach, Sophie auzi răsunându-i vocea în capul ei, vorbind cu ea, șoptindu-i secrete străvechi, murmurând incantații arhaice, înțelegând o viață îndelungată de cunoaștere și de înțelepciune în intervalul marcat de câteva bătăi ale inimii.

- Asta nu-i o pânză de păianjen, îi explică Dora lui Flamel, împietrit de uimire, observându-l cum se aplecase în față pentru a studia cu atenție firele care se încolăceau pe brațele fetei. Este aer concentrat, amesteca chiar cu aura mea. Pânza asta diafană de aer adună în ea toată știința mea, toată experiența, chiar și secretele meseriei mele. Odată ce intră în contact cu pielea lui Sophie, fata va începe să absoarbă această învățătură.

Adolescenta respiră adânc, trăgând puternic în piept mirosul impregnat cu esențe lemnoase. Imaginile se succedau inimaginabil de repede în mintea ei, reprezentări ale unor spații și vremuri de mult apuse, ziduri ciclopice de piatră, ambarcațiuni masive din aur, dinozauri și balauri, un oraș sculptat într-un munte de gheață și multe chipuri... sute, mii de chipuri, din fiecare rasă de oameni, din fiecare epocă, chipuri umane sau corciturii, bestii și monștri. Îi vedea pe toți cei pe care-i cunoscuse Vrăjitoarea în lunga sa viață.

- Egiptenii au procedat greșit, continuă Dora, mâinile mișcându-i-se oricum prea repede pentru ca Flamel să le poată urmări. Înveșmântau morții în lînțolii, mai spuse ea. N-au înțeles că eu îi înfășuram pe cei vii. A fost o vreme când le-am transmis urmașilor o parte din înțelepciunea mea și i-am trimis în lume s-o propovăduiască în numele meu. Evident, au mai fost și alții în trecut care să-mi copieze metoda.

Sophie văzu brusc o mulțime de oameni înfășurați ca dânsa, îmbrăcați ca în stilul de mult apus al anticului Babilon. Se gândi că aceia trebuiau să fie preoții și preotesele care practicau cultul ce-o venera pe Vrăjitoare. Dora le transmisese o parte a învățaturii sale, astfel încât ei să poată ieși în mijlocul oamenilor pentru a le-o propovădui.

Pânza albă de aer coborâse acum pe picioarele fetei, înfășurându-le strâns laolaltă. Inconștient, își încrucișă brațele la piept, punându-și mâna dreaptă pe umărul stâng și pe stânga, pe cel drept. Vrăjitoarea dădu din cap, aprobându-i mișcările.

Sophie închise ochii și văzu nori. Fără să știe de unde, le cunoștea denumirile: cirrus, altostratus și stratocumulus, nimbostratus și cumulus. Diferiți între ei, fiecare avea propriile caracteristici și proprietăți. Înțelese imediat cum trebuie să se folosească de ei, cum să le dea formă, să-i mânuiască și să-i miște.

Imaginile pâlpâiră.

Străluciră.

Văzu cum o femeie mică de statură, aflată sub un cer senin, ridică o mână și face să apară un nor chiar deasupra ei. Ploaia acoperi un câmp arat.

Imagini strălucitoare iar.

Un bărbat înalt, cu barbă, stând pe țărmul unei întinderi nesfârșite de apă, își înalță brațele făcând ca rafale puternice de vânt să despartă apele.

Și iar străluciră.

O femeie tânără potoli o furtună înspăimântătoare cu un singur gest, făcând-o să încremenească, apoi dădu buzna într-o casă șubredă din lemn și înșfăcă un copil. O clipă mai târziu, furtuna înghițișe deja casa.

Sophie privea imaginile și învăța din ele.

Vrăjitoarea din Endor atinse obrazul fetei, și ea își deschise ochii. Firele albe erau presărate cu scânteii de argint.

– Vor fi din aceia care să-ți spună că magia apei, a focului sau a pământului este cea mai puternică dintre toate. Se înșală. Magia aerului le întrece pe toate. Aerul poate stinge focul. Poate preface apa în neguri și ceață și poate măcina pământul. Și mai poate să dea viață focului, poate împinge o barcă pe ape liniștite, poate da formă pământului. Văzduhul poate curăța rănile, poate scoate o așchie din deget. Aerul poate ucide.

Ultima dintre pânzele albe de aer se apropie de chipul fetei, înfășurând-o pe Sophie complet, făcând-o să semene cu o mumie.

– Darul pe care ți l-am făcut e unul cumplit. Închizi în tine acum o viață întreagă – și una foarte lungă, nicidecum obișnuită – de experiență și înțelepciune. Sper ca unele lucruri să-ți fie de folos în zilele groaznice care stau să vină.

Sophie stătea în fața Vrăjitoarei din Endor complet înfășurată în pânzele acelea diafane și albicioase. Ritualul nu semăna deloc cu deșteptarea forțelor magice. Era un proces mai delicat, mai subtil. Descoperi că deținea știința anumitor lucruri – uluitoare, fără doar și poate. Memoria ei adunase laolaltă imagini ale unor epoci preistorice și ale unor spații de legendă. Iar propriile gânduri se amestecau cu toate aceste amintiri și trăiri. Deja îi era greu să le separe.

Apoi fumul începu să se încolăcească, să șuiere și să devină înăbușitor.

Dora se întoarse brusc s-o caute pe Scatty cu privirea.

– Vino și mă îmbrățișează, copila mea. N-o să ne mai vedem.

– Buni?

Dora își petrecu brațele pe după umerii Războinicei și-și apropie gura de urechea ei.

Vocea îi scăzu, rămânând doar o șoaptă.

– I-am acestei copile o putere teribilă și nemaiîntâlnită. Asigură-te că va fi folosită în slujba binelui.

Scathach dădu din cap, fără să înțeleagă prea bine ce voia să spună Vrăjitoarea.

– Și sună-ți mama. Își face griji în privința ta.

– Așa o să fac, bunico.

Coconul acela ca de mumie se dizolvă brusc în aburi și neguri, iar aura lui Sophie scânteie strălucitoare și argintie. Dora își întinse brațele, își desfăcu degetele și o adiere blândă de vânt trecu prin magazin.

– Fii atentă. Dacă spargi ceva, ai să plătești, o avertiză Vrăjitoarea.

Apoi, dintr-odată, Scathach, Dora și Sophie se întoarseră să privească afară, în lumina crepusculară a după-amiezii. O clipă mai târziu, Flamel adulmecă duhoarea ca de ouă clocite a sulfului.

– Deel!

– Josh! Ochii lui Sophie se deschiseră brusc. Josh e afară!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Doctorul John Dee sosi în cele din urmă în Ojai, în timp ce ultima rază de soare cobora în tonuri impresionante de roz deasupra împrejurimilor munților Topa Topa. Călătorise toată ziua; era oboseit și foarte nervos și căuta cel mai mic motiv să se ia de cineva.

Blestematul de Tărâm al Umbrelor al lui Hekate îi golise bateria de la mobil și-i trebuise mai mult de-o oră să găsească un telefon pentru a-și contacta cartierul general. Fusese apoi nevoit să petreacă, furibund, aproape o oră jumătate pe marginea străzii în timp ce o echipă de șoferi gonea nebunește pe drumurile din Mill Valley în căutarea lui. Era aproape nouă și jumătate când reuși în cele din urmă să se întoarcă la birourile sale de la Enoch Enterprises, în inima orașului.

Aici aflase că Perenelle fusese deja transferată în temnița din Alcatraz. Compania sa cumpăraseră recent insula aceea de la stat și accesul publicului fusese interzis pe timpul desfășurării lucrărilor de restaurare. Ziarele împrăștiaseră zvonul că urma să fie transformată în muzeu de istorie. În realitate, Doctorul dorea s-o folosească pentru ceea ce se intenționase inițial să fie una dintre cele mai sigure și mai de temut închisori din lume. Fu tentat o clipă să ia un avion până acolo ca să stea de vorbă cu Perenelle, dar respinse ulterior ideea, considerând-o numai o pierdere de vreme. Prioritățile sale erau acum foile care lipseau din *Codex* și gemenii. Deși

Bastet îi poruncise să-i omoare dacă nu-i putea captura vii, Dee își făcuse deja alte planuri în privința lor.

Doctorul cunoștea faimoasa profeție din *Cartea Profetului Avraam Magul*. Străbunii știau de venirea gemenilor în lume, ca expresie pentru celebra „Cei doi care sunt ca unul, unul care este ca toți“. Unul pentru a salva lumea, celălalt pentru a o distruge. Dar cum erau împărțite rolurile între ei doi? Oare puterile lor puteau fi modelate și transformate pe potriva instructajului care li se făcea? Găsirea băiatului devenise la fel de importantă precum aflarea foilor smulse din Carte. Trebuia să obțină cumva nimbul acela de aur.

Doctorul John Dee trăise pentru scurt timp în Ojai la începutul secolului al XX-lea – pe atunci, orașul se mai numea încă Nordhoff –, când jefuise mormintele Chumash aflate în împrejurimi pentru conținutul lor prețios. Nutrise o ură profundă pentru orașul respectiv: Ojai era prea mic, prea izolat și, în lunile de vară, prea fierbinte pentru gustul lui. Dee se simțise mereu fericit în marile metropole, unde îi venea mai ușor să treacă neobservat și să-și păstreze anonimatul.

Zburase de la San Francisco în jos spre Santa Barbara cu elicopterul companiei și închiriasse un Ford cât se poate de banal din micul aeroport. Parcurse apoi traseul de la Santa Barbara la Ojai, ajungând aici tocmai când soarele apunea în chip spectaculos, învăluind orașul în umbre persistente, subtile. Ojai se schimbase radical în suta aceea și mai bine de ani de când nu-l mai văzuse... dar tot nu-i plăcea.

Viră pe Ojai Avenue și se opri. Flamel și ceilalți erau pe aproape; simțea asta. Dar trebuia să fie foarte atent acum. Așa cum le adulmeca el prezența, la fel îi puteau da și ei – mai ales Alchimistul și Scathach – de urmă. Și încă nu avea idee de ce era în stare Vrăjitoarea din Endor. Pentru el personal, era extrem de îngrijorător faptul că unul dintre Străbunii din Prima Generație trăia în California și el n-avea habar de asta. Credea că știa unde se aflau majoritatea Străbunilor și a nemuritorilor din toată lumea. Dee se întrebă dacă avea vreo importanță faptul că nu putuse să ia deloc

legătura cu Morrigan cât fusese ziua de lungă. Îi telefonase insistent tot drumul până aici, dar aceasta nu îi răspunsese la mobil. Fie era pe site-ul eBay, fie se îndeletnicea cu unul dintre jocurile acelea interminabile de strategie de care era dependentă. Nu știa nici unde era Bastet, dar nici măcar nu-i păsa. Îl băgase în boală de spaimă, și Dee nutrea întotdeauna gânduri de răzbunare față de cei care-l băgaseră în sperieți cândva.

Acum, Flamel, Scathach și gemenii se puteau afla în oricare parte a orașului. OK, dar unde anume?

Dee lăsă puțină energie să i se prelingă în aură. Clipi când ochii i se umplură de lacrimi și mai dădu de câteva ori din pleoape ca să le împrăștie. Brusc, oamenii din mașina parcată lângă a lui, pietonii care traversau strada și trecătorii de pe trotuar i se perindară prin fața ochilor învăluți în aure multicolore și pestrițe. Unii erau doar vâlătuci de fum insesizabil, alții erau asemenea unor puncte întunecate sau ca niște fâșii de culori murdare întărite.

Până la urmă, îi găsi absolut din întâmplare: coborî cu mașina pe Ojai Avenue și trecu pe lângă Libbey Park pentru a zări Hummerul negru parcat pe Fox Street. Merse până în spatele lui și opri. În momentul în care coborî din mașină, depistă o nuanță pură a unui nimb auriu venind dinspre parc, de lângă fântână. Buzele lui Dee se subțiară într-un zâmbet lipsit de veselie.

De data asta nu mai aveau scăpare.

Josh Newman stătea lângă fântâna lungă și joasă din Libbey Park, amplasată chiar vizavi de magazinul de antichități, și se uita fix în apă. Două vase în formă de floare, unul mai mare decât celălalt, erau așezate în mijlocul bazinului circular. Apa țâșnea din cel de deasupra și se revărsa peste marginile lui, pentru a curge în cel aflat dedesubt, iar de aici direct în bazin. Sunetul cristalin al apei acoperea zgomotul traficului.

Se simțea singur și ceva mai mult decât pierdut în spațiu.

După ce Vrăjitoarea îi ceruse să părăsească prăvălia de antichități, o luase la pas pe trotuarul învăluit în umbre și se oprise în fața gelateriei, pironit locului de aromele de înghețată și de vanilie.

Stătea afară, parcurgând meniul cu arome exotice și întrebându-se de ce aura surorii lui mirosea a înghețată, iar a lui – a portocale. Ei nici măcar nu-i plăcea înghețata; el era topit după ea.

Bătu cu degetul în meniu: înghețată cu afine la cornet.

Josh își băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor... și avu un scurt atac de panică când își dădu seama că-i lipsește portofelul. Îl lăsase în mașină, nu-i așa...? Se opri.

Își aminti unde-l lăsase.

Ultimul loc unde-și văzuse portofelul, alături de mobilul descărcat, de iPod și de laptop era podeaua camerei din Yggdrasil, chiar lângă pat. Era destul de rău să-și fi pierdut banii, dar faptul că nu mai avea calculatorul era o catastrofă. Pe el se aflau toate e-mailurile lui, însemnările de școală, un proiect de vară pe jumătate redactat, fotografiile din ultimii trei ani – inclusiv cele făcute în excursia de Crăciun de la Cancun – și cel puțin șaiszeci de giga de MP3-uri. Nu-și mai amintea când făcuse ultima dată un backup, dar cu siguranță că nu foarte curând. I se făcu brusc rău, aromele de înghețată nemaipărându-i-se chiar așa de dulci și de îmbietoare.

Simțindu-se absolut nenorocit, merse până la colț și traversă pe la semaforul din fața oficiului poștal, apoi făcu stânga, îndreptându-se către parc.

iPod-ul era un dar de Crăciun pe care-l primise de la părinți. Cum avea să le explice că-l pierduse? Fără a mai pune în calcul cei aproape treizeci de giga de muzică de pe hard.

Dar mai gravă decât pierderea portofelului, a laptopului sau a iPod-ului era pierderea mobilului. Asta chiar era de coșmar. Avea salvate în memorie toate numerele de telefon ale prietenilor, pe care nu și le mai notase în altă parte. Deoarece părinții lor călătoreau așa de mult, gemenii rămâneau rareori două semestre la aceeași școală. Își făceau ușor prieteni, mai ales Sophie, și încă mai păstrau legătura cu cei pe care-i cunoscuseră cu ani în urmă, în școlile pe care le frecventaseră pe tot continentul. Fără acele adrese de e-mail și fără numerele de telefon, nu știa cum avea să mai dea de ei.

Zări o fântână cu țâșnitoare într-un ungher înainte de intrarea în parc și-și înclină capul să bea. Capul unui leu ornamental din

metal era gravat pe zidul de deasupra fântânii, iar sub el era o plăcuță dreptunghiulară având inscripția: „Dragostea este apa vieții, beți din ea pe săturate“. Lăsa ca apa rece să-i țâșnească pe buze, apoi se îndreptă de spate și privi spre magazin, întrebându-se ce s-o fi petrecând înăuntru. El își iubea în continuare sora, dar oare ea *putea* să mai țină la el? Acum, că nu era... *decât un muritor de rând?*

Era liniște în Libbey Park. Josh auzea copiii alergând pe terenul de joacă din apropiere, dar vocile lor păreau foarte ascuțite și îndepărtate. Trei bătrâni, îmbrăcați la fel, în tricouri fără mâneci, cu pantaloni pescărești, șosete albe și sandale, se așezaseră pe o bancă scorjită. Unul dintre ei dădea firimituri de pâine unor porumbei dolofani și leneși. Josh se așeză pe marginea fântânii și-și întinse mâna ca să o vânture prin apă. După căldura sufocantă, ea părea minunat de rece, și băiatul își trecu degetele ude prin păr, lăsând câteva picături să i se prelingă pe gât.

Ce-avea să facă?

Putea face ceva?

În numai douăzeci și patru de ore, viața lui, dar și cea a surorii sale, se schimbaseră profund și ireversibil. Ceea ce crezuse odinioară că sunt basme se dovediră acum a fi tot atâtea ipostaze valabile ale realității. Mitul devenise istorie, legendele – evenimente. Când Scatty le dezvăluise că misteriosul Danu Talis mai fusese denumit și Atlantida, aproape că-i răsese în față. Pentru el, continentul dispărut fusese mereu o poveste de adormit copiii. Dar dacă Scathach, Hekate, Morrigan și Bastet erau făpturi în carne și oase, atunci la fel de real trebuie să fi fost și acel Danu Talis. Astfel că munca de-o viață a părinților săi, arheologia, se dovedea a fi cu totul inutilă.

În adâncul sufletului, Josh știa că-și pierduse și geamăna, singura constantă din viața lui, unica persoană pe care se putuse întotdeauna sprijini. Ea se schimbaseră într-un mod pe care nu se simțea nici măcar pregătit să-l înțeleagă. De ce nu fusese și el trezit la dimensiunea magică? Ar fi trebuit să insiste ca Hekate să se ocupe mai întâi de el. Oare cum era să fii înzestrat cu puterile acelea

miraculoase? Singurul termen de comparație la îndemână pentru băiat era Superman. Chiar și când forțele recent deșteptate ale fetei îi produceau acesteia suferință, tot nu se putuse abține să nu-i invidieze noua putere.

Cu coada ochiului, Josh observă că un bărbat se așezase și el pe marginea fântâniei, dar îl ignoră. Adună absent de pe jos un fragment de faianță albastră dintre multele care stăteau risipite în jur.

Ce putea să facă?

Iar răspunsul era mereu același: *Îi stătea în puteri să facă ceva?*

- Și tu ești o victimă?

Îi luă ceva timp să-și dea seama că bărbatul acela de pe marginea fântâniei i se adresase lui. Avu intenția să se ridice, regula de aur care funcționa în cazul vagabonzilor fiind aceea că nu trebuia să le răspunzi la provocare, nicidecum să mai și intri în dialog cu ei.

- Se pare că suntem cu toții victimele lui Nicholas Flamel.

Uimit, Josh ridică privirea... și dădu nas în nas cu doctorul John Dee, omul pe care sperase să nu-l mai vadă vreodată. Ultima lor întâlnire fusese cea de pe Tărâmul Umbrelor. Acolo Dee era înarmat cu Excalibur. Acum stătea chiar acolo, sub ochii lui, arătând impecabil în costumul gri foarte elegant.

Băiatul aruncă o privire rapidă în jur, așteptându-se să vadă golemi, șobolani sau măcar pe Morrigan stând la pândă în penumbră.

- Sunt singur, îi spuse Dee politicoasă, zâmbind pe cât de plăcut putea.

Mintea lui Josh începu să proceseze informațiile. Trebuia să ajungă la Flamel, trebuia să-l avertizeze că Dee era în Ojai. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar ridica și ar lua-o la fugă. Oare Dee ar încerca să-l țină pe loc apelând la magie în fața atâtor oameni? Îi mai privi o dată pe cei trei bătrâni de pe bancă și-și dădu seama că aceștia n-ar fi sesizat nimic nici dacă Dee l-ar fi transformat într-un elefant chiar acolo, în buricul orașului.

- Ai idee de câtă vreme îl urmăresc pe Nicholas Flamel, sau Nick Fleming, sau cum și-o mai fi zicând, date fiind sutele de nume false sub care se ascunde? Doctorul continuă repede, ca și cum ar fi făcut conversație. Se aplecă și-și plimbă degetele pe suprafața apei.

De cel puțin cinci sute de ani. Și întotdeauna mi-a scăpat. E înșelător și periculos în felul lui. În 1666, când eram pe urmele lui la Londra, a declanșat incendiul acela care a ars orașul din temelii.

- Nouă ne-a spus că tu ai fost piromanul în cazul incendiului Londrei, lăsa Josh să-i scape.

În ciuda spaimei care-l gătuia, era curios. Își aminti brusc de unul dintre sfaturile pe care i le dăduse Nicholas însuși: „Nimic nu este așa cum pare. Analizează totul“. Josh se pomeni întrebându-se dacă asta era valabil și pentru Alchimist. Soarele apusese și se simțea răcoare în aer. Pe Josh îl trecu un fior. Cei trei bătrâni își luaseră tălpășița, fără să-i arunce măcar o privire, lăsându-l singur cu vrăjitorul ăsta. În mod straniu, nu simțea prezența bărbatului ca pe o amenințare.

Buzele subțiri ale lui Dee schițară un zâmbet.

- Flamel nu spune nimic nimănui, zise el. Odată aveam o vorbă: jumătate din ce zice el e minciună, iar cealaltă jumătate e și ea departe de adevărul gol-goluț.

- Nicholas spune că tu acționezi la îndemnul Străbunilor Întunecați. Odată ce o să ai *Codexul* întreg, o să-i aduci din nou la putere, ca să ia lumea în stăpânire.

- Aici are întru totul dreptate, spuse Dee, luându-l prin surprindere. Deși nu încapă îndoială că Nicholas a răstălmăcit cumva povestea asta. *Lucrez* cu Străbunii, continuă el, și da, caut cele două foi lipsă din *Cartea Profetului Avraam Magul*, cunoscută în general drept *Codexul*. Dar asta doar pentru că Flamel și nevastă-sa au furat-o ei înșiși de la Biblioteca Regală din Paris.

- El a furat-o?

- Dă-mi voie să-ți spun câte ceva despre acest Nicholas Flamel, spuse Dee răbdător. Sunt sigur că și el ți-a povestit multe despre mine. A fost multe la viața lui: doctor și bucătar, anticar și soldat, profesor de limbi străine și de chimie, om al legii și hoț, deopotrivă. Dar a păstrat tot timpul ceva neschimbat: e șarlatan, escroc și mincinos. A furat Cartea de la Luvru, când a descoperit că ea conține nu doar secretul Vieții Veșnice, dar și rețeta pietrei filozofale. Își administreză lunar câte o poțiune din licoarea nemuririi pentru

ca atât el, cât și Perenelle să rămână la vârsta pe care o aveau când au luat-o prima dată. Și folosește formula pietrei filozofale pentru a transforma metalul ieftin în aur și bucăți de cărbune obișnuit în diamante. Folosește una dintre cele mai impresionante resurse de cunoaștere și de înțelepciune ale lumii în scop strict personal. Și asta-i adevărul.

– Și cum rămâne cu Scatty și cu Hekate? Sunt și ele dintre Străbuni?

– Sigur că da. Hekate a fost unul dintre ei, iar Scatty aparține Generației Următoare. Dar Zeița cu Trei Capete a fost o criminală notorie. A fost izgonită din Danu Talis din cauza experiențelor efectuate pe animale. Cred că poți să o numești genetician: ea a creat toate rasele acelea încrucișate de jumătate oameni, jumătate fiare, de pildă, și a adus asupra oamenilor blestemul vârcolacilor. Cred că ai văzut chiar ieri câteva dintre rezultatele experiențelor ei, mă refer la oamenii-porci. Iar Scathach nu e altceva decât o asasină plătită, blestemată să poarte trupul unei adolescente pentru tot restul zilelor. Când Flamel și-a dat seama că sunt pe urmele lui, acestea au fost singurele fapte cărora le-a putut cere ajutorul.

Josh se simțea e-a dreptul confuz. Cine spunea adevărul? Flamel sau Dee?

I se făcuse frig. Nu era încă noapte, dar o ceață deasă coborâse peste oraș. Aerul mirosea a pământ uscat și parcă, foarte puțin, ce-i drept, a ouă clocite.

– Și ce-mi poți spune despre tine? Acționezi într-adevăr pentru a reinstaura supremația Străbunilor?

– Sigur că asta fac, spuse Dee, părând oarecum surprins. Probabil că asta e singurul lucru cu adevărat important pe care-l pot face pentru lumea asta.

– Flamel spune că Străbunii – Străbunii Întunecați, cum îi numește el – vor distruge omenirea.

Dee ridică din umeri.

– Crede-mă pe cuvânt când îți spun că te minte. Străbunii nu vor decât să facă din lumea asta un adevărat paradis...

Degetele lui Dee se mișcă prin apă, suprafața acesteia ondulându-se și susurând. Uimit, Josh văzu cum se formează imagini, în acord cu vorbele liniștitoare ale lui Dee.

- În timpurile străvechi, pământul era o grădină a raiului. Se bucura de o tehnologie incredibil de avansată, dar aerul era curat, apa, pură și mărele, nepoluate.

Urmă o imagine înfățișând o insulă paradiziacă sub un cer albastru fără nori. Cât vedeai cu ochii, se întindeau câmpii nesfârșite de grâu auriu. Copacii erau încărcăți cu tot felul de fructe exotice.

- Nu numai că Seminția Străbunilor a dat naștere acestei lumi de vis, dar ea a și sprijinit evoluția omului de la stadiul său primitiv. Însă Străbunii au fost izgoșiți din acest paradis de nesăbuitul acela de Avraam și de vrăjile din *Codexul* lui. Ei nu au murit - e foarte greu să-l ucizi pe vreunul dintre ei -, pur și simplu au așteptat. Asta pentru că au știut încă de atunci că va veni o zi când oamenii își vor veni în fire și-i vor chema ei înșiși înapoi.

Josh nu-și putea lua ochii de la suprafața unduitoare a apei. Mare parte din ceea ce spunea Dee părea destul de plauzibil.

- Dacă reușim să-i readucem în lumea noastră, Străbunii au forța și înțelepciunea de a o întoarce la starea ei paradiziacă. Pot face deșertul să înflorească...

În apă se formă o imagine: dune uriașe de nisip transformându-se în oaze de verdeață acoperite cu ierburi.

Mai apăru încă una. Josh privea pământul din spațiu, la fel cum poți face pe site-ul Google Earth. Un nor uriaș se adunase deasupra Golfului Mexic, îndreptându-se către Texas.

- Pot controla și vremea, spuse Dee, iar norul se împrăstie. Degetele sale se mișcă din nou și apăru un spital cu un rând lung de paturi goale. Și pot vindeca orice boală. Adu-ți aminte, aceste fapte au fost divinizate ca zeități datorită puterilor cu care erau înzestrate. Și tot ele sunt cele pe care Flamel încearcă să ne împiedice să le aducem din nou la cârma lumii.

Lui Josh îi trebui mult timp până să articuleze întrebarea scurtă, fundamentală:

- De ce?

Nu putea pricepe de ce s-ar împotrivi Flamel acestor beneficii atât de evidente ale prezenței zeităților în lume.

- Pentru că are și el stăpânii lui, pe Hekate, de pildă, sau pe această Vrăjitoare din Endor, care nu vor decât ca lumea să se prăbușească în haos și în anarhie. Când se va întâmpla asta, vor ieși și ei din ungherele lor necunoscute și se vor proclama stăpânii lumii. Dee clătină trist din cap. Mă doare să spun asta, dar lui Flamel nu-i pasă nici de tine, nici de sora ta. Azi a pus-o într-un pericol de moarte doar pentru a-i trezi puterile magice latente. Străbunilor cu care lucrez eu le trebuie trei zile pentru a face asta cu un muritor.

- Trei zile, murmură Josh. Flamel mi-a spus că nimeni din America nu mă poate trece și pe mine prin acest proces.

Nu voia să-i dea crezare lui Dee, dar... la naiba, tot ce spunea el părea așa de *rezonabil* și plin de sens.

- Altă minciună. Străbunii în slujba cărora mă aflu te pot trezi și pe tine la dimensiunea magică. Și o vor face cum se cuvine și asigurându-ți protecția necesară. La urma urmei, e un proces foarte periculos.

Dee se ridică încet și înconjură bazinul pentru a veni lângă Josh, plecându-și capul la nivelul feței băiatului.

Ceața începea să se îndesească și să se adune deasupra fântânii, încolăcindu-se și involburându-se odată cu mișcările doctorului. Vocea lui era catifelată ca mătasea, curgând în același ritm ca imaginile care se derulau pe suprafața apei.

- Cum te cheamă?

- Josh.

- Josh, răsună glasul lui Dee ca un ecou, unde-i Nicholas Flamel acum?

Chiar și în starea aceea de moleșeală, un clopoțel de alarmă, foarte slab și foarte, foarte depărtat, sună în mintea băiatului. Nu putea avea încredere în Dee, nu *trebuia* să aibă încredere în el... și totuși spusele acestuia îi păreau în mare măsură așa de adevărate.

- Unde-i el, Josh? insistă Dee.

Josh începu să clatine din cap. Chiar dacă l-ar fi crezut pe Dee – tot ceea ce spunea avea sens –, voia să vorbească mai întâi cu Sophie, avea nevoie de sfatul și de părerea fetei.

– Spune-mi!

Dee ridică mâna moale a geamănului și i-o băgă în apă; aceasta începu să vâlzurească. Se formă imaginea unui magazin de anti-chități plin cu obiecte din sticlă, plasat chiar vizavi de Libbey Park. Jubilând, Dee sări în picioare și făcu stânga-mprejur, cercetând atent trotuarul de vizavi în timp ce-și activa energia.

Le localizează imediat auzele.

Cea verde a lui Flamel, cea gri a lui Scathach, cea cafenie a vrăjitoarei și cea pură și strălucitoare ca argintul a fetei. Îi avea la mână – și de data asta nu va mai fi nici o greșală, nu vor mai avea scăpare.

– Stai aici și bucură-te de imaginile acestea paradiziace, murmură Dee, bătându-l pe Josh pe umăr. Apa se încreți în forme ciudate, geometrice, hipnotice și magice. Mă întorc repede după tine.

Apoi, fără ca un mușchi să i se clintească pe față, își chemă armata care era în așteptare.

Dintr-odată, ceața se îndesi și totul se întunecă, aerul umplându-se de o miasmă de ouă clocite, praf și pământ uscat, umezeală și a mucegai.

Și groaza se lăsă peste Ojai.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Măinile lui Nicholas Flamel străluceau deja de lumină verde când deschise ușa micii prăvălii, făcând o grimasă de disconfort la auzul sunetului vesel al clopoțelului.

Soarele coborâse sub linia orizontului pe când vrăjitoarea încă mai lucra cu Sophie și o ceață rece se lăsase peste valea aceea. Se încolăcise de-a lungul străzii principale a orașului, învălătucindu-se pe după crengile copacilor, lăsând tot ce atingea să mustească de umezeală. Mașinile se deplasau încet, lumina farurilor abia reușind să străpungă ceața. Strada era complet pustie; oamenii îmbrăcați cu haine subțiri, de vară, se aciuseră care pe unde putuseră, pentru a se apăra de umezeală.

Scatty veni în ușă lângă Flamel. Într-o mână ducea o sabie scurtă, iar în cealaltă, un nunchaku, care se bălăbănea cu un capăt atârând de lanț.

– Asta nu-i a bună, nu-i deloc a bună. Trase adânc aer în piept. Simți mirosul?

Flamel dădu din cap.

– Sulf. Duhoarea lui Dee.

Scatty se apucă să răsucescă nunchakul.

– Chiar începe să mă calce pe nervi.

Undeva, în depărtare, se auzi un zgomot metalic dur, produs de ciocnirea a două mașini. O alarmă auto începu să țiuie disperată în

fața lor. Urmă apoi un țipăt, ascuțit și înfiorător, apoi încă unul, și încă unul.

– Se apropie. Orice ar fi, zise Flamel cu hotărâre.

– Nu trebuie să ne lăsăm prinși aici, spuse Scatty. Hai să-l găsim pe Josh și să ne urcăm în mașină!

– De acord. Cel care dă înapoi supraviețuiește.

Se întoarse să se uite în prăvălia de antichități. Vrăjitoarea din Endor o ținea pe Sophie de braț și-i șoptea grăbită ceva la ureche. Vălătuci de fum alb încă se mai ridicau din trupul fetei și cerculețe albe i se prelingeau de pe degete, asemenea unor pansamente deșirate.

Sophie se aplecă s-o sărute pe bătrână pe obraz, apoi se întoarse și se grăbi să traverseze magazinul.

– Trebuie să plecăm, spuse ea pe nerăsuflăte, trebuie să ieșim de aici.

N-avea idee ce se întâmpla afară, dar înțelepciunea proaspăt dobândită îi permitea să populeze ceața cu un număr infinit de creaturi care mai de care mai hidoase.

– Și trageți ușa după voi, le strigă Vrăjitoarea dinăuntru.

În acel moment toate luminile făcură flamă și se stinseră. Ojai se cufundă în întuneric.

Clopoțelul zăngăni când cei trei ieșiră în strada de-acum pustie. Ceața devenise așa de deasă, că șoferii fuseseră nevoiți să tragă pe dreapta, așa că traficul încetase. Se lăsase o tăcere neobișnuită. Flamel se întoarse către Sophie.

– Poți să-l vezi pe Josh?

A spus că ne așteaptă în parc.

Se uită insistent, încercând să străpungă ceața cu privirea, dar aceasta era așa de groasă, că abia putu zări la un pas în fața ei. Flancată de Flamel și de Scatty, coborî de pe trotuar și-și croi drum până-n mijlocul străzii, acum pustie.

– Josh? Ceața îi acoperi strigătul, făcându-l să semene cu o soaptă. Josh!? strigă ea din nou.

Nu primi nici un răspuns.

Îi veni brusc o idee, și-și scutură mâna dreaptă, cu degetele răsfi-rate. Un curent de aer se încolăci desprinzându-i-se de pe mână, dar

nu reuși decât să vălurească ceața, făcând-o parcă să danseze. Încercă din nou, și o adiere de gheață traversă strada, tăind un culoar îngust prin mijlocul ceții, atingând și portiera din spate a unei mașini oprite în mijlocul străzii, lăsând o urmă ca o zgârietură pe tablă.

– Cred că trebuie să mai exersezi, bombăni ea.

O formă apăru în culoarul acela tăiat prin ceață, apoi o a doua și o a treia. Și nici una dintre ele nu părea vie.

În imediata apropiere a celor trei se ivi un schelet, înalt și drept, purtând zdrențele uniforme albastre a unui ofițer de cavalerie a Statelor Unite. În degetele lui osoase ținea ciotul unei săbii ruginite. Când își răsuci capul spre ei, oasele de la baza craniului pocniră și trosniră.

– Necromanție, spuse Flamel, oftând din greu. Dee a trezit morții.

O altă figură se profilă din ceață: era trupul parțial mumificat al unui bărbat care purta cu el un ciocan imens. În spatele lui mai apăru încă un cadavru, ale cărui resturi de carne erau atât de uscate că păreau a fi piele argăsită. O pereche de cartușiere ponosite din piele îi atârna pe șolduri; când dădu cu ochii de grup, întinse mâna cu degete scheletice să înșface armele care-i lipseau.

Sophie încremeni de stupoare, iar adierile de vânt dintre degetele ei se stinseră.

– Sunt morți, șopti ea. Schelete. Mumii. Toți sunt morți.

– Da, replică Scatty sec, schelete și mumii. Depinde de pământul în care au fost înhumate. Dacă solul e umed, ai schelete.

Făcu un pas în față și roti nunchakul, lăsându-l fără cap pe unul dintre trăgători, care încercase să ridice o pușcă ruginită până la nivelul umărului.

– Dacă e uscat, ai mumii, continuă ea. Asta nu le oprește să ne facă rău, firește.

Scheleticul ofițer de cavalerie se năpusti cu sabia ruptă către față, însă Războinica îi pară lovitura cu propria sabie. Tăișul ruginit se făcu praf și pulbere. Sabia ei se învârti iar și-i despărți capul de trunchi, care se prăbuși imediat la pământ.

Deși aparițiile acelea spectrale se mișcau într-o tăcere mormântală, începură să se audă țipete de jur împrejur. Și, cu toate că erau

ascunse în ceață, se simțea în ele teroarea și spaima. Cetățenii obișnuiți din Ojai deveniseră conștienți de faptul că străzile erau bântuite de morți.

Ceața era acum și mai groasă din pricina prezenței acestora. Curgeau din toate părțile, năpustindu-se asupra celor trei, încercându-i în mijlocul străzii. Și, pe măsură ce valurile de umezeală se ridicau și se estompau, din ce în ce mai multe resturi de schelete și de mumii deveniră vizibile pentru scurt timp: soldați îmbrăcați în resturile uniformelor ponosite din Războiul Civil; fermierii, în zdrențele salopetelor de modă veche; cowboy cu blugi sfâșiați și putreziți, femei cu rochii lungi, înfoiate, acum doar mucegai și petice, mineri cu pantaloni de piele jerpeliți.

– A golit un cimitir aflat în vreunul dintre orașele părăsite! exclamă Scatty, stând spate în spate cu Sophie, lovind de jur împrejurul ei. Nici unul de aici nu-i îmbrăcat cu haine de după 1880.

Două femei scheletice, cu bonete și cu rămășițele rufoase ale celor mai bune toalete de duminică, își croiră drum spre ea călcând cu picioarele lor osoase pe caldarâmul de pe Ojai Avenue, cu brațele întinse. Sabia lui Scatty se învârti în aer, desprinzându-le brațele, dar asta nici măcar nu le încetini înaintarea. Își îndesă nunchakul la curea și-și scoase și cea de-a doua sabie. Scatty lovi din nou, ambele săbii încrucișându-se în aer și decapitându-le pe amândouă, făcându-le să dea înapoi în ceață, clătinându-se. În cele din urmă, se prăbușiră într-o grămadă de oase.

– Josh, strigă Sophie iar, cu vocea ascuțită trădându-i disperarea. Josh, unde ești?

Poate că mumiile și scheletele se luaseră mai întâi de el. Poată că urma să iasă din ceață în orice clipă, cu pupilele albe și fixe, cu capul răsucit într-un unghi ciudat. Fata clătină din cap, încercând să-și alunge din minte reprezentările morbide.

Mâinile lui Flamel păreau să ardă cu flăcări verzi și reci, iar ceața aceea umedă era puternic impregnată de mirosul de mentă. Pocni din degete și străpunse negura cu scânteieri verzi. Valurile de ceață străluciră în culori ca smaraldul sau de un albastru marin, dar altminteri magia lui rămase fără efect. Alchimistul lansă apoi un

glob mic de lumină verde direct în fața a două schelete împleticite care se conturau înaintea lui. Focul străluci peste ele, prefăcând în cenușă resturile uniformelor confederațiilor. Continuară totuși să înainteze, cu oasele pocnindu-le pe caldarâm, apropiindu-se de el, urmate de sute de asemenea arătări.

– Sophie, cheam-o pe Vrăjitoare! Avem nevoie de ajutorul ei.

– Dar nu ne poate ajuta, spuse Sophie disperată. A făcut deja tot ce îi stătea în putință. Nu i-a mai rămas nici o putere! Mi-a dat mie totul.

– Totul? suspină Flamel, aplecându-se pentru a evita un croșeu. Puse mâna chiar în zona intercostală a unui cadavru și-l împinse, făcându-l să aterizeze din nou în mulțime, unde se prăbuși cu zornăit de ciolane. Ei bine, Sophie, atunci pune mâna și fă *tu* ceva să ne scapi!

– Ce? strigă ea.

Ce putea face împotriva unei armate de morți ambulanti? Nu era decât o fată de cincisprezece ani.

– Orice!

Din ceață se ivi un braț mumificat, care o izbi peste umăr. Era ca și cum ar fi lovit-o cineva cu un prosop ud.

Frica, repulsia și furia îi dădură putere. Oricum, în momentul acela îi era cu neputință să-și amintească măcar ceva din ce-o învățase Vrăjitoarea, dar instinctele preluară controlul – sau poate că era vorba chiar despre cunoștințele transmise de bătrână. Își lăsă furia să i se infiltreze în aură. Brusc, aerul se impregnă de mirosul puternic de vanilie, în timp ce aura fetei scânteia argintie. Ridicându-și palma dreaptă până în dreptul feței, suflă în degetele împreunate în formă de cupă, apoi își lansă răsuflarea captivă exact în mijlocul adunăturii de cadavre. Se formă o rafală de vânt de vreo doi metri, un uragan în miniatură, înălțându-se de la pământ. Absorbi morții care se aflau în apropiere, cu pocnete și cu scrâșnete de oase, apoi îi luă la învârtit pe cei risipiți. Sophie aruncă un al doilea și un al treilea glob de aer. Toate trei dansară și se învârtiră printre schelete, croindu-și drum în mijlocul lor. Descoperi că putea

direcționa sferile de energie doar uitându-se insistent în direcția dorită – ele o porneau ascultătoare într-acolo.

Brusc, din ceață răzbătu ca un ecou vocea lui Dee.

– Îți place armata mea, Nicholas? Ceața înăbușea sunetul, făcându-l imposibil de localizat. Ultima dată când am fost în Ojai – și sunt peste o sută de ani de atunci –, am descoperit un cimitir micuț încântător chiar în spatele Culmilor Celor Trei Surori. Orașul care a fost construit acolo e de mult dispărut, dar mormintele și conținutul acestora au rămas.

Flamel se lupta din răspuțeri, fiindcă pumnii curgeau din toate părțile, unghiile zgâriau și picioarele se repezeau să lovească. Atacurile scheletelor sau palmele împărțite de mumii erau lipsite de forță reală, dar ceea ce pierdeau la capitolul vigoare câștigau la cantitatea numerică. Pur și simplu erau prea mulți. O vânătaie începuse să i se întindă sub un ochi, și pe dosul mâinii avea o zgârietură prelungă. Scatty se mișca în jurul lui Sophie, asigurându-i apărarea în timp ce aceasta controla mișcările elementelor aerului.

– Nu mai știu cât a funcționat cimitirul acela. Dar, oricum, o sută de ani cu siguranță. Și n-am habar nici câte cadavre adăpostește. Poate sute, poate mii. A, Nicholas, și să știi că le-am chemat pe toate.

– Unde-i ăsta? spuse Flamel scrâșnind din dinți. Trebuie să fie aproape, foarte aproape, ca să-și poată controla mortăciunile. Trebuie să aflu unde stă, ca să fac ceva.

Sophie simți cum o inundă un val de oboseală și, brusc, una dintre sfere își schimbă direcția și dispăru. Celelalte două rămase se clătinău dintr-o parte în alta, căci Sophie își pierduse energia fizică. Mai dispăru încă una, iar ultima rămasă își pierdea rapid puterea de acțiune. Epuizarea era prețul plătit pentru înfăptuirea actelor de magie, își dădu seama fata. Dar trebuia să reziste încă puțin; până să-și găsească fratele.

– Trebuie să plecăm de aici!

Scathach o prinse pe fată de braț, ajutând-o să se ridice. Mulțimea de schelete dădu să avanseze, dar Războinica le făcu să bată în retragere cu mișcări precise, bine direcționate, ale sabiei.

- Josh, șopti Sophie, epuizată. Unde-i Josh? Trebuie să-l găsim. Ceața neutralizase glasul lui Dee, făcându-l să sune lipsit de intonație, dar veselia din voce fu evidentă când acesta le spuse:

- Și ghici ce-am mai descoperit? Munții aceștia au adăpostit în ultimii o mie de ani tot felul de creaturi, altele decât oamenii. Pământul pe care călcăm este presărat cu oase. Sute de cadavre. Și, te rog să nu uiți, Nicholas, că sunt, înainte de toate, un necromant.

Ursul care ieșise din masa compactă de ceață avea cel puțin doi metri înălțime. Și, cu toate că pe scheletul lui mai atârnavă petice de blană, era clar că murise cu mult timp în urmă. Oasele albe ca zăpada îi scoteau și mai bine în relief ghearele ca niște pumnale.

În spatele ursului apăru scheletul unui tigru cu dinții lungi și ascuțiți ca un paloș. După care urmară o puma și un al doilea urs - mai mic, de data asta, și nu chiar atât de descompus.

- Un cuvânt al meu îi poate opri, tună vocea lui Dee. Vreau în schimb foile smulse din *Codex*.

- Nu, refuză Flamel cu hotărâre. Unde-i? Unde se ascunde?

- Unde-i fratele meu? strigă Sophie disperată, scoțând brusc un țipăt, fiindcă o mână scheletică i se încălcise în păr.

Scathach o tăie de la încheietură, dar palma continuă să-i atârne agățată de păr ca o agrafă de păr ciudată.

- Ce i-ai făcut fratelui meu?

- Fratele tău își reconsideră poziția. Cea pe care ai adoptat-o tu nu-i singura posibilă în acest conflict. Și acum, dacă tot am băiatul de partea mea, singurul lucru de care mai am nevoie sunt foile acelea.

- Niciodată!

Ursul și tigrul dădură iama în marea de cadavre, aruncându-le în lături, călcându-le în picioare, în nerăbdarea lor de a ajunge la cele trei ființe vii. Tigru fu mai rapid. Capul său scheletic și lucios era uriaș, iar cei doi dinți proeminenți de jos aveau cel puțin vreo douăzeci de centimetri. Flamel se interpușe între fată și creatură.

- Dă-mi foile, Nicholas, sau slobod aceste fiare asupra întregului oraș.

Nicholas căuta disperat în memorie o vrajă, ceva, care să oprească fiara. Acum regreta amarnic că nu studiase magia cu mai multă atenție. Pocni din degete, și o scânteie mică de lumină se aprinse pe pământ chiar în fața tigrului.

– Asta-i tot ce poți, prietene? Vai de mine, îți pierzi puterile!

Lumiņa aceea pocni și prinse a se întinde pe pământ ca o pată răcoroasă și verde ca smaraldul.

– E suficient de aproape ca să ne vadă. M-ar ajuta să-l pot zări și eu.

Laba dreaptă din față, scheletică și totodată masivă a tigrului apăru în lumina verde. Și rămase înțepenită. Animalul încercă să o ridice, dar fâșii subțiri de un verde lipicios îl țineau prins de pământ. După care laba stângă păși în lumină și înțepeni și ea.

– Ce părere ai, Dee, nu-s chiar așa de neputincios, nu? strigă Flamel.

Dar mulțimea de trupuri din spatele tigrului continua să-l împingă înainte. Brusc, picioarele sale osoase pocniră sec, proiectând fiara uriașă în față. Flamel reuși să-și ridice brațele înainte ca monstrul să se prăbușească peste el, cu gura căscată, din care se iveau dinții lungi și amenințători.

– Rămas-bun, Nicholas Flamel, strigă Dee. Tot ce mai am de făcut e să-mi iau singur paginile de pe unde le-oi fi ținând tu ascunse.

– Nu, șopti Sophie.

Nu se putea termina totul astfel. Ea fusese trezită la dimensiunea magică, iar Vrăjitoarea din Endor îi dăruise toată puterea, înțelepciunea și știința ei. Trebuia să poată face totuși ceva. Sophie deschise gura și slobozi un țipăt, cu aura scânteindu-i de un argintiu incandescent.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Josh se trezi, tipătul surorii lui reverberându-i puternic în auz.

Avu nevoie de câteva clipe până să-și dea seama unde era: așezat pe marginea fântâni din Libbey Park, în timp ce în jurul lui masa compactă de ceață urât mirositoare se încolăcea, se mișca și mișuna de schelete abia întrezărite și de corpuri mumificate, îmbrăcate în zdrențe.

„Sophie!“

Trebuia să ajungă la sora lui. La dreapta lui, chiar în mijlocul negurii de un cenușiu întunecat, pocneau scânteii verzi și flăcări argintii, iluminând scurt ceața din interior, dezvăluind umbre monstruoase. Acolo era Sophie, împreună cu Flamel și Scathach, luptându-se cu aceste creaturi de coșmar. Și el ar trebui să le fie alături.

Se ridică tremurând în picioare și-l văzu pe John Dee stând exact în fața lui.

Doctorul era înconjurat de un nimb galben bolnăvicios, care scânteia, pocnea și şuiera, asemenea grăsimii puse la topit, răspândind o duhoare de rânced și de ouă clocite. Bărbatul era cu spatele la el. Se sprijinea cu ambele mâini de zidul scund de piatră de deasupra țâșnitorii din care Josh băuse puțin mai devreme. Dee analiza atent manevrele care se desfășurau în stradă, concentrându-se așa de puternic, încât ajunsese să tremure din cauza efortului de a controla șirurile aparent nesfârșite de schelete și de ființe mumificate care se amestecau pe acolo. Acum, că stătea în picioare, Josh mai

observă că această ceață era populată și de alte creaturi. Vedea schelete ambulante de tigri și de urși, de pisici sălbatice și de lupi.

Îi auzi pe Flamel strigând și pe Sophie slobozind un țipăt, și primul său gând fu acela de a se năpusti spre Dee. Dar se îndoia că ar fi reușit măcar să se apropie de el. Ce putea face împotriva acestui magician așa de puternic? El nu era ca geamăna lui: n-avea puteri supranaturale.

Dar asta nu însemna că era inutil.

Țipătul lui Sophie eliberă un val de aer înghețat care spulberă tigrul în mii de fărâme și împinse îndărăt mulțimea de schelete. Ursul uriaș se prăvăli la pământ, strivind în cădere vreo câteva zeci de cadavre. Valul de aer înlăturase și ceața pe o porțiune și, pentru prima dată, fata își dădu seama de proporțiile înspăimântătoare ale confruntării. Nu era vorba despre zeci sau sute, ci despre mii de morți ai Vestului Îndepărtat care mărșăluiau pe străzi îndreptându-se spre ei. Pe ici, pe colo, puhoiul de schelete era întregit de prezența rămășițelor osoase ale animalelor moarte care-și dăduseră duhul în împrejurimile muntoase ale locului de-a lungul sutelor de ani. N-avea idee ce altceva ar fi putut face. Ultima încercare de a folosi forțele magice o epuizase de-a binelea, și acum se îndrepta împleticindu-se către Scathach, care o prinse cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta mânuia sabia.

Flamel se clătina și el pe picioare, obosit. Folosirea magiei îl secătuse și îl îmbătrânise vizibil în ultimele câteva minute. Ridurile din jurul ochilor erau și mai adânci, părul – mai rar. Scathach își dădu seama că nu mai avea mult de trăit.

– Dă-i foile, Nicholas, îl îndemnă ea.

Bărbatul dădu din cap cu încăpățănare.

– N-o să fac asta. Nu pot. Mi-am dedicat întreaga viață protejării Cărții.

– Cel care se retrage supraviețuiește, îi aminti ea.

El clătina iar din cap. Se aplecă, trăgând cu sete aer în piept. Pielea lui căpătase o nuanță de un galben bolnăvicios, iar pe obraji i se lățiseră două pete de un roșu la fel de nesănătos.

– Asta-i excepția de la regulă, Scatty. Dacă-i dau foile, atunci nu fac decât să rostesc sentința noastră de condamnare la moarte – și totodată a lui Perry și a întregii lumi.

Se îndreaptă de spate și se întoarce să înfrunte încă o dată fiarele acelea, într-un efort despre care toți știau că va fi ultimul.

– Poți s-o iei pe Sophie de aici?

Scathach clătină din cap.

– Nu pot și să mă lupt cu ei, și s-o duc pe ea.

– Poți pleca de una singură?

– Cred că aș găsi eu o modalitate de scăpare, spuse ea cu precauție.

– Atunci du-te, Scatty! Salvează-te! Du-te la ceilalți Străbuni, ia legătura cu oamenii nemuritori, povestește-le ce s-a întâmplat aici, pornește războiul împotriva Străbunilor Întunecați înainte de a fi prea târziu!

– Nu vă las pe tine și pe Sophie aici, declară luptătoarea cu hotărâre. Rămânem împreună, până la capăt. Orice ar însemna asta.

– E timpul să-ți dai duhul, Nicholas Flamel, strigă Dee din întuneric. O să am grijă să-i povestesc lui Perenelle acest episod în cele mai mici detalii.

Masa de schelete umane și de cadavre de animale fu străbătută de un șuier prelung, la semnalul căruia se năpustiră toate înainte ca un singur trup.

Și un monstru ieși din ceață.

Uriăș și negru, urlând sălbatic, cu doi ochi imenși de un alb-gălbui și cu mii de alți ochi mai mici strălucindu-i, își croi drum prin mijlocul parcului călcând peste fântână, pe care o făcu una cu pământul, năpustindu-se asupra Doctorului.

Necromantul reuși să se arunce pe-o parte înainte ca Hummerul negru să se izbească de zid, făcându-l praf. Se înțepeni cu botul în jos în rămășițele zidului, cu roțile din spate suspendate în aer, cu motorul pornit. Portiera se deschise, și Josh coborî, având grijă pe unde pune piciorul. Își ținea mâna pe piept, acolo unde centura de siguranță îl strânsese prea tare.

Ojai Avenue era presărată cu resturi de schelete. Fără Dee, care să le controleze, nu erau decât o grămadă imensă de oase.

Josh traversă strada poticnindu-se și croindu-și anevoie drum prin mulțimea de oase și de zdrențe. Îi pocni ceva sub picioare, dar hotărî instantaneu că era mai bine să nu se uite.

Brusc, morții dispăruseră.

Sophie nu știa ce se întâmplase. Se auzi un răget înfricoșător, un pocnet asurzitor de fiare lovite și de betoane prăbușindu-se, apoi se lăsă liniștea. Și, în tăcerea aceea, morții se prăbușiseră la pământ ca iarba spulberată de vânt. Oare pe cine mai invocase Dee de data asta?

O siluetă se mișcă în ceața văluroasă.

Flamel își adună ultimele puteri într-o sferă de energie verde. Sophie se îndreptă de spate și încercă să-și adune ultimele puteri. Scathach își îndoi degetele. I se spusese mai de mult că avea să moară într-un spațiu exotic; se întrebă dacă orașul Ojai din ținutul Ventura era destul de exotic pentru ca ea să-și găsească sfârșitul acolo.

Silueta se apropie.

Flamel își ridică brațul, Sophie chemă vânturile, iar Scathach răsuci în aer sabia știrbită. Josh ieși din neguri.

– Am distrus mașina, îi anunță el.

Sophie scoase un țipăt de încântare. Alergă spre fratele ei, dar țipătul i se transformă dintr-odată într-unul de groază. Ursul scheletic se ridicase de la pământ în spatele băiatului, cu labele pregătite să lovească.

Scathach sări, îl lovi cu putere pe Josh, îmbrâncindu-l din calea lui, făcându-l să se rostogolească până nimeri într-o grămadă de oase. Sabia Războinicei pară lovitura ursului, făcând să sară scânteii în ceață. Lovi din nou, și o labă de urs, la fel de mare cât brațul ei, ateriză prin aer.

Unul câte unul, animalele scheletice se ridicau în picioare. Doi lupi uriași, unul mai mult oase, celălalt cu resturi de carne putrezită pe el, se conturară din ceață.

– Pe aici! Pe aici!

Vocea Vrăjitoarei răsună peste drum și un dreptunghi de lumină întrezărit prin ușa deschisă străluci în noapte. Cu Scatty, care-l susținea pe Flamel, și cu Josh aproape târând-o pe soră-sa, traversară strada în fugă spre magazin. Vrăjitoarea din Endor îi aștepta în ușă, uitându-se orbită în noapte și luminându-le calea cu un felinar de modă veche.

– Trebuie să vă scoatem de aici.

Închise ușa și trase zăvoarele.

– Asta n-o să-i țină deoparte prea mult timp, murmură ea.

– Ai spus... ai spus că ți-ai pierdut puterile supranaturale, șopti Sophie.

– Așa și e. Dora le aruncă un rânjet, dezvăluind o dantură albă perfectă. Dar locul acesta nu și l-a pierdut. Îi conduse prin prăvălie către o cameră micuță din spate. Știi ce face ca Ojai să fie un oraș așa de special? Întrebă ea. Ceva se izbi în ușă, făcând să zdrăngăne și să sune toate obiectele de sticlă din casă. Este construit la o intersecție a liniilor de forță magnetică.

Josh deschise gura, începând chiar să repete ultima parte a enunțului bătrânei, când soră-sa i-o luă înainte:

– Liniile energetice care întretaie globul în toate direcțiile, îi șopti Sophie la ureche.

– Cum de știi asta?

– Habar n-am; cred că m-a învățat Vrăjitoarea. Majoritatea construcțiilor arhitectonice faimoase și a așezărilor antice din întreaga lume sunt înălțate în punctele de intersecție a acestor linii.

– Exact, confirmă Dora, părând evident încântată. Nici eu n-aș fi putut explica mai bine.

Încăperea micuță era goală, cu excepția unui dreptunghi mare proptit de perete, acoperit cu motive îngălbenite reprezentând *Epocile văii din Ojai*.

O serie de mai multe lovituri zgudui magazinul, sunetul oaselor izbite de sticlă sporindu-le nervozitatea.

Dora smulse și aruncă la pământ niște hârtii care acopereau o oglindă. Aceasta era înaltă de doi metri, lată de un metru și vreo

douăzeci, cu sticla murdară, pătată și spartă pe alocuri, imaginile pe care le dezvăluia părând ușor distorsionate și confuze.

- Și știi ce m-a atras în primul rând la Ojai? adăugă ea. Faptul că șapte asemenea linii de forță magnetică se întâlnesc aici. Ele formează o poartă de energie.

- Aici? șopti Flamel.

Știa despre existența liniilor magnetice și a porților energetice folosite de antici pentru a călători în jurul lumii într-o clipă. Dar n-ar fi crezut că mai exista vreuna.

Dora bătu cu piciorul în pământ.

- Chiar aici. Și știi cum poți să folosești o asemenea poartă de energie?

Flamel dădu din cap a tăgadă. Dora se întoarse către Sophie.

- Dă-mi mâna, copila mea! Vrăjitoarea puse mâna lui Sophie pe suprafața sticlei. Folosești o oglindă.

Oglinda prinse viață imediat, sticla scânteind argintie și curățindu-se. Când se uitară în oglindă, nu-și mai văzură propriile chipuri reflectate în ea, ci imaginea unei camere goale, asemănătoare cu o pivniță.

- Unde-i asta? întrebă Flamel.

- În Paris, șopti Dora.

- Franța. Bărbatul zâmbi. Acasă.

Și, fără urmă de ezitare, pași chiar prin mijlocul suprafeței lucioase. Acum îl văzură în interiorul oglinzii. Se întoarse să le facă semn cu mâna.

- Urăsc porțile energetice, murmură Scatty. Îmi provoacă o stare de greață. Pași prin poartă și se rostogoli pe pământ lângă Flamel. Când se întoarse cu fața spre gemeni, arăta de parcă mai avea puțin și vomita.

Ursul scheletic se izbi în ușa magazinului, scoțând-o din bala-male. Îl urmărește îndeaproape lupii și pumele. Obiectele din sticlă se rostogoliră la podea, oglinzile se crăpără, ornamentele se împrăș-tiară în timp ce tot mai multe fiare dădură buzna înăuntru.

Învinețit și rănit, Dee se repezi în prăvălie, dând la o parte din drum animalele scheletice. O pumă se repezi la el, dar o pocni peste bot. Dacă animalul ar fi avut ochi, i s-ar fi mărit brusc de stupeoare.

- Prinși în capcană, spuse el vesel. Prinși, fără a avea cum să scapel!

Dar, când pași în magazie, își dădu seama că tocmai reușiseră să fugă din nou. Îi trebui doar o fracțiune de secundă ca să depisteze oglinda înaltă, cu cele două chipuri aflate în *interiorul* ei holbându-se la el, cu bătrâna care stătea chiar lângă față, apăsând cu mâna pe suprafața sticlei. Băiatul stătea mai la o parte, ținând de rama oglinzii. Dee înțelese instantaneu despre ce era vorba.

- O poartă de energie magnetică, șopti el consternat.

Oglinzile fuseseră mereu folosite ca porți. Undeva, în partea cealaltă a liniei magnetice, era o altă oglindă care le reflecta imaginea.

Bătrâna o apucă pe față și-i făcu vânt *prin* oglindă. Sophie se rostogoli la pământ la picioarele lui Flamel, apoi se răsuci să se uite înapoi. Buzele i se mișcă, dar nu se auzi nici un sunet. „Josh.“

- Josh, porunci Dee, uitându-se insistent la băiat, stai pe loc!

Acesta se întoarse cu fața către oglindă. Dar imaginile pe care ea le reflecta deveniseră deja confuze.

- Ți-am spus adevărul despre Flamel, zise Dee repede. Tot ce avea de făcut era să-i abată atenția pentru încă un minut sau două, până ce oglinda își pierdea puterile. Rămâi cu mine. Pot să-ți trezesc puterile supranaturale. Să te fac puternic. Împreună, putem schimba lumea, Josh. Să readucem paradisul pe pământ!

- Nu știu...

Propunerea era tentantă, extrem de tentantă. Dar știa că, dacă va trece de partea lui Dee, își va pierde definitiv sora. Și dacă nu? Dacă Dee îi aducea la viață puterile magice, atunci ei aveau să fie iar la fel. Poate că doar astfel ar fi putut redeveni apropiat de sora lui geamănă.

- Uite, spuse Dee triumfător, arătând către imaginile șterse din oglindă, și-au întors spatele, te-au părăsit iar, pentru că nu ești unul de-ai lor. Nu mai ești important pentru ei, nu-i mai interesezi.

Oglinda împrăștie o lumină argintie... și Sophie pași înapoi prin sticlă.

- Josh? Hai repede! spuse ea precipitată, fără a se uita la Dee.

- Eu... începu băiatul. Te-ai întors după mine.

- Firește că m-am întors! Ești fratele meu. N-o să te părăsesc niciodată.

Apoi, luându-l de mână, împletindu-și degetele cu ale lui, îl împinse prin sticlă.

Iar Dora răsturnă oglinda la pământ, făcând-o să se spargă în mii de cioburi. Se întoarse să-l înfrunte pe Dee și-și dădu jos ochelarii, dezvăluind cele două bucăți de oglindă care-i țineau loc de ochi.

- Ar trebui să pleci. Mai ai vreo trei secunde.

Dee nu reuși să părăsească prăvălia înainte ca aceasta să explodeze.

CAPITOLUL PATRUZECI

○ COMPANIE CINEMATOGRAFICĂ PROVOACĂ RAVAGII ÎN PITORESCUL OJAI

Ultimul dintr-o serie de filme de groază produse de Enoch Studios a cauzat blocaje în trafic și o stare generalizată de panică în centrul orașului Ojai ieri după-amiază. Efectele speciale au fost puțin cam prea realiste pentru unii dintre localnici, iar serviciile de urgență au fost luate cu asalt de telefoanele celor care pretindeau că morții au părăsit cimitirul bântuind pe străzi.

John Dee, președintele companiei Enoch Films, o subdiviziune a Enoch Enterprises, și-a cerut scuze în repetate rânduri pentru haosul creat, punând totul pe seama unei pene de curent și a unei cețe care i-a învăluit pe neașteptate exact când se pregăteau să turneze o scenă din noua lor ecranizare. Purtătorul său de cuvânt a declarat: „Suntem convinși că echipamentele și efectele speciale au băgat oamenii în sporieți, și ne cerem scuze pentru asta“. Un alt incident corelat s-a produs atunci când un șofer aflat sub influența alcoolului a intrat cu mașina peste fântâna

considerată monument istoric din Libbey Park și peste pergola recent restaurată. Dee a promis că va readuce ambele construcții la starea de glorie de altădată.

Ojai Valley News

MAGAZINUL LOCAL DE ANTICHITĂȚI A FOST DEVASTAT DE O EXPLOZIE

O explozie provocată de o scurgere de gaze a distrus magazinul unei vechi localnice, Dora Witcherly, noaptea trecută târziu. O scânteie electrică a aprins substanțele folosite de proprietară pentru a curăța, a lustrui și a restaura antichitățile. Domnișoara Witcherly se afla în magazia din spate în momentul exploziei și a scăpat aparent nevătămată și nu foarte afectată psihic de iminenta ei întâlnire cu moartea. „Când ai trăit atât de mult ca mine, nimic nu te mai poate lua prin surprindere“, a declarat ea. Femeia a promis că va redeschide prăvălia înainte de începerea vacanței de vară.

Ojai Online

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

În subteranele din Alcatraz, Perenelle Flamel stătea întinsă pe patul îngust de campanie, cu fața întoarsă către peretele din spate al celulei. Dincolo de gratii, pe culoar, auzea pocnetul sec făcut de labele sfînxului în mersul lui înainte și înapoi pe dalele reci de piatră, iar aerul era încărcat de la mirosul ca de mosc specific șarpelui și leului. În celulă era un frig pătrunzător, și firicele de apă înverzite de mușcagii se prelingeau pe zid, chiar la câțiva centimetri sub ochii ei.

Unde era Nicholas?

Ce se mai întîmplase?

Femeia se temea, dar nu pentru ea. Faptul că încă mai era în viață însemna că Dee avea nevoie de ea într-un fel sau altul și că, mai devreme sau mai târziu, va avea ocazia să dea din nou ochii cu ea. Și dacă el avea un punct slab, acela era aroganța, cu siguranță. O va subestima... moment propice pentru ca ea să-l atace! Știa ea o vrajă simplă, dar tare neplăcută, învățată în depresiunea colinară a Carpaților din zona Transilvaniei, pe care o păstrase până acum special pentru el.

Dar unde era Nicholas?

Se temea pentru el și pentru copii. Îi venea greu să-și dea seama cât timp trecuse, dar, cercetând ridurile care-i apăruseră pe dosul mâinilor, bănuia că era mai bătrână cu vreo doi ani, ceea ce însemna că trecuseră de fapt două zile. Fără elixirul nemuririi, și

ea, și Nicholas aveau să îmbătrânească cu câte un an în fiecare zi. Așa se face că mai aveau mai puțin de-o lună până la o vârstă foarte, *foarte* înaintată.

Și fără cineva care să li se împotrivescă, Dee și cei asemenea lui aveau să-i ajute pe Străbunii Întunecați să preia din nou controlul asupra omenirii. Și atunci se va instala un haos general, iar civilizația oamenilor va fi sortită morții.

Unde era Nicholas?

Perenelle clipi ca să-și alunge lacrimile. Nu voia să-i dea sfinxului satisfacția de a o vedea plângând. Străbunii nu puteau decât să disprețuiască sentimentele omenești; le considerau semnul supremei slăbiciuni. Dar Perenelle știa că ele reprezentau de fapt forța umană supremă.

Clipi din nou, și-i trebui ceva timp să înțeleagă ceea ce vedea. Apa urât mirositoare care se scurgea pe ziduri se adunase formând o imagine. Se concentră, încercând să dea sens celor văzute.

Lichidul se răsuci și se încolăci până ce deveni clară reprezentarea unui chip de om: Jefferson Miller, fantoma fostului gardian. Apa jucăușă trase câteva litere pe zidurile acoperite de mușgai.

„Flamel. Copii.“

Cuvintele persistară pe zid câteva secunde, după care dispărură.

„În siguranță.“

Acum Perenelle fu nevoită să clipească de multe ori ca să-și limpezească privirea. Flamel și copiii era în siguranță!

„Ojai. Poartă de energie magnetică. Paris.“

- Mulțumesc, șopti Perenelle încet de tot în timp ce chipul lui Miller se dizolvă și apa prinse a se prelinge din nou pe ziduri.

Avea atâtea întrebări să-i pună - dar măcar acum căpătase și câteva răspunsuri: Nicholas și copiii erau teferi. Era evident că ajunseseră în Ojai și că se întâlneau cu Vrajitoarea din Endor. Se pare că ea le deschisese poarta energetică prin care ajunseseră apoi în Paris, ceea ce sugera, de asemenea, că Vajitoarea fusese dornică să-i ajute și că o învățase pe Sophie elementele de bază ale magiei aerului.

Perenelle știuse din capul locului că Dora nu va putea activa și forțele supranaturale latente înlăuntrul lui Josh - dar în Paris, ca

și pe tot cuprinsul Europei, se aflau destui Străbuni și nemuritori care i-ar putea ajuta în acest sens, care îl puteau introduce și pe Josh în dimensiunea magică și care îi puteau antrena pe amândoi în știința ocultă a tuturor celor cinci elemente.

Se rostogoli pe spate și se uită la sfinx, care era acum ghemuit dincolo de gratii, cu capul de om odihnindu-i-se pe labele uriașe de leu, cu aripile strânse pe spate. Creatura îi zâmbi nonșalant, cu limba lungă și despiciată șuierând.

- Ei, ne apropiem de capăt, Nemuritoareo, șopti sfinxul.

Zâmbetul lui Perenelle era înfricoșător.

- Dimpotrivă, îi dădu ea replica. De-abia acum începe totul.

Sfârșitul cărții întâi

NOTA AUTORULUI

Nicholas și Perenelle Flamel au existat în realitate. La fel și doctorul John Dee. Într-adevăr, toate personajele din *Alchimistul*, cu excepția gemenilor, au la bază figuri istorice reale sau personaje mitologice.

Când am conceput inițial ideea de bază a cărții, plănuiam ca eroul să fie doctorul John Dee.

Acesta m-a fascinat întotdeauna. În perioada elisabetană, epocă insolită și extraordinară, el a fost o figură de excepție. S-a impus ca unul dintre oamenii cei mai străluciți ai vremii sale, și toate amănunțele privind existența sa care apar în *Alchimistul* sunt reale: a fost alchimist, matematician, geograf, astronom și astrolog. El a fost într-adevăr cel care a decis data încoronării reginei Elisabeta I și, ca membru al rețelei sale de spionaj, a semnat cu numele de cod „007“. Cele două zerouri simbolizează ochii reginei, iar semnul care seamănă cu cifra șapte a constituit marca distinctivă a lui Dee. Există dovezi care confirmă faptul că Shakespeare l-a conceput pe al său Prospero din *Furtuna* avându-l drept model pe Dee.

Seria de cărți cu *Alchimistul* ca personaj principal a prins contur în imaginația mea și în multele caiete care s-au adunat de-a lungul câtorva ani, și mi se părea perfect logic ca ea să-i fie

dedicată lui Dee. Pe măsură ce scriam alte cărți, am tot revenit asupra ideii, adăugând tot mai multe informații, punând cap la cap toate mitologiile lumii și creând astfel contextul extrem de amplu și de complex al poveștii. Am continuat să cercetez locurile, să vizitez, să revizitez și să fotografiez fiecare locație pe care intenționez să o folosesc în suita aceasta de romane.

Fiecare poveste pleacă de la o idee anume, dar personajele sunt cele care îi dau viață. Inițial, am avut inspirația de a introduce între personaje pe frații gemeni. Povestea mea a fost mereu una despre un frate și o soră, căci, în termeni mitologici, gemenii sunt figuri aparte. Fiecare popor, fiecare mitologie are câte o istorisire despre ei. Pe măsură ce povestea mea înainta, au apărut o serie de personaje secundare, precum Morrigan și Scathach, apoi Hekate și Vrăjitoarea din Endor. Dar n-aveam încă eroul, mentorul, magistrul destinat gemenilor. Deși un personaj de-a dreptul minunat, doctorul John Dee nu era omul *potrivit* pentru asta.

Apoi, într-o zi din toamna anului 2000, mă aflu la Paris cu treburi. E greu să te rătăcești în acest oraș, atâta timp cât știi unde e Sena – în plus, mai poți vedea încă unul sau două elemente de marcă, precum Turnul Eiffel, biserica Sacré-Coeur sau catedrala Notre-Dame –, totuși eu am reușit această performanță. Am plecat mai devreme de la Notre-Dame, am traversat Sena pe Pont d'Arcole, îndreptându-mă către Centre Pompidou și, undeva între Boulevard de Sebastopol și Rue Beaubourg, m-am rătăcit. Nu de-a binelea; aveam încă o vagă idee unde mă aflu, dar începuse să se lase seara. Am ieșit de pe Rue Beaubourg și am intrat pe îngusta Rue du Montmorency și m-am pomenit uitându-mă la un panou pe care scria: „AUBERGE NICHOLAS FLAMEL – Hotelul Nicholas Flamel“. Iar pe fațada clădirii era o placă pe care scria care scria că respectiva casă, în care locuiseră odată numitul Nicholas Flamel și

soția lui, data din 1407, ceea ce însemna că era probabil una dintre cele mai vechi clădiri din Paris.

Am intrat și am găsit înăuntru un restaurant foarte cochet, unde am și luat cina. A fost pentru mine o experiență insolită să mănânc în aceeași încăpere în care trebuie să fi trăit și să fi lucrat legendarul Nicholas Flamel. Grinzile rămase la vedere din tavan păreau îndeajuns de vechi, încât să îndreptățească presupunerea că erau aceleași din vremea lui Flamel. În pivnița de sub podeaua pe care mi se odihneau picioarele, cei doi își păstrau probabil proviziile de hrană și băutură, iar dormitorul lor trebuie să fi fost în camera micuță aflată la etaj.

Știam câte ceva despre faimosul Nicholas Flamel. Dee, care avusese una dintre cele mai impresionante biblioteci din Anglia, s-a aflat în posesia cărților lui și i-a studiat opera.

Nicholas Flamel a fost unul dintre cei mai renumiți alchiști ai vremii sale. Alchimia reprezintă o combinație aparte de chimie, botanică, medicină, astronomie și astrologie. Are o istorie îndelungată și deosebită și a fost practică în Grecia și în China antică, existând chiar convingerea că ea constituie baza chimiei moderne. Ca și în cazul lui Dee, toate amănunțele furnizate în *Alchimistul* în privința lui Nicholas Flamel se întemeiază pe fapte reale. Și deținem suficiente informații despre el, datorită faptului că, pe de o parte, scrierile sale au fost păstrate și, pe de altă parte, au fost mulți care să scrie despre el în timpul vieții sale.

S-a născut în 1330 și și-a câștigat existența ca anticar și copist, elaborând scrisori și copiind manuscrise pentru clienții săi. Într-o zi, a cumpărat o carte deosebită: *Cartea Profetului Avraam*. Și ea a existat în realitate, și Nicholas Flamel ne-a lăsat o descriere minuțioasă a manuscrisului legat în piele, scris pe ceea ce părea a fi scoarță de copac.

Însoțit de Perenelle, și-a petrecut mai mult de douăzeci de ani cutreierând toată Europa, încercând să deslușească limbajul ciudat în care fusese elaborată cartea. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el în timpul acestei călătorii. S-a păstrat doar informația potrivit căreia, la întoarcerea sa în Paris, la sfârșitul secolului al XIV-lea, era incredibil de bogat. S-a răspândit repede zvonul că ar fi descoperit cele două secrete majore ale alchimiei în *Cartea Profetului Avraam*: modul de obținere a pietrei filozofale, care transformă metalul obișnuit în aur, și secretul nemuririi. Nici Nicholas, nici Perenelle nu au confirmat vreodată aceste supoziții și nici n-au dezvăluit felul în care ajunseseră atât de bogați.

Deși amândoi au continuat să ducă o viață liniștită, fără pretenții, au folosit sume mari de bani în scopuri caritabile, înființând spitale, biserici și orfelinat.

Potrivit documentelor, Perenelle a murit prima; la scurt timp după aceea, în 1418, a fost înregistrată și trecerea lui Flamel în neființă. Casa lor a fost vândută, și cumpărătorii au scotocit tot imobilul, căutând bogățiile ascunse. Dar nu s-a găsit nimic, niciodată.

Ulterior, la adăpostul întunericului, mormintele lor au fost profanate... și atunci s-a constatat că erau goale. Fuseseră îngropați într-un loc ținut secret sau nici măcar nu muriseră? Parisul s-a umplut de zvonuri, și a început imediat să circule legenda nemuritorului Flamel.

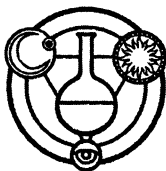
În următorii ani au fost văzuți în treacăt în diferite locuri din Europa.

Când am ieșit în seara cu pricina din Hotelul Nicholas Flamel, am aruncat o privire îndărăt la casa aceea străveche. Cu șase sute de ani în urmă, acolo a trăit și a lucrat unul dintre cei mai faimoși alchimiști ai lumii, un om care și-a pus viața în slujba științei, care făcuse și dăruise apoi o avere

colosală și a cărei locuință era păstrată de parizienii recunoscători, care ajunseseră să denumească și câteva străzi după Nicholas și soția lui (Rue Nicholas Flamel și Rue Perenelle, în arondismentul 4).

Un nemuritor.

Și atunci, în clipa aceea, mi-am dat seama că mentorul gemenilor nu putea fi Dee: Sophie și Josh trebuiau instruiți și protejați de Nicholas și de Perenelle. Și, pe când mă aflam încă în fața casei lor, în acea seară rece de toamnă, toate părțile dispartate ale cărții s-au unit, ajungând să ia astfel formă *Secretul Nemuritorului Nicholas Flamel*.

Intrarea principală a
Hotelului Nicholas Flamel
(Auberge Nicholas Flamel) de pe
Rue du Montmorency, Paris.

Autoritate recunoscută
în domeniul mitologiei
și al folclorului, Michael Scott
este unul dintre autorii
cei mai de succes din Irlanda.
Maestru al genurilor fantasy,
science-fiction, de groază
și popular, a fost elogiat
în paginile publicației *Irish Times*
drept: „regele încoronat
al stilului fantasy pe aceste insule“.

Când vrăjitorul John Dee fură *Codexul*,
vechea *Carte a Profetului Avraam*,
de la alchimistul Nicholas Flamel, doi frați gemeni
se trezesc prinși fără voia lor în această poveste.
Sophie și Josh Newman află că venirea lor pe lume
a fost profetită în *Codex* și că unul din ei are puterea
de a distruge lumea, iar celălalt, de a o salva.
Nimeni nu știe însă cum sunt împărțite rolurile și,
cu atât mai puțin, care va fi deznodământul...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-410-2

9 789731 034102

www.rao.ro
www.raobooks.com